21. DUMINICA I-A DUPÃ PAŞTI
EVANGHELIA DESPRE ÎNDOIALA ŞI CREDINȚA SF. APOSTOL TOMA

Ioan 20:19-31

Şi fiind searã, în ziua aceea, întâia a săptămânii (duminica), şi uşile fiind încuiate, unde erau adunați ucenicii de frica iudeilor, a venit Iisus şi a stat în mijloc şi le-a zis: Pace vouă! Şi, zicând acestea, le-a arătat mâinile şi coasta Sa. Deci s-au bucurat ucenicii, văzând pe Domnul. Şi Iisus le-a zis iarăşi: Pace vouă! Precum M-a trimis pe Mine Tatăl, vă trimit şi Eu pe voi. Şi, zicând acestea, a suflat asupra lor şi le-a zis: Luați Duh Sfânt; cărora veți ierta păcatele, le vor fi iertate şi cărora le veți ține, vor fi ținute. Iar Toma, unul din cei doisprezece, cel numit Geamănul, nu era cu ei când a venit Iisus. Deci au zis lui ceilalți ucenici: Am văzut pe Domnul! Dar el le-a zis: Dacă nu voi vedea, în mâinile Lui, semnul cuielor, şi dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielor şi dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede. Şi după opt zile, ucenicii Lui erau iarăşi înăuntru, şi Toma, împreună cu ei. Şi a venit Iisus, uşile fiind încuiate, şi a stat în mijloc şi a zis: Pace vouă! Apoi a zis lui Toma: Adu degetul tău încoace şi vezi mâinile Mele şi adu mâna ta şi o pune în coasta Mea şi nu fi necredincios, ci credincios. A răspuns Toma şi I-a zis: Domnul meu şi Dumnezeul meu! Iisus i-a zis: Pentru că M-ai văzut ai crezut. Fericiți cei ce n-au văzut şi au crezut. Deci şi alte multe minuni a făcut Iisus înaintea ucenicilor Săi, care nu sunt scrise în cartea aceasta. Iar acestea s-au scris, ca să credeți că Iisus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu şi, crezând, să aveți viață în numele Lui.

Cât de minunată este legătura dintre mamă şi copil! Iubire şi jertfă pe de o parte, şi credință şi ascultare pe de alta.

Există pentru copil vreo altă cale spre fericire decât aceea a credinței în mama sa şi a ascultării față de ea? Există ceva mai îngrozitor decât un copil care nu are încredere în mama sa, şi nu o ascultă?

Credința este calea cea mai curată spre cunoaştere. Oricine se întoarce de pe această cale capătă ruşine şi necurăție.

Credința este calea cea mai grabnică spre cunoaştere. Oricine se întoarce de pe această cale va primi pedeapsă cu moartea pe calea sa.

Acolo unde există credință există şi sfătuire; acolo unde nu există credință, sfătuirea nu aduce nici un ajutor.

Acolo unde există credință, există dialog; acolo unde credința lipseşte, şi dialogul lipseşte; atunci, locul dialogului este luat de îndoială şi ispită.

Un străin nu are nici un fel de încredere într-un străin; o rudenie are încredere într-o rudenie. Atunci când între doi străini vine credința, ei se fac rudenii, unul cu altul; atunci când vine o pierdere între rudenii, aceştia se fac străini.

Cum ar putea dormi în pace gospodarul dacă a închis în acelaşi țarc un lup şi o oaie? Cum se poate afla omul în linişte şi în pace dacă sufletul său ar fi stăpânit de îndoială şi ar fi întors în credința sa?

Când credința în semenul său este lipsită de îndoieli, atunci sufletul omului este puternic şi se află în pace şi fața lui este liniştită.

O, ce privelişte întristătoare este atunci când se întâlnesc doi oameni care sunt muritori, amândoi fiind zidirile Lui, ale Celui care a zidit şi serafimii, şi unul vorbeşte către celălalt ca să-l ispitească, şi acela îl ascultă pe celălalt cu îndoială!

Numai o singură privelişte este mai întristătoare decât aceasta, şi anume aceea în care omul cel zidit ascultă cuvintele Ziditorului său din Evanghelie şi se îndoieşte de ele.

Marele Moise numai o singură dată a pus la îndoială cuvântul lui Dumnezeu şi de aceea el a fost pedepsit să rătăcească vreme de patruzeci de ani până să poată intra din nou în țara sa. Proorocul Zaharia nu a crezut cuvintele Arhanghelului Gavriil despre naşterea Înaintemergătorului Ioan şi de îndată a rămas mut.

Cât de cumplită a fost pedeapsa dată părinților noştri celor dintâi pentru cea dintâi îndoială a lor! Adam şi Eva au fost izgoniți din Rai pentru că au pus la îndoială cuvântul lui Dumnezeu şi au crezut propriilor lor ochi; ei s-au încrezut în ei şi în diavol.

Pe când părinții cei dintâi ai omului ascultau numai de cuvântul lui Dumnezeu, toate erau pentru ei şi pentru toate zidirile, *bune foarte* (Facerea 1:31). Dar de îndată ce ei au încălcat această credință, Raiul s-a închis şi *heruvimi şi sabie de flacără* (Facerea 3:24) au fost aşezați la porțile Raiului, pentru ca nici un îndoielnic sau necredincios să nu se mai poată întoarce acolo vreodată.

Dintre toate cazurile întristătoare de necredință a omului față de Dumnezeu, două sunt cele mai întristătoare şi de necrezut pentru o ființă cu dreaptă judecată, în întreaga istorie a lumii. Primul este legat de Pomul Cunoaşterii şi cel de al doilea de Pomul Vieții. În primul caz, Dumnezeu i-a atenționat pe cei din Rai despre primejdia din partea lui Satan; în cel de al doilea, Dumnezeu a arătat neamului celui muritor al lui Adam viața cea fără de moarte întru Hristos Cel înviat. Când Dumnezeu a spus oamenilor să nu se îndrepte către moarte, ei tocmai aceasta au făcut. Când Dumnezeu a chemat oamenii să se apropie de Viață, au fost mulți care nu au vrut să se apropie.

Toți oamenii iubesc viața, iubesc bucuria, doresc nemurirea, tânjesc după bogățiile fericirii. Cu toate acestea, atunci când Dumnezeu le descopere şi le dăruieşte toate astea, unii sunt şovăielnici şi se îndoiesc. Cei care se sălăşluiesc în această vale a plângerii pun la îndoială că ar exista vreo împărăție a vieții, mai bună decât aceasta! Robii morții pun la îndoială faptul că poate exista un tărâm al lui Dumnezeu, fără moarte. Însoțitorii viermilor şi ai omizilor se îndoiesc că Dumnezeu poate să-i schimbe în împărați fără de moarte şi însoțitori ai sfinților îngeri.

Îndoiala omului față de Dumnezeu este descoperirea de bază a bolii omului din marele spital al lumii. Lumea nu are nici un leac pentru această boală, fiindcă Hristos Cel înviat este singurul leac şi dacă omul nu-L va lua, cum se va putea vindeca?

Domnul Iisus a întărit descoperirea adevărului prin biruirea morții ca Domn înviat. Dacă omul nu crede în Învierea Sa din morți, cum poate crede el toate celelalte pe care El le-a spus şi săvârşit? Care minte ar putea înțelege că El a înviat morții cu adevărat, dacă El a rămas neschimbat în mormânt şi a văzut

putreziciune? Care limbă ar fi putut mărturisi că, cuvintele Lui erau cuvintele vieții, dacă viața Lui nu ar fi luat sfârşit pe Crucea de pe Golgota?

O, frații mei, Domnul a înviat şi este viu! Ce altă mărturie mai poate fi adusă când aceasta este lucrarea cea mai doveditoare din întreaga istorie a lumii? Dumnezeu a rânduit aceasta prin Voia Lui, din iubirea Sa pentru oameni.

Dintre toate faptele din istoria omenirii, nici măcar unul singur nu este dovedit atât de limpede precum fapta Învierii Domnului. Domnul Iisus a venit printre oameni atunci când credința oamenilor era cea mai slabă; şi astfel Voia lui Dumnezeu a rânduit ca Învierea Domnului să poată fi pricepută de oamenii cu credința cea mai slabă.

De ce Dumnezeu nu le-a spus lui Adam şi Evei mai mult despre primejdia de a mânca din Pomul oprit din Rai? De ce nu le-a dat El măcar o singură dovadă, ci numai le-a făcut pe scurt oprire? Pentru că Adam şi Eva erau atunci fără de păcat şi fiind neprihăniți, erau puternici în credință. Dar Dumnezeu a dovedit Învierea lui Hristos cu multe dovezi, şi mai mult decât dovezi - cu înfățişări văzute. Aceasta fiindcă la vremea Învierii lui Hristos, omenirea era plină de păcat, foarte păcătoasă, şi foarte slabă în credință.

Evanghelia de astăzi aduce o dovadă minunată a Învierii lui Hristos, o dovadă întărită prin credința Apostolului Toma şi împreună cu credința lui Toma, credința altor mii de creştini de la începutul istoriei mântuirii până în zilele noastre.

Şi fiind seară, în ziua aceea, întâia a săptămânii (duminica), şi uşile fiind încuiate, unde erau adunați ucenicii de frica iudeilor, a venit Iisus şi a stat în mijloc şi le-a zis: Pace vouă! Prima zi a săptămânii este ziua care urmează după sâmbătă. Acest lucru este lămurit în Evanghelia Sfântului Evanghelist Marcu, unde se spune: *Şi după ce a trecut ziua sâmbetei ... în prima zi a săptămânii* (Marcu 16:1-2). Aceasta este ziua de Duminică; tocmai ziua în care Domnul a înviat dis-de-dimineață. De aceea, în seara aceleiaşi zile, târziu, ucenicii erau strânşi laolaltă, cu toții în afară de Toma, într-o casă din Ierusalim. Toate trebuiau să se întâmple după cum fuseseră proorocite: păstorul fusese bătut şi oile risipite (Marcu 14:27). Dar Apostolii nu erau ca oile lipsite de minte, ca să se risipească în toate părțile; ei degrabă s-au strâns din nou într-un loc, ca să aştepte întâmplările următoare şi ca să se încurajeze unii pe alții. Ei țineau uşa încuiată de frica iudeilor, cu toții păstrând vie în minte proorocia Învățătorului lor, fără nici o îndoială, atunci când El le vorbise de vremea chinuirii de către sinedrişti şi de bătăile cu biciul din sinagogile lor (Matei 10:17). Puteau uita ei aceste cuvinte îngrozitoare "*Vine ceasul când tot cel ce vă va ucide să creadă că aduce închinare lui Dumnezeu*" (Ioan 16:2)? Înfricoşarea Apostolilor din zilele acelea era de la sine înțeles, când se săvârşeau nelegiuiri fără de minte, cu multă cruzime, împotriva Învățătorului lor, chiar înaintea ochilor lor. Oameni slabi cum erau, la ce se puteau aştepta pentru ei de la bătrânii iudei, însetați de sânge, când ei le cunoşteau deja ticăloşia cumplită de la judecarea celui fără de păcat şi Atotputernicul Hristos, Făcătorul de minuni? Dar Hristos, chiar şi în mormânt, îi păstra în mintea Sa, ca să nu li se întâmple nici un rău, ca să nu se vândă unul pe altul şi ca să nu se împrăştie în cele patru colțuri ale pământului înainte de a-L vedea pe El viu şi slăvit.

Şi iată, în cea de a patra seară de când ucenicii se despărţiseră de Domnul lor - când El a fost luat şi dus la judecată - şi prima după Învierea Sa, Domnul S-a înfăţişat lor viu şi slăvit. El a venit şi a stat în mijlocul lor, uşile fiind închise şi încuiate. Aşa cum toate minunile sunt săvârşite de către Domnul Iisus cu mare socoteală, pentru a fi de folos oamenilor, şi aceasta este tot la fel. Evanghelistul nostru nu lasă loc nici pentru cea mai mică îndoială că Domnul a intrat în încăperea încuiată în chip minunat. Domnul S-a arătat ucenicilor Săi în chipul acesta, mai întâi, pentru a nu-i speria bătând la uşă. Ei erau deja destul de îngroziți de iudei, şi Domnul cel iubitor nu voia să le sporească frica nici măcar o clipă. În al doilea rând - ceea ce este de însemnătate cu mult mai mare - pentru a arăta că tăria Sa atotputernică era înapoi cu El după se păruse că era neajutorat şi după înfrângerea cea văzută din ultimele trei zile. Îndată după aceasta, El exprimă aceasta cu cuvintele: "*Datu-Mi-s-a toată puterea în cer şi pe pământ*" (Matei 28:18). Fără această mare minune, cum ar fi putut să refacă credinţa şovăielnică în El, a ucenicilor Lui? Cum S-ar fi arătat Biruitor cel biruit? Fiind batjocorit, scuipat, bătut, ucis şi îngropat, cum ar fi putut El să Se arate întru slava Sa în alt chip? Cum ar fi putut în alt chip să-Şi lămurească prietenii că suferinţa şi moartea nu luaseră nimic din puterea Lui, ci dimpotrivă, mai mult a sporit puterea Lui ca om? În sfârşit, ce fel de zidire ar fi în stare să se împotrivească Preasfântului şi Preacuratului? Întreaga natură se află sub stăpânirea sfinţeniei şi a curăției. Pe când El Se afla în trup muritor, Voia Lui era în stare să supună marea şi vânturile. Atunci, ar putea uşile de lemn şi pereţii de piatră să-I stea în cale Lui şi trupului Său slăvit? Când El doar doreşte aceasta - şi El săvârşeşte aceasta la vremea potrivită, ca în acest caz - întreaga zidire se schimbă: spaţiu şi timp, tăria şi fluiditatea unui obiect, înălţimea şi adâncimea, cele dinăuntru şi cele din afară - toate se fac la fel: slabe, deschise, supuse şi goale de orice fel de putere împotrivitoare.

"*Pace vouă*!" Biruitorul morţii întâmpină mica Sa oştire cu aceste cuvinte. "*Domnul va binecuvânta pe poporul Său cu pace*" (Psalm 28:11) - astfel, prin întunecimea cea neagră a veacurilor, proorocul David a văzut mai dinainte această clipă de înflăcărare. "Pace vouă" - aceasta este, de fapt, o întâmpinare obişnuită în răsărit, dar pe buzele lui Hristos s-a aşezat o mulţumire deosebită şi un înţeles deosebit. Mai devreme, despărţindu-Se de ucenicii Săi, Domnul spusese: "*Pacea Mea o dau vouă, nu precum dă lumea vă dau Eu. Să nu se tulbure inima voastră*" (Ioan 14:27). În vasul gol al lumii El a turnat vinul Său; El a dat dulceaţă cerească întâmpinării Sale obişnuite. Atunci când oamenii, pierzându-şi pacea lor lăuntrică şi s-au plecat grijilor pământeşti, spun: "Pace vouă!", ei dau ceva ce nu au nici ei înşişi. Din această întâmpinare al lor, nu sporeşte nici pacea lor nici pacea acelora cărora le este îndreptată această întâmpinare. Când ei spun aceasta, ei vorbesc din obişnuinţă şi din politeţe, necugetat şi fără sens; ei spun acelaşi lucru atunci când se adună ca să se veselească şi când se adună ca să deschidă procese şi ca să se înşele unii pe alţii. Cu Hristos este altfel. El dă numai ceea ce are cu adevărat. Pacea Lui este pacea Biruitorului a cărui biruinţă este întreagă. De aceea pacea Lui este bucurie, curaj, sănătate, linişte şi putere. El nu o dă aşa cum o dă lumea: El nu o dă numai cu buzele, ci cu tot sufletul Său, cu toată inima şi cu toată mintea Sa, aşa cum iubirea se dă pe sine iubirii. Dând lor pacea Sa, El - în chip tainic - aduce în ei fiinţa Lui. Aceasta este *pacea lui Dumnezeu, care covârşeşte*

orice minte (Filipeni 4:7). Asemenea pace semnifică stăpânirea lui Dumnezeu în sufletul omului. Asemenea pace este întregul desăvâtşit, roada şi cununa vieții duhovniceşti a primilor creştini.

Întâmpindu-Şi ucenicii, Domnul a pornit să-i întărească în credința că El nu era duh, aşa cum au putut crede unii dintre ei în clipa aceea (Luca 24:37), ci era cu adevărat Învățătorul şi Domnul lor Cel viu.

Şi zicând acestea, le-a arătat mâinile şi coasta Sa. Deci s-au bucurat ucenicii, văzând pe Domnul. De ce le-a arătat Domnul mâinile Sale şi coasta Sa? În chip limpede a făcut aceasta pentru rănile pe care le primise pe Cruce de la cuie şi de la spadă. Arătându-le rănile Sale, Domnul a căutat să-i lămurească, şi ca să le fie lor aceasta spre aducere aminte. Pentru a-i încredința că era El, căci cine altcineva ar fi avut asemenea răni pe mâini şi în coastă? Ca să le amintească că El purta urmele acestor răni întru slava Sa fără de moarte, ca o mărturie nesfârşită a iubirii Lui şi suferinței Lui pentru omenire.

Atunci ucenicii s-au veselit, pentru că L-au văzut şi L-au recunoscut pe Domnul. Mântuitorul, în judecata Sa cea limpede, vestise mai dinainte chiar şi această clipă de bucurie, când El a mai venit odată ca să stea cu ucenicii Săi. Aceasta s-a întâmplat chiar înainte de patima Sa, când ucenicii erau foarte îndurerați. El, care era om, avea cea mai mare nevoie de mângâiere în ajunul suferinței Sale pe Cruce, a uitat de Sine, şi S-a sârguit să-Şi mângâie ucenicii cei îndurerați: "*Deci şi voi acum sunteți trişti, dar iarăşi vă voi vedea şi se va bucura inima voastră*" (Ioan 16:22). Acum, în clipa aceasta, se împlineşte această proorocire minunată! Inimile lor întristate se umplu degrabă cu bucurie multă!

Şi Iisus le-a zis iarăşi: Pace vouă! Precum M-a trimis pe Mine Tatăl, vă trimit şi Eu pe voi. De ce spune Domnul "Pace vouă" a doua oară? Pentru că El vrea să-i întărească cu pace îndoită pentru lupta care îi aşteaptă şi în care îi trimite El. El le dă mai întâi pacea lăuntrică şi apoi pacea dinafară; cu alte cuvinte: pacea cu ei şi pacea cu lumea. Când El a spus: "*Pace vouă*" prima oară, El le-a arătat că El, Domnul lor cel adevărat, se afla împreună cu ei în trup şi suflet. Prin aceasta El a vrut să le spună: "Când aveți lupte lăuntrice cu patimile, şi cu gândurile şi cu dorințele acestei lumi, şi Eu sunt în mijlocul vostru - adică, în inimile voastre - nu vă temeți de nimic. Eu sunt Pacea, şi Ziditorul păcii în inimile voastre." Şi acum, când El îi trimite în lume - în lupta dinafară cu lumea - El îi salută încă o dată şi le dă pace, ca să nu se teamă de lume, ci să rabde în luptă şi să fie semănătorii păcii în inimile oamenilor. El le dă lor pace bogată, pentru că ei nu au nevoie de pace numai în lăuntrul lor şi numai pentru ei, ci ei trebuie să o dea şi la alții, aşa cum le poruncise El mai dinainte: "*Şi intrând în casă, urați-i zicând: 'Pace casei acesteia.' Şi dacă este casa aceea vrednică, vină pacea voastră peste ea*" (Matei 10:12-13). Această pace îndoită dându-le lor, se mai poate tălmăci ca dându-le pacea sufletului şi pacea trupului, aşa cum socotesc unii Părinți. De altfel, pacea din trup şi pacea din lume reprezintă una şi aceeaşi pace, căci, ce altceva este lumea decât *pofta trupului şi pofta ochilor* (I Ioan 2:16)?

Îndestulându-i astfel îndoit cu pace îmbelşugată, Domnul îi trimite în lume. Cum îi trimite El în lume? "*Precum M-a trimis pe Mine Tatăl, vă trimit şi Eu pe voi*." Tatăl L-a trimis pe Fiul Său din iubire pentru oameni. "*În aceasta este dragostea, nu fiindcă noi am iubit pe Dumnezeu, ci fiindcă El ne-a iubit pe noi şi a trimis pe Fiul Său*" (I Ioan 4:10; cf. Ioan 3:16). Din iubirea Sa pentru oameni, iată, Domnul Iisus îi

trimite pe ucenicii Săi. Mai mult, Tatăl L-a trimis pe Fiul Său în lume cu putere şi tărie: "*Toate Mi-au fost date de către Tatăl Meu* (Matei 11:27); *toate câte are Tatăl ale Mele sunt*" (Ioan 16:15). Şi iată, Domnul cel înviat dă putere şi tărie de a dezlega şi a lega, ucenicilor Săi, după cum se va vedea puțin mai târziu. Mai mult, chiar Domnul a spus că El a fost trimis de către Tatăl, nu ca să facă Voia Sa ci Voia Tatălui (Ioan 6:38). La fel, El Îşi trimite acum ucenicii Săi, nu ca să facă voia lor, ci a Lui. Deşi El a fost trimis de către Tatăl, Domnul nu a fost niciodată, nici măcar pentru o clipă despărțit de Tatăl Său: "*Eu nu sunt singur, ci Eu şi Cel ce M-a trimis pe Mine*" (Ioan 8:16). La fel, Îşi trimite şi El ucenicii în lume, promițându-le că El va fi cu ei "în toate zilele, până la sfârşitul veacului" (Matei 28:20). Mai mult, pentru a-i învăța smerenia pe oamenii cei mândri lipsiți de minte, Domnul le arată că toate lucrările ale Lui sunt (Ioan 5:19) şi toată învățătura Lui (Ioan 7:16) de la Tatăl este. Şi El le aminteşte ucenicilor Săi de smerenie, spunându-le: "*Fără Mine nu puteți face nimic*" (Ioan 15:5). În sfârşit, El îi trimite pe ei ca oi printre lupi - aşa cum şi El a fost trimis. Ei fuseseră de față şi au văzut cum păcătoşii, precum lupii, urlau prin preajmă în ultimele zile, şi cum aceia I-au adus Lui chinuire de moarte, precum lupii poftitori de sânge. Dar El este acum mărturia lor cea vie că păcătoşii, atunci când se ucid pe ei înşişi sau pe altcineva, ei întotdeauna se ucid pe ei şi nu pe alții. Biruința Lui este garanția biruinței lor viitoare.

Şi zicând acestea, a suflat asupra lor şi le-a zis: Luați Duh Sfânt; cărora veți ierta păcatele, le vor fi iertate şi cărora le veți ține, vor fi ținute. Am văzut atunci cum, Domnul Şi-a întărit mai întâi ucenicii cu pace îmbelşugată, şi cum le-a zidit încrederea, asemănând apostolatul lor cu al Lui şi trimițându-i pe ei în acelaşi chip în care fusese El trimis de către Tatăl. Vedem acum desluşit cum le-a dat El putere şi tărie. El le dă putere suflând asupra lor, şi tăria le-o dă prin cuvântul pe care El îl spune lor. Înnoitorul lumii lucrează întocmai ca şi Ziditorul ei. Făcând om din țărâna pământului, Ziditorul a suflat în fața lui *suflare de viață şi s-a făcut omul ființă vie* (Facerea 2:7). Înnoitorul lumii lucrează acum în acelaşi chip. El suflă suflare de viață în fața oamenilor care se slăbănogiseră din pricina păcatului. Prin suflarea Sa dătătoare de viață, El învie din morți sufletele oamenilor, şi le înnoieşte pe cele legate de cele lumeşti, pe cele nepăsătoare. Suflând în fața ucenicilor, Domnul le spune: "*Luați Duh Sfânt*!" Aceasta este prima dăruire de Duh Sfânt. Cea de a doua va fi în ziua cincizecimii, după această seară minunată. Prima dare de Duh Sfânt este pentru reînsuflețirea şi întărirea ucenicilor, şi cea de a doua este pentru slujirea Apostolilor în lume - pentru a aduce lumii viață nouă. Dându-le putere în chipul acesta, Domnul le dă şi puterea de a ierta păcatele şi de a le ține. O, cât de mult rabdă lumea de la oamenii care se leapădă de această putere de la ei înşişi, fără să aibă în ei puterea lui Dumnezeu, fără să aibă Duhul Sfânt! Un om slab care pune stăpânire pe puterea care este a judecătorilor şi bătrânilor pricinuieşte mare nenorocire omenirii. El este un leş legat la şaua unui cal fără frâu. Aceasta se întâmplă printre păgâni, unde puterea este călcată în picioare; dar nu trebuie să fie la fel şi printre creştini, unde Dumnezeu dă putere celor cărora li se dă celor dintâi Duhul Sfânt. Iată cu câtă înțelepciune sunt rânduite şi plănuite toate în împărăția pe care Hristos o zideşte!

Puterea de a ierta păcatele şi a le ține, puterea de a lăsa şi a lega, o făgăduise Domnul mai dinainte Apostolului Petru (Matei 16:19), şi apoi celorlalți Apostoli (Matei 18:18). Aici Domnul Îşi împlineşte

făgăduința, chiar în ziua preaslăvitei Sale Învieri. De data aceasta, El nu îl alege pe Petru dintre ceilalți, ci le dă putere şi tărie la toți deopotrivă. Domnul nu i-a dat niciodată lui Petru o putere şi tărie aparte, ci lui i-a făcut numai o făgăduință în chip nemijlocit, şi aceea a fost într-o clipă de străfulgerare a insuflării cu privire la îndatorirea lui Petru, când el l-a mărturisit pe Hristos ca "*Fiul lui Dumnezeu celui viu*" (Matei 16:16). Ca semn că El dovedeşte această mărturisire, şi iarăşi pentru a-i întări pe toți ucenicii Săi în această credință, Domnul îi face lui Petru aceeaşi făgăduință pe care o face puțin mai târziu tuturor ucenicilor Săi, şi pe care El o împlineşte acum pentru toți deopotrivă, în ziua Învierii Lui. Apostolii au trecut mai târziu această putere şi tărie urmaşilor lor, episcopilor, şi episcopii preoților, şi astfel această putere şi tărie sunt lucrătoare şi se află întru tărie până în ziua de astăzi în Biserica lui Dumnezeu.

Iar Toma, unul din cei doisprezece, cel numit Geamănul, nu era cu ei când a venit Iisus. Deci au zis lui ceilalți ucenici: Am văzut pe Domnul! Dar el le-a zis: Dacă nu voi vedea, în mâinile Lui, semnul cuielor, şi dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielor, şi dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede. "Didimus" (Geamănul) nu era porecla lui Toma, ci felul iudaic al numelui. Probabil că numele său i-a fost dat de către o rânduială tainică şi de nepătruns, pentru a semnifica cele două laturi ale sufletului său, cu chipurile de îndoială şi de credință. În tot timpul cât el L-a urmat pe Hristos nu se întăreşte în chip deosebit nici îndoiala nici credința sa. Cu un anumit prilej, iese la iveală curajul şi evlavia sa față de Domnul, deşi aceasta vine din nepriceperea sa. Aceasta s-a întâmplat atunci când ei au primit vestea morții lui Lazăr, şi Domnul Şi-a chemat ucenicii, zicând: "Să mergem la el." Toma a crezut că Domnul îi chema pe ei la moarte, căci nu-I stătea lui în putință să vadă mai dinainte scopul lui Hristos de a-l învia pe Lazăr. Evanghelistul scrie astfel: Deci a zis Toma, care se numeşte Geamănul, celorlalți ucenici: Să mergem şi noi şi să murim cu El. (Ioan 11:16). Cu toate că aceste cuvinte fuseseră rostite fără înțelegerea lor, ele se sălăşluiau în inima cea plină de curaj şi de evlavie. Cu prilejul acela, Toma a fost de față la învierea lui Lazăr, tot aşa cum fusese de față şi cu un alt prilej, al învierii fiului văduvei din Nain. La învierea fiicei lui Iair, el nu se afla de față în cămara unde era fata cea moartă, fiind chemați înăuntru numai cei trei ucenici mai mari, dar nu se pomeneşte că Toma şi-ar fi arătat vreo îndoială cu privire la această minune a Domnului. La urma urmei el a fost de față la toate marile minuni pe care le-a săvârşit Domnul Hristos în cei câțiva ani. El cunoştea proorocia lui Hristos că El va învia a treia zi. Acum el află de la cei zece prieteni că Domnul li S-a arătat lor viu, şi că le-a arătat lor rănile Lui. El a aflat că Petru şi Ioan găsiseră mormântul gol, şi poate că aflase aceasta de la femeile mironosițe. El a aflat că Maria Magdalena Îl văzuse pe Domnul înviat, şi că ea vorbise cu El. Toma a mai aflat că doi ucenici, îndreptându-se către Emaus, au călătorit dimpreună cu Domnul Cel viu. Toma a văzut şi a cunoscut toate acestea, dar nu le crede pe toate. El nu le crede pentru că el nu L-a văzut pe Cel Înviat. Necredința sa se lărgeşte chiar şi văzându-L pe El, dacă nu-I pipăie rănile din mâinile Sale. Într-adevăr, privind omeneşte, aceasta este îndârjire rară şi de neînchipuit, şi stăruință în necredință! Dar aceasta se poate înțelege când se priveşte cu judecată Dumnezeiască, fiindcă hotărârea în credință depinde de harul lui Dumnezeu. Cine poate înțelege adâncurile tainice ale Voii lui Dumnezeu? Cine poate să spună că Dumnezeu, prin rânduiala Sa, nu a dorit aici să se folosească de necredința lui Toma pentru credința

multora? În orice caz, s-au arătat aici desluşit două lucruri: boala cumplită a firii omeneşti, scoasă la iveală prin necredinţa învârtoşată a unuia dintre Apostoli (care avea pricini fără de număr pentru a crede), şi înţelepciunea şi iubirea cea mai bogată a lui Dumnezeu. În curăţia şi sfinţenia Sa, Dumnezeu nu Se foloseşte de răul care poate veni dimpreună cu binele, nici nu Se foloseşte de mijloace rele pentru a ajunge la scopuri bune, ci, în înţelepciunea şi iubirea Sa de oameni, Domnul îndreaptă căile noastre cele rele şi le întoarce în bine.

Toma spune hotărât că el nu va crede până nu-şi va pune degetul său şi mâna sa în rănile lui Hristos. El spune aceasta, în chip de netăgăduit, pentru că prietenii săi au spus cum le-a arătat Domnul rănile din mâinile Lui şi din coasta Sa. Dar iată cum îl întăreşte în credinţă bunul Iisus Hristos pe şovăielnicul Toma:

Şi după opt zile, ucenicii Lui erau iarăşi înăuntru, şi Toma, împreună cu ei. Şi a venit Iisus, uşile fiind încuiate, şi a stat în mijloc şi a zis: Pace vouă! Iarăşi în zi de Duminică, ucenicii se strânseseră din nou împreună, şi iarăşi uşile erau încuiate şi iarăşi Iisus S-a aflat în mijlocul lor şi a zis: "Pace vouă!" Totul era ca atunci când El S-a arătat prima oară, cu singura deosebire că Toma se afla acum cu ceilalţi. Se părea că Domnul a voit să se arate lui Toma chiar în aceleaşi împrejurări, pentru a lămuri înaintea lui Toma tot ceea ce spuseseră cei zece ucenici despre prima Lui înfăţişare. Dar de ce a aşteptat Domnul opt zile? De ce nu S-a arătat El mai devreme? Mai întâi, pentru ca toate împrejurările să fie întocmai aceleaşi: fiindcă El S-a arătat prima oară în zi de Duminică, El trebuia să Se arate acum din nou, tot în zi de Duminică. În al doilea rând, pentru ca necredinţa lui Toma să fie scoasă la iveală şi aşteptând să se facă mai puternică. În al treilea rând, pentru a-i obişnui pe ucenicii Săi cu răbdarea şi îndurarea în rugăciunea pentru întărirea credinţei prietenului lor, pentru ca ucenicii să se roage ca Domnul să Se arate din nou pentru Toma. În al patrulea rând, pentru ca ucenicii să-şi dea seama de neajutorarea lor şi de neputinţa lor de a-L arăta pe Domnul înviat fără ajutorul Lui. În cele din urmă, poate, pentru că numărul opt semnifică zilele cele de pe urmă, ajunul celei de a doua Veniri a lui Hristos, când oamenii, ca şi Toma, vor fi foarte slabi în credinţă, mergând numai după simţurile lor şi crezând numai ceea ce pot simţi cu simţurile lor. Pentru că atunci oamenii vor spune ca şi Toma: Dacă eu nu văd nu voi crede. Şi li se va da lor să vadă. "*Atunci se va arăta pe cer semnul Fiului Omului*" (Matei 24:30).

Apoi a zis lui Toma: Adu degetul tău încoace şi vezi mâinile Mele şi adu mâna ta şi o pune în coasta Mea şi nu fi necredincios, ci credincios. Iar Toma I-a răspuns şi I-a zis: "Domnul meu şi Dumnezeul meu."

Domnul S-a arătat a doua oară pentru Toma - pentru un singur om, un păcătos. Cel care este înconjurat de cetele îngerilor, care Îl întâmpină cu bucurie pe Biruitorul morţii, Îşi lasă turma Sa cea cerească şi Se grăbeşte ca să mântuiască oile cele rătăcite. Toţi cei care ajung la slavă şi putere mare în lumea aceasta, să-şi uite prietenii cei slabi şi cu capul plecat şi, cu ruşine şi cu nesuferire, să se întoarcă de la ei şi să se ruşineze la exemplul Lui. Din iubirea Sa pentru oameni, Domnul nu S-a abătut de la nici un fel de umilire sau strădanie. Din iubirea Lui pentru oameni, El - care se afla întru toată slava şi întru toată puterea - S-a

pogorât pentru a doua oară într-o cămăruță din Ierusalim. O, cămara aceea binecuvântată, din care au venit mai multe binecuvântări asupra omenirii decât ar putea fi în toate palatele împăraților!

Când Domnul S-a arătat lui Toma, Toma a strigat cu bucurie: "*Domnul meu şi Dumnezeul meu*!" Cu aceste cuvinte, Toma L-a recunoscut pe Hristos atât ca Om cât şi ca Dumnezeu, amândoi într-Unul, Persoană vie. Numai pipăirea slăvitului Domn era destul pentru a-i da lui Toma acea binecuvântare de către Duhul, acea renaştere a vieții şi acea putere de a ierta şi de a ține păcatele, pe care o dăduse Domnul celorlalți ucenici prin cuvânt şi suflare asupra lor, cu opt zile mai devreme. Fiindcă atunci când Domnul, neaflându-Se încă întru slavă, ci fiind în trup muritor, a fost în stare să vindece femeia cu scurgere de sânge doar prin atingerea veşmântului Său, umplând-o de putere şi sănătate, cu atât mai mult putea El, în trupul Său cel înviat şi slăvit, să-i dea lui Toma, prin pipăire, toată puterea şi tăria pe care le dăduse celorlalți Apostoli în altă zi. Desigur, nu lipseşte posibilitatea ca Domnul să-i fi dat lui Toma putere şi tărie în acelaşi chip în care le dăduse celorlalți ucenici mai dinainte, cu toate că nu se spune aceasta în Evanghelie, fiindcă în nici un caz nu s-a scris tot ceea ce a spus şi a făcut Domnul după slăvita Sa Înviere, aşa cum chiar Evanghelistul spune lămurit puțin mai departe. Important este că Toma, într-un fel sau altul, a primit de la Domnul aceeaşi putere şi tărie ca şi ceilalți Apostoli. Aceasta se lămureşte desluşit prin slujirea sa apostolică, prin minunile sale şi prin moartea sa mucenicească. (Din viața Apostolului Toma se vede că el a fost dat morții pentru propovăduirea fără de frică a Domnului Hristos cel înviat. Cinci soldați au străpuns cu cinci sulițe pe acest oştean curajos al lui Hristos.)

Zidind din nou şi întărind credința lui Toma, Domnul l-a mustrat cu blândețe: *Iisus i-a zis: Pentru că M-ai văzut, ai crezut. Fericiți cei ce n-au văzut şi au crezut*. Tu Toma, ai crezut în Mine mai mult cu simțurile tale decât cu duhul tău. Tu ai vrut să te încredințezi cu ajutorul simțurilor tale, şi astfel ți-am dat prilejul să faci aceasta, şi tu te-ai lămurit doar dacă M-ai văzut şi M-ai pipăit. Dar, "*fericiți cei ce n-au văzut şi au crezut*": cei care nu au văzut cu ochii lor dar au socotit cu duhurile lor şi au crezut cu inimile lor. Fericiți cei care vin la credința în Hristos şi la Evanghelia Sa fără să-L vadă cu ochii lor trupeşti sau pipăindu-L cu mâinile sale. Fericit este copilul care crede tot ceea ce spune mama sa fără să meargă, şovăielnic, ca să cerceteze cu ochii şi cu mâinile. "*Cuvântul vostru să fie: Ceea ce este da, da; şi ceea ce este nu, nu*" (Matei 5:37). Domnul a spus deja de multe ori că El va învia din nou, şi că El trebuie crezut. Dar, pentru ca necredinciosul să fie lămurit, şi ca şovăielnicul să fie întărit, Domnul nu a lăsat aceasta numai în seama proorocirii învierii Sale din morți, ci S-a arătat de multe ori după Învierea Sa. Pentru El, lucrul de cea mai mare însemnătate era ca Apostolii, şi prin ei credincioşii, să aibă credință neschimbată în învierea Sa din morți. Aceasta este temelia credinței şi cununa bucuriei pentru creştin. De aceea, Domnul cel Atotînțelept a făcut tot posibilul ca să încredințeze sufletele şi simțurile Apostolilor Săi, pentru ca nici unul dintre ei să nu se clatine vreodată în credința sa că El, Domnul se afla viu şi întru slavă. Cu toate că *Duhul este cel ce dă viață; trupul nu foloseşte la nimic* (Ioan 6:63), şi cu toate că simțurile pot înşela omul mai îndată decât sufletul, Domnul cel îngăduitor S-a plecat către slăbiciunea omului şi a pus în lucrare toate cele cu putință ca să întărească simțirea cu simțurile oamenilor şi logica simțurilor. Astfel că Învierea Domnului a rămas cu

adevărat până în ziua de astăzi fapta cea mai dovedită din istoria omenirii. Care faptă din trecutul îndepărtat este dovedită cu atâta înțelepciune şi grijă ca aceasta?

Deci şi alte multe minuni a făcut Iisus înaintea ucenicilor Săi, care nu sunt scrise în cartea aceasta. Iar acestea s-au scris, ca să credeți că Iisus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu şi, crezând, să aveți viață în numele Lui. Este foarte probabil că Evanghelistul Ioan se gândeşte aici la minunile săvârşite de Iisus după Înviere. Aceasta se vede mai întâi din istorisirea de mai înainte a înfățișării Domnului Celui înviat. Se mai vede din Faptele Apostolilor, în care se spune că Domnul S-a şi înfățişat pe Sine viu, după patima Sa, prin multe semne doveditoare, arătându-li-Se timp de patruzeci de zile şi vorbind cele despre împărăția lui Dumnezeu (Fapte 1:3). Unde s-au scris toate aceste dovezi de netăgăduit săvârşite, în timpul acestor patruzeci de zile? Nicăieri. Chiar şi Ioan recunoaşte că nu toate sunt scrise în această carte - în Evanghelie. În sfârşit, faptul că Evanghelistul se gândeşte aici numai la minunile săvârşite după Învierea Domnului şi nu la cele pe care El le-a săvârşit în timpul vieții Sale, se vede din cuvintele cu care acelaşi Evanghelist încheie Evanghelia: Dar sunt şi alte multe lucruri pe care le-a făcut Iisus şi care, dacă s-ar fi scris cu de-amănuntul, cred că lumea aceasta n-ar cuprinde cărțile ce s-ar fi scris. (Ioan 21:25). Aceste cuvinte se referă la minunile pe care le-a săvârşit Domnul în viața Sa pământească, atât înainte cât şi după Învierea Sa. Cu toate acestea, cuvintele din Evanghelia de astăzi nu pot avea acelaşi înțeles ca şi acelea cu care îşi încheie Evanghelia Sf. Ioan. Ce sens ar avea să le repete?

Tot ceea ce este scris în Evanghelie este scris cu un singur scop: *ca să credeți că Iisus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu*. Aceasta înseamnă: să nu aşteptați un alt Mesia şi Mântuitor al lumii, fiindcă Cel care trebuia să vină a venit. Cel despre care proorocii Iudeii şi sibilele păgâne au spus mai dinainte, a venit întru adevăr. Se mai scrie şi, *crezând, să aveți viață în numele Lui*; că prin această credință, care a fost întărită pentru Toma prin simțirile sale, să aveți viață veşnică. Se vede din aceasta că aceste cuvinte de încheiere din Evanghelia de astăzi se leagă de întâmplarea de dinainte cu privire la Toma şi necredința lui. Atunci, Domnul nu S-a arătat lui Toma numai pentru acesta, ci pentru noi toți, cei care căutăm adevărul şi viața. Înfățişându-Se lui Toma, Domnul Cel preabun ne-a ajutat pe noi toți să credem mai lesne în El, Cel înviat şi viu şi, prin această credință, să avem adevărul veşnic şi viața veşnică. "În numele Lui", adaugă Evanghelistul. De ce "*în numele Lui*"? Pentru că "*nu este sub cer nici un alt nume, dat între oameni, în care trebuie să ne mântuim noi*" (Fapte 4:12), "*pentru că oricine va chema numele Domnului se va mântui*" (Romani 10:13). Numai viața care se caută şi se dobândeşte în numele Domnului Iisus este viață adevărată. Tot restul este moarte şi putreziciune. În pustietatea fierbinte a istoriei omenirii, Hristos Cel înviat este singurul izvor de apă, bun şi credincios, care potoleşte, întăreşte şi reînvie. Tot restul care poate să pară izvor de apă pentru călătorul ostenit şi însetat, nu este izvor ci lucirea nisipului încins, precum strălucirea apei dintr-un vrăjitorie diavolească.

Sensul adânc al Evangheliei de astăzi se referă la drama interioară a sufletului omului. Cel care doreşte ca Domnul Cel înviat şi viu să Se arate în sufletul său prin Duhul lui Dumnezeu, trebuie să închidă şi să încuie cămara sufletului său, ca să-l păzească de năvălirea lumii din afară, lumea materialnică. După cum

spune Mitropolitul Teofil [Theolipt?] în "*Filocalia*": Învață înțelepciunea de la albine: când acestea văd un roi de viespi în jurul lor, ele stau în stup, şi astfel scapă de vătămarea răufăcătorilor lor" - tot la fel cum Apostolii pleacă din fața iudeilor însetați de sânge şi cu iubire pentru cele materialnice. Într-un sens adânc, iudeii reprezintă pe cei care sunt legați de simțuri, şi de cele materialnice. Unui asemenea suflet păzit cu înflăcărare, sub lacăt şi cheie, Domnul i Se va arăta întru slavă. Mirele slăvit Se va arăta astfel miresei celei înțelepte. Când Domnul Se va arăta, frica lumii din afară va dispărea şi sufletul se va umple de pace. Şi nu numai pace. Domnul aduce întotdeauna multe şi felurite daruri: dând pace, El dă în acelaşi timp bucurie, putere şi curaj; El întăreşte credința; El dă tărie vieții. Dar iarăşi când Domnul ni Se arată şi ne aduce toate aceste daruri de mare preț, încă mai rămâne o îndoială într-o adâncitură a sufletelor noastre. Această adâncitură semnifică îndoiala lui Toma. Pentru ca această adâncitură să se lumineze şi să se încălzească cu harul Duhului Sfânt, noi trebuie să stăruim în rugăciune către Domnul şi să aşteptăm cu răbdare; în sufletele noastre, noi trebuie să ne închidem şi să ne încuiem de lumea din afară, de poftele trupeşti şi de îndemnări. Atunci Domnul, care iubeşte oamenii, ne va milostivi pe noi şi ne va împlini rugăciunile noastre. Şi El Se va arăta din nou, prin prezența Sa harică, va lumina chiar şi cel mai întunecat ungher al sufletelor noastre. Atunci, şi numai atunci, ne vom putea numi suflete vii şi fii ai lui Dumnezeu prin harul Său. Şi toate acestea vor fi prin ajutorul Domnului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos, căruia I Se cuvine toată slava, cinstea şi închinăciunea dimpreună cu Tatăl şi cu Duhul Sfânt - Treimea Cea deoființă şi nedespărțită, acum şi pururea şi-n vecii vecilor. Amin.

22. DUMINICA A II-A DUPÃ PAŞTI

EVANGHELIA DESPRE FEMEILE MIRONOSIȚE

Marcu 15:43-47; 16:1-8

Şi venind Iosif cel din Arimateea, sfetnic ales, care aştepta şi el împrăția lui Dumnezeu, şi, îndrăznind, a intrat la Pilat şi a cerut trupul lui Iisus. Iar Pilat s-a mirat că a murit şi, chemând pe sutaş, l-a întrebat dacă a murit de mult. Şi aflând de la sutaş, a dăruit lui Iosif trupul. Şi Iosif, cumpărând giulgiu şi coborându-L de pe cruce, L-a înfăşurat în giulgiu şi L-a pus într-un mormânt care era săpat în stâncă şi a prăvălit o piatră la uşa mormântului. Iar Maria Magdalena şi Maria, mama lui Iosif, priveau unde L-au pus.

Şi după ce a trecut ziua sâmbetei, Maria Magdalena, Maria, mama lui Iacov, şi Salomeea au cumpărat miresme, ca să vină să-L ungă. Şi dis-de-dimineață, în prima zi a săptămânii (Duminică), pe când răsărea soarele, au venit la mormânt. Şi ziceau între ele: Cine ne va prăvăli nouă piatra de la uşa mormântului? Dar, ridicându-şi ochii, au văzut că piatra fusese răsturnată; căci era foarte mare. Şi, intrând în mormânt, au văzut un tânăr şezând în partea dreaptă, îmbrăcat în veşmânt alb, şi s-au spăimântat. Iar el le-a zis: Nu vă înspăimântați! Căutați pe Iisus Nazarineanul, Cel răstignit? A înviat! Nu este aici. Iată locul unde L-au pus. Dar mergeți şi spuneți ucenicilor Lui şi lui Petru că merge în Galileea, mai înainte de voi; acolo Îl veți vedea, după cum v-a spus. Şi ieşind, au fugit de la mormânt, că erau cuprinse de frică şi de uimire, şi nimănui nimic n-au spus, căci se temeau.

Iubirea celui viu pentru cel viu este minunată. Lumina soarelui nu este niciodată atât de minunată.

Iubirea celui viu pentru cel mort este minunată. Licărirea gingaşă a lunii pe oglinda lacului nu este niciodată atât de minunată.

Omul este măreț atunci când cercetează pe cei vii; omul este mai mult decât măreț atunci când se îngrijeşte de cei morți.

Omul se îngrijeşte adesea de cei vii din iubirea de sine. Dar ce fel de iubire de sine poate fi atunci când omul poartă de grijă celor morți? Poate să-l plătească cel mort, sau pot ei să-şi aducă recunoştința?

Unele animale îşi îngroapă morții lor; dându-i pe ei mormântului, îi dau pe ei uitării. Dar atunci când omul cel viu îşi îngroapă mortul, cel viu îngroapă o parte din el împreună cu mortul şi se întoarce acasă aducând în sufletul său o parte din cel mort. Aceasta se face cu totul desluşit atunci când o rudenie îşi îngroapă o rudenie, şi un prieten îşi îngroapă un prieten.

O, groparilor, în câte morminte ați fost voi deja îngropați, şi câte leşuri au viață în voi!

Moartea şi iubirea au o însuşire care este asemenea; ca şi iubirea, moartea lucrează o schimbare profundă în mulți dintre cei care trec prin aceasta şi continuă să fie vii. După îngroparea copiilor săi, mama merge la mormintele copiilor ei. Cine merge acolo? Copiii din sufletul mamei, dimpreună cu mama, merg la morminte. În sufletul ei, mama trăieşte numai într-un ungher; tot restul sufletului este un palat pentru sufletele copiilor care au fost luați de la ea.

Tot la fel sufletul este cu Hristos, deşi într-o măsură cu mult mai mare. El făcea cercetări la marginile mormântului pentru ca oamenii, copiii Săi, să cunoască lărgimea palatului fără margini a Raiului.

Mama merge la mormintele copiilor, de parcă i-ar readuce la viață în sufletul ei, ca să-i răscumpere cu lacrimile ei, ca să-i miluiască pe ei prin gândurile ei. Iubirea mamei îi izbăveşte pe copiii ei de pieire şi stricăciune în lumea aceasta, măcar pentru o vreme.

Domnul, umilit şi scuipat, a fost biruitor, plecându-Se Crucii şi Mormântului, înviind cu adevărat întreaga omenire prin iubirea Sa, şi mântuind pe toți oamenii pentru vecie de la pieire şi stricăciune. Lucrarea lui Hristos este nespus mai mare decât lucrarea oricărei mame din lume, iubirea Lui pentru oameni fiind cu mult mai mare decât iubirea oricărei mame din lume pentru copiii ei.

Cu toate că mama varsă întotdeauna lacrimi din marea ei iubire şi durere, îi mai rămân lacrimi pe care le ia cu ea atunci când ea însăşi pogoară în mormânt. Cu toate acestea, Domnul Iisus a vărsat toate lacrimile Sale pentru copiii Săi, până la ultima lacrimă - şi tot sângele Său până la ultima picătură. O, păcătosule, niciodată nu se vor mai vărsa pentru tine lacrimi de mai mare preț, nici viu nici mort. Niciodată mama, sau femeia bărbatului, sau copiii, sau țara, nu va plăti pentru tine mai mult decât a plătit Mântuitorul Hristos.

O, omule sărman şi singur - nu spune: cine va plânge pentru mine când voi muri? Cine va plânge peste trupul meu cel mort? Iată, Domnul Hristos a plâns pentru voi şi peste voi, atât în viață cât şi în moarte, cu inima mai plină decât a propriei voastre mame.

Nu este potrivit să chemați morții pentru care a suferit şi a murit Hristos, în iubirea Sa. Ei sunt vii întru Domnul Cel viu. Noi toți vom cunoaşte aceasta desluşit când Domnul va intra în mormântul lumii acesteia pentru ultima oară, şi când trâmbițele vor suna.

Iubirea mamei nu poate face deosebire între copiii ei cei morți şi cei vii. Cu atât mai mult nu poate face deosebire iubirea lui Hristos. Domnul este mult mai pătrunzător decât soarele: El vede sfârşitul care se apropie, al celor care se află în viață pe pământ, şi mai vede şi începutul vieții pentru cei care se mută la odihnă. Pentru Cel care a făcut pământul din nimic, şi trupul omului din țărână, mormântul omului nu este la fel, fără nici un fel de deosebire, fie că este din pământ sau din trup. Grânele care se află pe câmp sau care sunt adăpostite în hambar - sunt deosebite între ele pentru gospodarul care se gândeşte la grâne în amândouă împrejurările, iar nu la paie sau la hambar? Dacă oamenii se află în trup sau în pământ - ce deosebire poate să fie pentru Gospodarul sufletelor oamenilor?

Venind pe pământ, Domnul a făcut două vizite oamenilor: prima a făcut-o celor vii din mormântul trupului şi a doua a făcut-o celor din mormântul pământului. El a murit pentru a-i vizita pe copiii Săi cei morți. Ah, este foarte adevărat că mama moare când ea merge la mormintele copiilor ei!

Grija pentru morți este numai grija lui Dumnezeu; tot restul este bucuria lui Dumnezeu. Dumnezeu nu-şi face griji pentru îngerii fără de moarte; El se veseleşte întru îngerii Lui, tot aşa cum şi ei se veselesc întru El. Cu toate acestea, El se îngrijeşte continuu de felul în care să dea învierea oamenilor. De aceea, El vizitează continuu mormintele oamenilor, atât cele mişcătoare (ale trupului) cât şi cele nemişcătoare (ale

pământului), împreună cu sfinții Săi îngeri. Dumnezeu Își face mari griji pentru cei morți; nu pentru că nu-i poate aduce la viață ci pentru că nu toți morții vor să fie înviați. Oamenii își nu primesc propriul lor bine: pentru aceasta Își face Dumnezeu griji foarte mari.

O, ce veselie mare se face în cer atunci când un mort vine la viață, atunci când un păcătos se pocăiește! Un păcătos pocăit - care este același lucru cu omul care a murit în suflet și a venit din nou la viață - dă lui Dumnezeu bucurie mai mare decât nouăzeci și nouă de îngeri care nu au nevoie de pocăință. "*Că așa și în cer, va fi mai multă bucurie pentru un păcătos care se pocăiește, decât pentru nouăzeci și nouă de drepți, care n-au nevoie de pocăință*" (Luca 15:7).

Cât de înălțătoare este grija pentru morți! Îngerii lui Dumnezeu împărtășesc grija lui Dumnezeu îngrijindu-se de noi în această vale a morții. Îngrijindu-ne de morți, împărtășim și noi grija lui Dumnezeu, și în felul acesta ne facem prietenii și împreună lucrătorii lui Dumnezeu.

Dar atunci când Domnul și Dumnezeul nostru moare ca om, doborât de păcatele oamenilor, cine are grijă de El mort, dintre toți cei pentru care El S-a îngrijit dintru întreaga veșnicie? Cine pogoară în mormântul Lui? Femeile. Nu fiecare și nu toate femeile, ci femeile mironosițe, ale căror suflete fuseseră unse cu mir de către iubirea fără de moarte a Domnului nostru Iisus Hristos. Sufletele lor s-au umplut de mireasma credinței și a iubirii, și de aceea ele și-au umplut mâinile cu uleiuri mirositoare și au pornit către mormânt, ca să ungă trupul lui Hristos.

Pericopa Evanghelică de astăzi vorbește despre aceasta: despre grija pentru Cel Unul Fără de Moarte care se află în stare de moarte, pe care o au cei pentru care învățătura lui Hristos le dăduse viață.

La vremea aceea *venind Iosif din Arimateea, sfetnic ales, care aștepta și el împărăția lui Dumnezeu, și, îndrăznind, a intrat la Pilat și a cerut trupul lui Iisus*. Se mai afla și un alt om mare care venise din Arimateea, sau Ramataim, pe Muntele Efraim: Proorocul Samuel (I Regi 1:1). Acest Iosif este pomenit de către toți cei patru Evangheliști, mai ales în legătură cu îngroparea Domnului celui mort. Ioan îl numește pe el ucenic al lui Iisus, dar *într-ascuns* (Ioan 19:38); Luca îl numește *bărbat bun și drept* (23:50), Matei îl numește *om bogat* (27:57). (Evanghelistul nu-l numește bogat din îngâmfare, pentru a arăta că Domnul avea printre ucenicii Săi și oameni bogați, "ci pentru a arăta cum s-a făcut că el a putut să ia trupul lui Iisus de la Pilat. Pentru un om sărac sau necunoscut nu s-ar fi putut să pătrundă până la Pilat, reprezentantul puterii romane." - Ieronim: "*Comentariu la Matei*".) El era nobil în suflet: el avea frică de Dumnezeu și aștepta Împărăția lui Dumnezeu. Pe lângă trăsăturile sale duhovnicești de mare preț, Iosif mai era și bogat cu stare bună. Marcu și Luca îl numesc sfetnic. Atunci, el era unul dintre bătrânii poporului, ca și Nicodim. Ca și Nicodim, el Îl prețuia în ascuns pe El și era ucenicul lui Iisus Hristos. Dar, deși acești doi bărbați erau următori ascunși ai învățăturii lui Hristos, totuși ei s-au așezat înaintea primejdiei rămânând împreună cu Hristos. Nicodim i-a întrebat odată pe cârmuitorii iudei cu fețele lor înveninate, când aceștia căutau o pricină pentru ca să-L ucidă pe Hristos: "*Nu cumva Legea noastră judecă pe om, dacă nu-l ascultă mai întâi*?" (Ioan 7:51). Iosif din Arimateea s-a așezat în fața unei primejdii și mai mari, gândindu-se să ia trupul Domnului atunci când ucenicii Săi cei cunoscuți fugiseră și se împrăștiaseră, și atunci când lupii iudei,

ucigând Păstorul, puteau în orice clipă să se năpustească asupra oilor. Evanghelistul foloseşte cuvântul "*cutezând*" ca să arate că Iosif făcea ceva primejdios. Atunci, el avea nevoie de mai mult decât curaj; el avea nevoie de cutezanță ca să meargă la reprezentantul lui Cezar şi să ceară trupul unuia ucis pe cruce. Dar Iosif, după cum spune Nichifor, "în măreția sufletului său, a lăsat frica şi s-a descotorosit de toată slugărnicia, dând pe față că este ucenic al lui Iisus Hristos."

Iar Pilat s-a mirat că a şi murit şi, chemând pe sutaş, l-a întrebat dacă a murit de mult. Şi aflând de la sutaş, a dăruit lui Iosif trupul. Pilat cel prrcaut, neîncrezător, este tipul acela de căpetenie care stăpâneşte prin putere, şi prin putere se desprinde de alții. Lui nu-i venea să creadă nici măcar un cuvânt al unui om nobil ca Iosif. Poate că într-adevăr era greu de crezut că Cel pe care numai în noaptea dinainte Îl osândise la răstignirea pe cruce, Îşi dăduse deja ultima suflare pe Cruce. Pilat s-a arătat un adevărat reprezentant al puterii statului roman: el l-a crezut mai degrabă pe sutaşul pe care îl însărcinase să stea de pază pe Golgota decât pe un bătrân ales al poporului. Pilat a împlinit cererea lui Iosif numai atunci când sutaşul a încuviințat "oficial" vestea lui Iosif.

Şi Iosif, cumpărând giulgiu şi coborându-L de pe cruce, L-a înfăşurat în giulgiu şi L-a pus într-un mormânt care era săpat în stâncă şi a prăvălit o piatră la uşa mormântului. Alt Evanghelist spune că acesta era mormântul lui Iosif - *şi L-a pus în mormântul nou al său* (Matei 27:60) *în care nu mai fusese nimeni îngropat* (Ioan 19:41), ca să se împlinească cuvintele proorocului Isaia: "*cu cei făcători de rele, după moartea Lui*" (53:9). Când ne răstignim mintea față de lume şi o îngropăm într-o inimă readusă la viață, ca într-un mormânt, atunci mintea noastră va veni la viață şi va învia tot omul lăuntric.

Un mormânt nou, pecetluit, o piatră mare prăvălită la intrare, un ostaş care stă de pază lângă el - ce înseamnă toate astea? Toate aceste măsuri pline de mare grijă, au fost alese prin înțelepciunea rânduielii lui Dumnezeu, pentru ca prin acestea, să se închidă gurile tuturor necredincioşilor care încearcă să dovedească faptul că Hristos ori n-a murit, ori n-a înviat, ori că trupul Său a fost furat. Dacă Iosif nu ar fi cerut trupul mort de la Pilat; dacă căpetenia gărzilor nu ar fi dat mărturie despre moartea lui Hristos; dacă trupul nu ar fi fost îngropat şi pecetluit în fața prietenilor şi vrăjmaşilor lui Hristos, s-ar fi putut spune că, de fapt, Hristos nu murise, ci că se aflase numai în stare de comă şi apoi Şi-a recăpătat cunoştința (aşa cum au afirmat mai recent Schleiermacher şi alți protestanți). Dacă mormântul nu ar fi fost închis şi pecetluit cu o piatră mare, dacă nu ar fi fost păzit de către ostaşi, s-ar fi putut spune că era adevărat faptul că Hristos murise şi fusese îngropat, dar că El fusese furat din mormânt de către ucenicii Săi. Dacă nu ar fi fost un mormânt cu totul nou, s-ar fi putut spune că nu Hristos era cel care a înviat ci vreun alt mort, care fusese îngropat mai dinainte. Şi astfel toate măsurile de pază care s-au luat de către iudei pentru a ascunde adevărul, au sprijinit adevărul, prin rânduiala lui Dumnezeu.

Iosif a înfăşurat trupul Domnului în *giulgiu curat de in* (Matei 27:59), şi L-a pus în mormânt. Dacă noi vrem ca Domnul să învie din morți în noi, atunci noi trebuie să-L păstrăm în trupul nostru curat, neprihănit - căci inul curat înseamnă un trup curat. Trupul care se necurățeşte prin patimi şi pofte nu este locul în care Domnul va învia din morți şi va fi viu.

Evanghelistul Ioan întregeşte chipul dat de către ceilalţi Evanghelişti, spunând că a venit şi Nicodim la mormântul lui Hristos *aducând ca la o sută de litre de amestec de smirnă şi aloe. Au luat deci trupul lui Iisus* (adică Iosif dimpreună cu Nicodim) *şi l-au înfăşurat în giulgiu cu miresme, precum este obiceiul de înmormântare la iudei* (19:39-40). O, aceşti bărbaţi binecuvântaţi, care cu atâta curaj, grijă şi iubire au luat preacuratul trup al Domnului şi l-au pus în mormânt! Ce exemplu minunat este acesta pentru toţi cei care Îl iubesc pe Domnul! Şi cât de cumplit s-au osândit acei preoţi şi mireni care, ruşinându-se înaintea lumii, se apropie de sfântul potir cu nebăgare de seamă şi fără de iubire, ca să primească în ei preasfântul şi de viaţă dătătorul Trup şi Sânge al Domnului - al Domnului Celui înviat şi viu.

Dar Iosif şi Nicodim nu au fost singurii prieteni ai lui Hristos care au putut, cu proprii lor ochi, să vadă şi să cerceteze că El a murit şi a fost îngropat. Grija lor pentru Domnul cel mort era atât fapta iubirii pentru Învăţătorul şi Prietenul cel mult iubit cât şi o datorie pe care omenirea le-a lăsat-o lor, pe care ei să o pună în lucrare faţă de Cel Unul care a suferit pentru dreptate. Dar iată că privind mormântul, alte două suflete pline de iubire cercetau cu mare atenţie ceea ce făceau Iosif şi Nicodim, pregătindu-se pentru o lucrare a preacuratei iubiri faţă de Domnul - două femei mironosiţe: Maria Magdalena şi Maria mama lui Iosif!

Iar Maria Magdalena şi Maria, mama lui Iosif, priveau unde L-au pus. Şi după ce a trecut ziua sâmbetei, Maria Magdalena, Maria, mama lui Iacov, şi Salomeea au cumpărat miresme, ca să vină să-L ungă. Întâi sunt pomenite două femei şi apoi trei. Două fuseseră de faţă la toate cele ce se întâmplaseră Domnului pe Golgota. Ele au văzut cum ucenicii cei ascunşi ai lui Hristos au coborât trupul cel mort de pe Cruce; ele au văzut toate cele ce s-au făcut cu trupul mort după aceasta şi, ceea ce a fost cel mai important pentru ele, ele au văzut mormântul în care fusese pus trupul. O, cu câtă bucurie s-au grăbit ele ca să dea ajutor lui Iosif şi lui Nicodim ca să spele sângele de pe trup, ca să închidă şi să curăţească rănile, ca să netezească părul Lui, ca să aşeze mâinile Lui în formă de cruce, ca să înfăşoare pânză în jurul capului Lui cu mare grijă şi să învelească trupul Lui în giulgiu de in! Dar făcând aceasta, ei nu împlineau nici un obicei nici o regulă cu ajutorul bărbaţilor. Ei se vor întoarce mai târziu, ca să facă totul singuri, şi mai ales ca să ungă trupul Domnului cu miresme. Împreună cu ei, a venit mai târziu cea de a treia purtătoare de mir, prietena lor. Duhul lui Dumnezeu i-a adunat pe toţi împreună în prietenie mare.

Cine erau aceste femei? Pe Maria Magdalena am cunoscut-o deja. Ea este acea Marie pe care Domnul a vindecat-o, scoţând din ea şapte diavoli. Maria, mama lui Iosif şi Maria, mama lui Iacov erau, potrivit Părinţilor, una şi aceeaşi persoană. Salomeea era femeia lui Zevedeu, mama Apostolilor Iacov şi Ioan. Ce deosebire era între aceste femei şi Eva! Din iubire, aceste femei se grăbeau să dea ascultare trupului mort al Domnului, pe când Eva nu L-a ascultat pe Domnul Cel viu. Ele făceau ascultare pe Golgota, la locul săvârşirii uciderii, vărsării de sânge şi răutăţii, pe când Eva a fost neascultătoare în Rai.

Şi dis-de-dimineaţă, în prima zi a săptămânii (Duminică), pe când răsărea soarele, au venit la mormânt. Toţi Evangheliştii sunt de acord că era prima zi a săptămânii, ziua Învierii Domnului, ziua care a urmat sâmbetei, aşa cum spune Evanghelistul Marcu: *Şi după ce a trecut ziua sâmbetei* ... Toţi Evangheliştii

sunt de acord cu aceasta: că Domnul a înviat în zorii zilei de Duminică. Ei mai sunt de acord cu faptul că femeile au venit la mormântul Domnului dis-de-dimineață. În Evanghelia sa, Marcu pare să fi mers puțin mai în urmă când spune: *la răsăritul soarelui*. Este foarte probabil că femeile au venit la mormânt de mai multe ori, atât din iubire pentru Omul cel mort cât şi din frică de vrăjmaşii obraznici ai lui Hristos care ar putea pângări în vreun fel mormântul şi trupul. ("Ele au venit cu nerăbdare, nevrând să lase mormântul Domnului pentru multă vreme singur" - Ieronim: "*Comentariu la Matei*".) Se poate ca Marcu să nu se gândească aici la "soare" ca la soarele cel materialnic, ci chiar la Domnul, potrivit cuvintelor proorocului care spune: "*Soarele Dreptății va răsări*" (Maleahi 4:2), gândindu-se la Mesia. Soarele Dreptății răsărise deja din întunericul adâncului la ora aceea devreme, când au venit la mormânt mironosițele. Fiindcă Soarele acesta strălucea mai înaintea soarelui care fusese făcut la prima zidire a lumii, aşa că acum, la cea de a doua zidire, la reînoirea lunii, Acesta strălucea peste istoria omenirii mai înainte ca soarele cel materialnic să strălucească peste natura pământească.

Şi ziceau între ele: Cine ne va prăvăli nouă piatra de la uşa mormântului? Aceasta vorbeau Femeile Mironosițe urcând pe Golgota, necăutând nimic neaşteptat. Mâinile femeilor nu aveau destulă putere ca să rostogolească piatra de la intrarea mormântului, pentru că aceasta era *foarte mare*. Sărmanele femei! Ele nu şi-au amintit că se grăbiseră cu ostenire şi râvnă către mormânt, pe când Domnul se mai afla în viața pământească. În Betania, la cina din casa lui Simon leprosul, o femeie turnase mir de nard de mare preț pe capul lui Hristos: Atoatecunoscătorul, Domnul nostru, a spus la vremea aceea despre această femeie: "*Ea, turnând mirul acesta pe trupul Meu, a făcut-o spre îngroparea Mea*" (Matei 26:12). El cunoştea limpede, mai dinainte, că trupul Său, nu va mai primi în moarte o altă ungere cu mir. Vă puteți întreba: atunci de ce a îngăduit Rânduiala lui Dumnezeu ca aceste femei evlavioase să primească dezamăgire atât de amară? Pentru a cumpăra mir de mare preț, ca să vină cu frică în noaptea întunecată şi fără de somn la mormânt şi să nu săvârşească fapta plină de iubire pentru care ele se jertfiseră atât de mult? Dar Dumnezeu nu le-a răsplătit ostenelile într-un chip negrăit de bogat, dându-le pe Dumnezeul Cel viu - în locul trupului mort?

Dar, ridicându-şi ochii, au văzut că piatra fusese răsturnată; căci era foarte mare. Şi, intrând în mormânt, au văzut un tânăr şezând în partea dreaptă, îmbrăcat în veşmânt alb, şi s-au spăimântat. Venind împreună cu oamenii săi la Marea Roşie, Moise s-a aflat în mare greutate: cum să croiască o cale acolo unde nu se afla nici una. Şi atunci când el a strigat la Dumnezeu, marea s-a împărțit în două, şi calea s-a deschis de îndată. Aceasta se întâmplă acum cu femeile mironosițe. Fiind foarte preocupate, că cine ar rostogoli piatra pentru ele, acestea se uitau, şi au văzut că piatra fusese rostogolită, şi au coborât în mormânt fără întârziere. Dar unde se aflau strajele care păzeau mormântul? Nu erau aceştia o piedică mai mare în intrarea lor în mormânt decât piatra cea mare şi grea care se afla la intrare? La vremea aceea, santinela, fie că era pe jumătate mort de frică, fie că fugise deja în cetate, ca să grăiască cu bâlbâială bărbaților, ceea ce de la strămoşul nostru Adam încoace, urechile omeneşti nu mai auziseră niciodată. La mormânt nu era nimeni care să-i oprească, şi la intrare nu se afla nimeni şi nimic. Dar, în mormânt, se afla cineva, şi înfățişarea lui era *ca fulgerul şi îmbrăcămintea lui albă ca zăpada* (Matei 28:3). Părea să fie un tânăr; de fapt, un înger al lui

Dumnezeu. Femeile s-au înfricoşat *şi şi-au plecat feţele la pământ* (Luca 24:5), căci era înspăimântător să priveşti înfăţişarea vestitorului lui Dumnezeu din cealaltă lume, vestitorul celor mai neaşteptate şi de bucurie îmbelşugate veşti de pe pământ, de la căderea omului în păcat, şi omul a început să se hrănească cu cele pământeşti. Nu există nici o împotrivire între cele grăite de Evanghelistul Matei, precum că un înger al lui Dumnezeu şedea pe piatra care fusese rostogolită de la intrarea mormântului; şi cele grăite de Evanghelistul Marcu, potrivit cărora, îngerul se afla în interiorul mormântului. Femeile puteau să-l fi văzut mai întâi pe înger pe piatră, şi apoi să-i fi auzit glasul în interiorul mormântului. Îngerul nu este trupesc şi nemişcător: în orice clipă el se poate arăta acolo unde doreşte. Credinciosul nu trebuie să se întristeze nici de faptul că Luca pomeneşte de doi îngeri, iar Marcu şi Matei de unul singur. Când S-a născut Domnul în Betleem, s-a arătat îndată un înger printre păstori, *şi ei s-au înfricoşat cu frică mare* (Luca 2:9). Îndată după aceea, *deodată s-a văzut, împreună cu îngerul, mulţime de oaste cerească* (2:13). Cete de îngeri ai Domnului trebuie să se fi aflat şi pe Golgota la Învierea Domnului. Atunci, cum poate fi de mirare faptul că femeile mironosiţe au văzut o dată un înger şi altă dată doi îngeri?

Iar el le-a zis: Nu vă înspăimântaţi! Căutaţi pe Iisus Nazarineanul, Cel răstignit? A înviat! Nu este aici. Iată locul unde L-au pus. Dar mergeţi şi spuneţi ucenicilor Lui şi lui Petru că merge în Galileea, mai înainte de voi; acolo Îl veţi vedea, după cum v-a spus. Îngerul strălucitor al lui Dumnezeu potoleşte mai întâi frica şi groaza femeilor, pentru a le pregăti pentru vestea cea neaşteptată a Învierii Domnului. Mai întâi femeile au fost uimite să vadă mormântul deschis, şi apoi s-au umplut de înfricoşare aflând în interiorul mormântului, nu pe Cel pe care Îl căutau, ci pe cineva la care nu se aşteptau.

De ce vorbeşte îngerul precis: "*Căutaţi pe Iisus Nazarineanul, Cel răstignit*?" Pentru ca să nu fie nici un fel de îndoială sau nedumerire despre Cel care înviase. Îngerul vorbeşte foarte lămurit atât pentru femei, cât şi pentru toate veacurile şi neamurile viitoare. Îngerul are acelaşi scop, şi atunci când le arată mormântul gol: "*Iată locul unde L-au pus*." Era de prisos să spună aceasta femeilor, care văzuseră cu ochii lor ceea ce le spunea îngerul, dar nu era acelaşi lucru pentru întreaga omenire, pentru care Domnul murise şi înviase. "*A înviat! Nu este aici*." Vestitorul cel ceresc rosteşte veştile cele mai mari din întreaga istorie a omenirii în chipul cel mai scurt şi mai simplu cu putinţă: "*A înviat! Nu este aici*." Pentru cetele de îngeri nemuritori, moartea Domnului era mai uimitoare decât Învierea Lui. Pentru oamenii cei muritori, situaţia era inversă.

După aceasta, îngerul a spus femeilor să vestească aceste ştiri de bucurie Apostolilor "*şi lui Petru*". De ce "*şi lui Petru*"? Cu siguranţă este aceasta, pentru că Petru se simţea cu mult mai nelămurit decât ceilalţi ucenici. Conştiinţa lui trebuie să-l fi chinuit pentru că se lepădase de Domnul de trei ori, şi în cele din urmă fugise de El. Râvnal Apostolului Ioan, dimpreună cu care Petru stătuse cel mai aproape de Domnul, trebuie să-i fi ascuţit şi mai mult conştiinţa lui Petru. Ioan nu fugise, ci rămăsese sub Crucea Domnului Său răstignit. Pe scurt, Petru trebuie să se fi simţit vânzător al Domnului, şi trebuie să fi fost foarte neliniştit în preajma Apostolilor, mai ales în preajma Preasfintei Maici a Domnului. Numele lui Petru înseamnă "piatră", dar credinţa lui nu era tare ca piatra. Şovăiala şi sfiiciunea l-au făcut să se nesocotească în proprii săi ochi. El

trebuia aşezat pe picioarele sale şi să-şi aibă demnitatea sa ca om şi Apostol rezidit. Din iubirea Sa de oameni, Domnul a făcut aceasta acum, şi de aceea îngerul a pomenit cu osebire numele lui Petru.

De ce a vorbit îngerul despre arătarea Domnului în Galileea, şi nu despre arătarea lui de mai înainte în Ierusalim şi în preajma Ierusalimului? "*Acolo Îl veți vedea pe El, aşa v-a spus El*" (cf. Marcu 14:28). Fiindcă Galileea era mai păgână decât Iudeea, şi astfel a vrut Domnul să se înfăţişeze acolo, ca să arate ucenicilor Săi calea Evangheliei Sale, locul principal al lucrării Apostolilor în zidirea Bisericii lui Dumnezeu. De asemenea, fiindcă El li S-a arătat acolo, nu cu frica sub care trăiau în Ierusalim, ci întru libertate; nu întru întunericul nopții sau în amurg ci întru toată lumina zilei, aşa ca să nu se spună că frica are ochii mari, şi că aflându-se sub povara fricii şi a spaimei, ucenicii L-au văzut pe Domnul viu în Ierusalim. În cele din urmă, îngerul lui Dumnezeu a vorbit despre arătarea Domnului în Galileea, păstrând sub tăcere cu înțelepciune arătarea Lui în Ierusalim, pentru a smulge armele din mâinile necredincioşilor celor răi, care altfel ar fi spus că ucenicii văzuseră o nălucă la ideea îngerului: adică, ei L-au văzut pe El pentru că sufletele lor erau în agitate, aşteptând să-L vadă. (Nichifor spune: "De ce vorbeşte îngerul tocmai despre arătarea Sa în Galileea? Pentru că arătarea Sa în Galileea era cea mai limpede şi cea mai însemnată: acolo, Domnul nu S-a arătat într-o casă cu uşile închise, ci pe munte, în chip văzut pentru toți. Văzându-L acolo, ucenicii I-au dat Lui slavă; acolo li S-a arătat Domnul, cu o mare descoperire a puterii dată Lui de la Tatăl, spunând: "*Datu-Mi-s-a toată puterea în cer şi pe pământ*" (Matei 28:18).) "*După învierea Mea, voi merge mai înainte de voi în Galileea*" (Marcu 14:28), a spus Domnul. Adică: Ca Biruitor, voi merge înaintea voastră în lumea păgână, şi voi - urmați-Mă. Şi oriunde vă îndeamnă Duhul să propovăduiți, gândiți-vă că Eu Mă aflu în fața voastră - şi Eu voi merge înaintea voastră, ca să vă deschid calea.

Şi ieşind, au fugit de la mormânt, că erau cuprinse de frică şi de uimire şi nimănui nimic n-au spus, căci se temeau. Se aflau în cer sau pe pământ? Cu cine vorbeau ele? Ce auziseră ele? Oamenii nu visează asemenea lucruri; şi acesta nu era vis ci adevăr: din tot ceea ce se întâmplase, se desluşeşte prea lămurit că acesta era adevărul. O, acea cutremurare şi frică binecuvântată care cade asupra omului când cerurile sunt deschise pentru el şi el aude glas de bucurie din țara sa adevărată, fără de moarte şi mult slăvită! Nici cel mai mărunt lucru nu vede vreunul dintre îngerii nemuritori ai lui Dumnezeu; nici nu se aude glasul care slobozeşte din buzele cele fără de moarte. Este mai îndurător să vezi fața şi să auzi urletul întregii lumi muritoare, stricăcioase decât să vezi fața şi să auzi glasul celor fără de moarte, care au fost zidiți înaintea lumii, şi a căror frumusețe şi tinerețe este mai minunată decât zorii primăverii. Când Proorocul Daniel, omul lui Dumnezeu, a auzit glasul îngerului, el a spus despre sine: *şi n-a rămas în mine putere, fața mea şi-a schimbat înfăţişarea, strigându-se, şi nu mai aveam vlagă ... eu am căzut înmărmurit cu fața la pământ* (Daniel 10:8-9). Atunci, cum să nu se cuprindă de frică şi cutremur aceste femei slabe? Cum să nu fugă ele de la mormânt? Cum să poată deschide gura şi să grăiască? Unde să se afle cuvintele care să spună ceea ce văzuseră? O, Doamne, de negrăit prin cuvânt este slava Ta cea minunată! Noi, oamenii cei muritori, spunem aceasta mai lesnicios în tăcere şi cu lacrimi decât cu limbile noastre.

Şi nimănui nimic n-au spus, căci se temeau. Ele nu au spus nimic nimănui pe cale; nici unuia dintre vrăjmaşii şi vărsătorii de sânge ai lui Hristos, împreună cu care se amesteca întregul Ierusalim. Dar, desigur că ele au spus Apostolilor. Ele nici măcar nu cutezau, nici nu erau în stare să vorbească atunci când le poruncise îngerul cel fără de moarte. Cum să nu poată împlini ele porunca lui Dumnezeu? Atunci, este limpede că femeile au spus numai celor cărora le era de trebuință (vezi Luca 24:10), şi iarăşi, că ele nu au vorbit celor care nu trebuiau să ştie şi de care le era frică.

Astfel, s-a sfârşit mergerea femeilor mironosițe la mormântul lui Hristos în dimineața Învierii. Femeile mironosițe au venit cu miruri, cu care voiau să-L țină pe El departe de stricăciune, pe Cel care păstrează cerurile de şubreziciune, şi cu care ele doreau să-L ungă pe Cel de la care cerurile îşi iau mireasma! O, Doamne Preaînmiresmate, singura mireasmă a ființei omeneşti şi a istoriei omeneşti; cât de minunat ai răsplătit Tu aceste suflete cinstite şi credincioase care nu Te-au uitat pe Tine mort în mormântul Tău! Tu le-ai făcut pe femeile mironosițe vestitoarele veştii Învierii şi slavei Tale! Ele nu Ți-au uns cu mir trupul Tău cel mort, dar Tu le-ai uns sufletele lor vii cu uleiul bucuriei. Cei care plângeau mortul au ajuns rândunelele unei primăveri noi. Cei care au plâns la mormântul Tău au ajuns sfinți în Împărăția Ta cea cerească. Cu rugăciunile lor, Dumnezeule Cel înviat, miluieşte-ne şi mântuieşte-ne pe noi, ca să Te slăvim pe Tine, dimpreună cu Tatăl şi cu Sfântul Duh - Treimea Cea deoființă şi nedespărțită, acum şi pururea, şi-n vecii vecilor. Amin.

23. DUMINICA A III-A DUPÃ PAŞTI
EVANGHELIA DESPRE MINUNEA DE LA SCĂLDĂTOAREA VITEZDA

Ioan 5:1-16

După acestea era o sărbătoare a iudeilor şi Iisus S-a suit la Ierusalim. Iar în Ierusalim, lângă Poarta Oilor, era o scăldătoare, care se numea pe evreieşte Vitezda, având cinci pridvoare. În acestea zăcea mulțime de bolnavi: orbi, şchiopi, uscați, aşteptând mişcarea apei. Căci un înger al Domnului se cobora la vreme în scăldătoare şi tulbura apa şi cine intra întâi, după tulburarea apei, se făcea sănătos, de orice boală era ținut.

Şi era acolo un om, care era bolnav de treizeci şi opt de ani. Iisus, văzându-l pe acesta zăcând şi ştiind că este aşa încă de multă vreme, i-a zis: Voieşti să te faci sănătos? Bolnavul I-a răspuns: Doamne, nu am om ca să mă arunce în scăldătoare, când se tulbură apa; că, până când vin eu, altul se coboară înaintea mea. Iisus i-a zis: Scoală-te, ia-ți patul tău şi umblă. Şi îndată omul s-a făcut sănătos şi şi-a luat patul şi umbla. Dar în ziua aceea era sâmbătă.

Deci ziceau iudeii către cel vindecat: Este zi de sâmbătă şi nu-ţi este îngăduit să-ţi iei patul. El le-a răspuns: Cel ce m-a făcut sănătos, Acela mi-a zis: Ia-ţi patul şi umblă. Ei l-au întrebat: Cine este omul care ţi-a zis: Ia-ţi patul tău şi umblă? Iar cel vindecat nu ştia cine este, căci Iisus Se dăduse la o parte din mulţimea care era în acel loc. După aceasta Iisus l-a aflat în templu şi i-a zis: Iată că te-ai făcut sănătos. De acum să nu mai păcătuieşti, ca să nu-ţi fie ceva mai rău. Atunci omul a plecat şi a spus iudeilor că Iisus este Cel ce l-a făcut sănătos. Pentru aceasta iudeii prigoneau pe Iisus şi căutau să-L omoare, că făcea aceasta sâmbăta.

Binecuvântat este omul care, cu răbdare şi nădejde în Dumnezeu, îndură toată suferinţa din viaţa aceasta. Pentru el, fiecare zi se întinde până la măsura unei luni în ceruri şi până la un an pentru necredinciosul care se veseleşte fără să aibă suferinţă ori suferă fără să aibă răbdare şi nădejde în Dumnezeu. Binecuvântat este omul care nu cleveteşte când se află în suferinţă, ci cercetează pricinele suferinţei cu răbdare şi nădejde în Dumnezeu. Unde va găsi pricinele suferinţei sale, cel care se află în suferinţă? Le va găsi în sine, sau în părinţi sau în cei din preajma lui - aici va afla pricinele suferinţei cel care este în suferinţă. Împăratul David a suferit pentru păcatele sale; Ieroboam a suferit pentru păcatele tatălui său, împăratul Solomon; proorocii au suferit pentru păcatele celor din preajma lor.

Dacă cel ce se află în suferinţă ar căuta mai departe şi mai adânc pricinele suferinţei sale, unde le-ar găsi? El le va găsi în necredinţa cea dintâi a omului faţă de Dumnezeu sau în duhul răului celui întunecat şi rău, într-un întuneric otrăvit fără zi, sau în iubirea lui Dumnezeu şi tânduiala lui Dumnezeu, cea tămăduitoare - aici va găsi pricinele suferinţei sale, cel care se află în suferinţă. Adam şi Eva au suferit pentru lipsa lor de credinţă faţă de Dumnezeu; dreptul Iov a suferit din pricina duhului celui rău întunecat şi pizmaş; şi bărbatul născut orb, ai cărui ochi au fost deschişi de Domnul Cel milostiv, a suferit spre slava lui Dumnezeu şi răsplata sa veşnică.

Pentru omul cu dreaptă judecată, este întotdeauna firesc să caute pricinele suferinţei sale mai întâi în sine, iar pentru cel nebun să osândească mereu pe alţii. Omul cu dreaptă judecată îşi aminteşte toate păcatele sale din copilărie până în prezent; el şi le aminteşte cu frică de Dumnezeu şi se aşteaptă să sufere pentru păcatele sale; şi astfel, când cade asupra lui suferinţa, care vine fie prin prietenii sau prin duşmanii săi, de la oameni sau de la duhurile rele, fie mai curând fie mai târziu, el cunoaşte de îndată pricinele suferinţei sale, fiindcă el îşi cunoaşte şi îşi aminteşte păcatele pe care le-a făcut. Cu toate acestea, omul cel nebun uită, şi îşi uită toate nedreptăţile sale; aşadar, atunci când cade asupra lui suferinţa, el se zvărcoleşte în chinuire mare şi se întreabă cu uimire de ce îl doare capul, de ce trebuie să-şi piardă toţi banii sau de ce trebuie să-i moară copiii. Şi, în nebunia şi mânia sa, el va arăta cu degetul spre fiecare fiinţă de pe pământ şi din cer, ca fiind responsabilă pentru suferinţa sa, înainte de a arăta cu degetul spre sine - singurul responsabil pentru suferinţa sa în chip adevărat.

Binecuvântat este omul care foloseşte suferinţele sale pentru folosul şi ajutorul oamenilor, cunoscând că toată suferinţa sa din această viaţă scurtă este îngăduită de Dumnezeu din iubirea Sa pentru

oameni. În marea Sa milă, Dumnezeu îngăduie suferința asupra oamenilor pentru păcatele lor - prin mila Sa iar nu prin dreptatea Sa. Întrucât, dacă ar fi prin dreptatea Sa, atunci fiecare păcat ar aduce moartea în chip de netăgăduit, după cum spune Apostolul: "*Păcatul, odată săvârşit, aduce moarte*" (Iacov 1:15). În locul morții, Dumnezeu dă tămăduire prin suferință. Suferința este calea prin care Dumnezeu vindecă sufletul de lepra păcatului şi de moarte.

Numai nebunul crede că suferința este rea. Omul cu dreaptă judecată ştie că suferința nu este rea, ci este numai lucrarea răului şi vindecare de rău. Numai păcatul din om este răul cel adevărat, şi nu se află nici un rău în afara păcatului. Orice altceva ce omul numeşte în general rău, nu este aşa, ci este un leac amar pentru tămăduirea răului. Cu cât omul este mai bolnav, cu atât leacul pe care-l prescrie medicul este mai amar. Uneori, chiar, bolnavului i se pare că leacul este mai rău şi mai amar decât boala însăşi! Şi uneori aşa i se pare păcătosului: suferința este mai grea şi mai amară decât păcatul săvârşit. Dar aceasta este numai o înşelare - o înşelare de sine foarte puternică. În lume nu există nici o suferință nicăieri care să fie atât de grea şi atât de pierzătoare aşa cum este păcatul. Toată suferința îndurată de oameni şi de popoare nu este nimic altceva decât tămăduirea bogată pe care o dă Veşnica Milostivire oamenilor şi popoarelor pentru a-i mântui de moartea veşnică. Fiecare păcat, chiar dacă este mic, va aduce fără chip de tăgadă moartea, dacă Milostivirea nu ar îngădui suferința pentru oameni cinstiți pentru a-i ridica din beția păcatului; fiindcă vindecarea care vine prin suferință este adusă prin puterea harică a Duhului Sfânt şi de Viață-dătător.

Puteți spune: "Omul se teme de suferință pentru că el se teme de moarte, şi poate suferința să înlăture moartea?" Ce duce omul la moarte: boala sau leacul? Fără îndoială că este boala, nu leacul. La fel, nu suferința va duce sufletul la moarte ci păcatul, care aduce boala oamenilor şi moartea sufletului. Păcatul este sământa morții, o sământă groaznică care, dacă nu este smulsă din rădăcină la timp prin suferință şi arsă prin focul Duhului Sfânt, va creşte şi va umple tot sufletul, făcându-l vas al morții, nu al vieții.

De aceea, ne este lămurit faptul că suferința trebuie îndurată cu răbdare şi nădejde în Dumnezeu, cu recunoştință față de Dumnezeu şi cu bucurie. "*Multe necazuri şi rele ai trimis asupra mea*," spune împăratul David lui Dumnezeu, "*dar întorcându-Te mi-ai dat viață şi din adâncurile pământului iarăşi m-ai scos .... Că eu voi lăuda cu instrumente de cântare adevărul Tău, Dumnezeule, cânta-voi Ție din alăută, Sfântul lui Israel. Bucurase-vor buzele mele când voi cânta Ție şi sufletul meu pe care l-ai mântuit*" (Psalm 70:23-26). Apostolul Petru îi povățuieşte pe credincioşi: "*Întrucât sunteți părtaşi la suferințele lui Hristos, bucurați-vă*" (I Petru 4:13); "*lui Hristos*" - asta înseamnă în mod conştient şi cu deplină înțelegere, cu blândețe şi cu răbdare, pentru curățirea de păcatele noastre, pentru viața cea nouă, pentru sporirea lui Hristos care trăieşte în noi şi împrejurul nostru. Când marele Ioan Gură de Aur murea în exil, chinuit şi disprețuit de oameni, ultimele sale cuvinte au fost: "Slavă lui Dumnezeu pentru toate!"

Sfintele Scripturi şi istoria Bisericii dau cele mai mari pilde de răbdare în suferință care au fost cunoscute vreodată de către oameni. Pericopa Evanghelică de astăzi povesteşte o asemenea pildă de mare şi îndelungă răbdare în suferință. Şi nu numai aceasta; în povestirea omului celui slăbănogit de paralizia sa care ținea de treizeci şi opt de ani, îndurând-o cu răbdare şi nădejde, Evanghelia de astăzi ne mai arată - sau mai

degrabă întăreşte - două mari taine. Prima, că omul acesta, care fusese bolnav vreme îndelungată, purta pricina bolii sale, şi suferința sa, în sine, în păcatul său. A doua, că Atotputernicul Domn Iisus Hristos l-a tămăduit pe suferind prin puterea Sa Dumnezeiască cu cuvintele: "*Ia-ți patul tău şi umblă*!" În aceasta, iubirea Sa Dumnezeiască pentru oameni şi puterea Sa Dumnezeiască, care fusese ascunsă din privelişte de către învelişul subțire, în suferință, al trupului omenesc, era dat la iveală încă o dată.

Pe atunci, Iisus S-a suit la Ierusalim. Iar în Ierusalim, lângă Poarta Oilor, era o scăldătoare, care se numea pe evreieşte Vitezda, având cinci pridvoare. Înainte de aceasta, Domnul fusese în Galileea, de unde venise în Ierusalim pentru Sărbătoare. Nu-i uşor de spus ce sărbătoare era aceasta: Trecerea, sau Cincizecimea, sau Curățarea; dar nu este nevoie să ştim asta. Dacă ar fi fost important, Evanghelistul ar fi făcut aceasta lămurit. Scăldătoarea Oilor, ori Vitezda, şi-a luat numele de la Poarta Oilor din apropiere (vezi Nehemiah 3:1, 32; 12:39), prin care erau duse oile care erau rânduite pentru jertfă; şi pentru că oile pentru jertfă erau mai întâi spălate în această scăldătoare. Scăldătoarea există până astăzi în Ierusalim, dar este aproape o ruină şi nu se mai foloseşte acum. Dar pe vremea Evanghelistului, această scăldătoare se folosea, după cum vedem că se foloseşte timpul prezent: Iar în Ierusalim, lângă Poarta Oilor, este o scăldătoare. Cinci pridvoare acoperite care se aflau împrejurul scăldătoarei erau folosite ca adăpost de către bolnavii cei mulți care îşi căutau vindecarea în scăldătoare, aşa cum se vede în următoarele cuvinte: În acestea zăcea mulțimea de bolnavi: orbi, şchiopi, uscați, aşteptând mişcarea apei. Căci un înger al Domnului se cobora la vreme în scăldătoare şi tulbura apa şi cine intra întâi, după tulburarea apei, se făcea sănătos, de orice boală era ținut. Mulți bolnavi de pretutindeni, care sufereau de tot felul de boli, se adunau în locul acesta tăinuit, ca să-şi găsească tămăduirea pe care o căutaseră în deşert de la oameni sau de la natură prin alte locuri. Faptul că acea apă nu avea nici un fel de însuşiri vindecătoare, în compoziția ei naturală sau în amestecul de minerale, ci era tămăduitoare prin puterea cea cerească, este foarte limpede din faptul că aceasta primea puteri vindecătoare din timp în timp, şi aceasta numai atunci când, prin Voia lui Dumnezeu, un înger cobora şi tulbura apa. Ce privelişte uimitoare şi dramatică! Închipuiți-vă cele cinci pridvoare pline tare cu oameni din tot poporul, aflați în mare disperare, în suferință! Închipuiți-vă case cu cinci etaje în care se aflau dureri şi suferințe omeneşti, lacrimi şi văicăreli! În preajma scăldătoarei se află o cetate cu oameni mulți, care caută lenevirea, se țin cu toată puterea de bogății şi se zbat să dobândească cinste şi putere, care joacă o comedie atât cu trupurile cât şi cu sufletele lor; cu toate astea, lupta crâncenă a apropierii morții, o moarte înceată, de durată, şi singurul loc către care se îndreaptă toți ochii: apa; toți cei bolnavi aveau o singură aşteptare - îngerul; cu toții aveau o singură dorință: vindecarea. "La ce vă foloseşte sănătatea?" - îi întrebați. Pentru acea comedie întreagă a trupului şi a sufletului care se joacă în jurul vostru? Nu sunt prea mulți cei care fac acestea pretutindeni, fără să mai sporeşti şi tu numărul lor? Sau pentru a sluji lui Dumnezeu? Dar nu este Dumnezeu bine slujit şi de către cei care suferă întru El cu răbdare şi nădejde? Ori tu doreşti sănătate pentru sănătatea în sine, şi viață pentru viața în sine? Dar mijlocul nu se poate face scop. Când Dumnezeu te-a trimis în lume, El te-a trimis cu un scop; când El îți dă sănătate, El are în minte un anumit scop. "*Oare omul pe pământ nu este ca într-o slujbă ostăşească şi zilele lui nu sunt ca zilele unui simbriaş*?", spune Iov (7:1).

Dacă omul este în armată, el se află acolo pentru instrucție, luptă şi biruință; dacă zilele lui sunt ale unui simbriaş, atunci îl aşteaptă plata la apusul zilelor sale. Dar viața pentru ea însăşi - şi pentru ca viața pământească să fie trăită pentru viața pământească, şi sănătatea de dragul sănătății - toate astea înseamnă viață lipsită de scop şi sănătate lipsită de scop. De fapt, viața şi sănătatea - pentru a împlini comedia păcatului: nu înseamnă un cuțit ascuțit pus la gât? Cinci pridvoare înghesuite de bolnavi de multă vreme - ce uimitoare învățătură pământească pentru răbdare şi nădejde în Dumnezeu! Ce privelişte uimitoare şi plină de viață, ce aducere aminte uimitoare şi adevărată a acelei stări în care toți cei din cetatea din preajma scăldătoarei îşi irosesc viața şi sănătatea - şi pentru care scop? Pentru a cumpăra păcatul; pentru a îngrămădi păcate!

Dar dacă cele cinci pridvoare de la Scăldătoarea Vitezda au ajuns o ruină cu multă, multă vreme în urmă, nu vă gândiți că povestea supărării şi sărăciei omeneşti care zac sub ei în grămezi mari se sfârşeşte pentru totdeauna. Nu vă gândiți că povestea aceasta este departe de voi şi nu are nici o legătură cu viața voastră. În cele cinci simțuri, ca şi sub cele cinci pridvoare, nu este strâns un întreg depozit cu durere, supărare, lacrimi şi văicăreli, păcat şi fărădelege, gânduri bolnave, pofte şi patimi oarbe, încercări schiloade şi nădejdi năruite? O, Vitezda, Vitezda, cât eşti de adevărată pretutindeni! În tine îngerul lui Dumnezeu împlinea atunci lucrarea păstorului şi izbăvea oile cele pierdute una câte una, până când S-a arătat Păstorul tuturor - atât al îngerilor cât şi al oamenilor. Un înger tăcut, slujitorul Ziditorului său, se foloseşte de apa ta, pentru a spăla oile cele bolnave de stricăciunea plină de păcat; şi când Păstorul cel Bun a coborât în tine - Cuvântul lui Dumnezeu Cel ziditor, în trup şi în faptă lucrătoare - El, prin cuvântul Său cel ziditor, au dus departe stricăciunea păcatului, şi prin aceasta te-a lăsat gol de păcat. Păstorul cel Bun. Din această pricină, tu ai primit numele proorocesc Scăldătoarea Oilor. "*Şi oile ascultă de glasul Lui ... şi oile merg după El căci cunosc glasul Lui* (Ioan 10:3-4) - glasul Păstorului celui Bun.

Şi era acolo un om, care era bolnav de treizeci şi opt de ani. Iisus, văzându-l pe acesta zăcând şi ştiind că este aşa încă de multă vreme, i-a zis: Voieşti să te faci sănătos? Bolnavul i-a răspuns: Doamne, nu am om ca să mă arunce în scăldătoare, când se tulbură apa; că până când vin eu, altul se coboară înaintea mea. Domnul cel înțelept a văzut mai dinainte şi de departe unde era nevoie de El. Asta nu era din întâmplare, de exemplu, că El a mers pe apă şi a străbătut drumul până în țara gadarenilor - chiar dacă însoțitorilor Săi li se părea că este adevărat - dar El a văzut mai dinainte în duhul Său că erau în țara aceea doi oameni îndrăciți pe care El trebuia să-i vindece. Nu era întâmplător nici faptul că El Se afla la poarta cetății Nain tocmai atunci când îl scoteau afară pe fiul mort al văduvei, ci El iarăşi a văzut mai dinainte că Îl aştepta lucrare mare în locul acela şi la vremea aceea. La fel, nu din întâmplare S-a aflat El în Ierusalim la această Sărbătoare, oricare sărbătoare ar fi fost ea, nici nu a fost întâmplător sau neobişnuit faptul că El a vizitat acest adăpost al durerii, Scăldătoarea Oilor, dar totul s-a isprăvit prin înainte cunoaşterea şi înainte vederea Lui a timpului şi a locului. Este limpede că El nu venise în Ierusalim pentru Sărbătoare, aşa cum credeau cei care Îl însoțeau, ci pentru acest om bolnav şi pentru lucrarea pe care trebuia El să o săvârşească asupra lui.

Acesta era un om foarte, foarte bolnav. Boala care ține treizeci şi opt de zile li se pare oamenilor că nu are sfârşit, atunci ce se poate spune despre o boală care ține de treizeci şi opt de ani? Cât de grabnic sau cât de încet trece timpul depinde de starea şi firea noastră. Ceasurile de fericire au aripi, pe când ceasurile de suferință au aripile tăiate, şi adesea nu au nici picioare. Unui paralitic timpul i se pare oprit pe loc; lui i se pare că timpul este la fel de nemişcător precum este şi el. Dacă înmulțeşti această vreme de treizeci şi opt de ani de boală de cel puțin trei ori, vei obține cu aproximație adevărata durată a timpului pentru omul care este sănătos, mişcător, plin de viață şi cu bucurie multă. Acest paralitic a petrecut ceea ce ar însemna un veac întreg pentru omul sănătos, zăcând în patul său şi împingând mai degrabă timpul înaintea lui decât să fie el împins de timp. Ce răbdare biruitoare avea acest om! Ce osteneli peste puterile omului, ca să se târască până la scăldătoare atunci când îngerul Domnului tulbura apa! Ce nădejde neclintită în tămăduirea lui - de la zi la zi, de la an la an; dar şi de la deceniu la deceniu! Chiar dacă acest bolnav suferea atât de mult pentru păcatele sale, noi nu putem decât să ne minunăm de el; şi, gândindu-ne la el, nu putem să nu ne gândim la mulțimea de oameni slabi - bărbați şi femei, tineri şi tinere - din zilele noastre care, sub o apăsare cu mult mai mică şi de o lungime mai mică, îşi ridică mâinile împotriva vieților lor, plecând în lumea cealaltă ca sinucigaşi.

"*Voieşti să te faci sănătos*?" este întrebarea singurului Prieten care S-a plecat vreodată asupra patului său de-a lungul acestor treizeci şi opt de ani. "*Doamne, nu am om*!" Orbii au călăuză, ologii au rudenii, neputincioşii au prieteni, dar eu nu am pe nimeni nicăieri în lumea asta mare, care să simtă milă față de mine şi să mă ducă la apă atunci când primeşte putere vindecătoare. Când eu mă ostenesc să ajung în apă, altul a fost ajutat înaintea mea să intre în apă şi a fost vindecat, şi eu trebuie să mă întorc în patul meu mişcându-mă cu dureri mari. Şi asta se tot întâmpla de treizeci şi opt de ani! "*Nu am om*", şi nu am bani să plătesc un slujitor. Între atât de mulți oameni din Ierusalim - de la oameni fără lucru, până la bogați şi săraci - nu se află nici măcar un singur om care să-ți întindă mâna ca să te ajute numai pentru sufletul lui, sau cel puțin să-şi trimită sluga să te ajute? Trebuia cu adevărat ca Omul să vină tocmai din Galileea, ostenindu-Se într-o călătorie de trei zile, când sunt atâția oameni fără de lucru în Cetatea Sfântă care umblă aiurea zi şi noapte, doar la câtiva metri de patul tău? Doamne, atât de mulți umblă prin preajmă, dar "*Eu nu am om*". Atât de mulți preoți. Iată, Templul este doar peste drum! Preoți fără de număr citesc Legea lui Dumnezeu şi învață pe oameni să facă milostenii - dar nu-i nimeni care să vină, sau să trimită pe cineva care să te ajute? Aşa este, Doamne; se află mulți preoți în Templu, dar "*Eu nu am om*". Sunt mulți iudei, mii şi mii de iudei, care s-au adunat în Ierusalim pentru sărbătoare. Dar pe ei nu-i interesează un suferind trist şi fără glas; pe ei îi preocupă sâmbăta. Au venit mii şi mii, numai ca să aducă slavă sâmbetei, aşa cum strămoşii lor preamăreau vițelul de aur din pustiu. Mii şi mii de iudei pot spune, "*Eu nu am om*".

Iată un om - singurul om! Este Domnul - mai milostiv decât o rudenie sau un prieten, mai lucrător decât o slugă. El nu S-a pornit pe această cale lungă şi ostenitoare din Galileea până la Ierusalim pentru ziua de sâmbătă şi de sărbătoare, ci pentru acest om în suferință. El a venit astfel ca, prin fapte iar nu prin vorbe, să pună întru arătare lipsa de milă a oamenilor ale căror simțăminte sunt învârtoşate. Şi Omul a venit pentru om.

Iisus i-a zis: Scoală-te, ia-ţi patul tău şi umblă. Şi îndată omul s-a făcut sănătos şi şi-a luat patul şi umbla. Din clipa aceea, probabil pentru totdeauna, îngerul lui Dumnezeu a încetat să coboare în Scăldătoarea Oilor şi să tulbure apa; că iată, Mesia Se arătase, Domnul îngerilor, care tămăduieşte fără nici un mijlocitor. În vreme ce oamenii se aflau sub Lege, fiind slujitori ai Legii, Domnul S-a folosit de slujitorii Lui. Dar acum că harul a pogorât, şi Legea a fost dată la o parte, atunci Domnul Însuşi Se apropie de oameni, precum tatăl de fiii săi, şi chiar El, cu mâinile Sale, le dăruieşte lor daruri în chip nemijlocit.

Se poate pune întrebarea: de ce Domnul nu i-a pus acestui bolnav obişnuita întrebare: "*Crezi tu asta*?" De ce nu a căutat în el credinţa, aşa cum a făcut El cu mulţi alţii? Dar credinţa acestui suferind nu este mai mult decât lămurită? El a zăcut vreme de treizeci şi opt de ani cu răbdare în locul acesta, cu nădejdea de a primi ajutor din cer. Asta înseamnă nu numai că el crede în lucrarea minunată a îngerului lui Dumnezeu; într-un fel, el crede şi în Domnul Iisus, deşi nu-L numeşte Domn. Da, Doamne, eu vreau să mă vindec, dar "*Eu nu am om*". Trebuie amintit, în trecere, că Domnul a vindecat mulţi îndrăciţi, surzi şi muţi, la care El nu a căutat credinţă: El i-a vindecat din milă curată. Iar în acest caz, la Vitezda, Domnul săvârşeşte lucrare, pe de o parte, din milă curată faţă de omul care a suferit ani îndelungaţi, care a suferit atât de mult printre oameni lipsiţi de milă; pe de altă parte, El săvârşeşte lucrare dinadins, pentru ca această lucrare de milă din partea Lui, să dea la iveală lipsa acesteia nu numai din partea cetăţenilor Ierusalimului, ci din partea tuturor oamenilor tuturor vremurilor care îl văd pe aproapele lor în durere mare şi nu ridică un deget ca să-l ajute. În sfârşit, Domnul dinadins îl vindecă pe acest om în zi de sâmbătă - deşi putea foarte bine să facă aceasta în zi de vineri, dacă El ar fi dorit aceasta. El procedează astfel ca să dea la iveală slava idolească a iudeilor faţă de ziua de sâmbătă, şi pentru a arăta că omul este mai de preţ decât ziua de sâmbătă, şi că mila este mai de preţ decât oricare fel de punere în lege pe dinafară. Şi această lucrare a lui Hristos are un semn unic al căii de lucrare a lui Dumnezeu: să se săvârşească mai multe scopuri în acelaşi timp.

Dar în ziua aceea era sâmbătă. Deci ziceau iudeii către cel vindecat: Este zi de sâmbătă şi nu-ţi este îngăduit să-ţi iei patul. O, ce suflete nesimţitoare! O, ce inimi învârtoşate! În loc să se veselească că un vierme care se târa s-a făcut iarăşi om; în loc să-l felicite pentru refacerea sănătăţii; în loc să se ridice întreaga cetate şi să se adune laolaltă ca să-L slăvească pe Dumnezeul Cel viu şi plin de iubire - în loc de toate astea, ei sunt mânioşi că omul a fost împins de pe pat şi îndreptat spre casă! Dacă, în zi de sâmbătă, un om mort ar fi fost înviat din morţi în faţa ochilor lor, ei nu s-ar fi minunat la învierea sa, ci l-ar fi certat, întrebând: "De ce eşti om de nimic în zi de sâmbătă?"

El le-a răspuns: Cel ce m-a făcut sănătos, Acela mi-a zis: Ia-ţi patul şi umblă. Ei l-au întrebat: Cine este omul care ţi-a zis: Ia-ţi patul tău şi umblă? Iată încă o dovadă a celei mai mari orbiri a iudeilor şi a fanatismului lor faţă de ziua de sâmbătă! Omul care a fost vindecat vorbeşte mai întâi despre vindecarea sa, ca despre lucrul cel mai de preţ, şi apoi despre ducerea patului său ca fiind de preţ mai mic; în vreme ce pe iudei nu-i interesează de loc vindecarea sa, viaţa sa. Ar fi fost firesc, după auzirea răspunsului, să-l întrebe: "Cine este omul care te-a vindecat?" Dar nu; ei întreabă numai despre cealaltă problemă, mai mică şi măruntă: *Ei l-au întrebat: Cine este omul care ţi-a zis: Ia-ţi patul tău şi umblă*? Vedeţi cum a ajuns în

stricăciune Poporul Ales? Vedeți bălăriile care au crescut pe câmpul unde s-au născut odinioară Moise, Isaia şi David? Vedeți cum, cucernicia iudeilor cea înflăcărată de odinioară s-a schimbat în pândirea celor care țin sâmbăta, şi cum slujba preoțească a Dumnezeului Celui viu au sucit-o schimbând-o într-o supraveghere polițienească împrejurul statuii zeiței numită "sâmbăta"?

Iar cel vindecat nu ştia cine este, căci Iisus Se dăduse la o parte din mulțimea care era în acel loc. Omul care fusese tămăduit privise din patul său drept în ochii Domnului; el I-a simțit suflarea dătătoare de viață, el I-a cunoscut puterea făcătoare de minuni - dar, cu toate acestea, el nu a putut spune numele Tămăduitorului său, nici să spună de unde venise El. Dar Domnul, care săvârşise aceasta, se retrage de îndată din mulțime şi lasă lucrurile să-şi urmeze cursul lor. El este Semănătorul care seamănă sămânța cea bună şi o lasă să crească, şi, la vremea potrivită să aducă roadă bună în pământul în care a căzut. Săvârşind bună lucrare, faptă Dumnezeiască, atât în puterea cât şi în mila ei, El, Domnul, se retrage dintre oameni ca să fugă de laudele lor, aşa cum spune puțin mai târziu: "*Slavă de la oameni nu primesc*" (Ioan 5:41). El fuge de oameni ca aceştia să nu-L pizmuiască pe El, aşa cum se întâmplă adesea. În sfârşit, El fuge de oameni ca o pildă pentru noi toți, cei care ne numim Creştini. O lucrare bună este desăvârşită atunci când aceasta se împlineşte din iubire curată pentru oameni, spre slava lui Dumnezeu. Toți cei care doresc să săvârşească lucrări bune, să nu le facă din mândrie sau din dorința de a primi laude de la oameni. Pentru că cel care aduce în priveliştea oamenilor faptele sale cele bune este ca omul care îşi duce oile sale între lupi. Atunci, noi trebuie să avem pază bună asupra lucrărilor noastre celor bune, ca să ne ferim să stârnim fie lauda fie pizma din partea altora. Cel care în chip voit caută să-şi atragă lauda şi pizma, împreună cu lucrarea lui cea bună, va săvârşi două rele: lauda îi va aduce vătămare lui, iar pizma va aduce vătămare altora.

După aceasta Iisus l-a aflat în templu şi i-a zis: Iată că te-ai făcut sănătos. De acum să nu mai păcătuieşti, ca să nu-ți fie ceva mai rău. Vindecându-i trupul, Domnul duce acum fapta spre treapta ei duhovnicească cea mai înaltă, arătându-i că păcatul a fost pricina bolii sale cumplite, şi îl povățuieşte ca să nu mai păcătuiască din nou, "*ca să nu-ți fie ceva mai rău*". Nu se ştie ce fel de păcat săvârşise omul acesta, nici nu este nevoie să ştim aceasta, pentru că se ştie că orice păcat aduce mânia lui Dumnezeu şi înseamnă o întoarcere de la Dumnezeu, şi de asemenea că fiecare păcat, dacă nu este urmat de pocăință adâncă, trebuie să aducă suferință şi durere mai curând sau mai târziu. "*De acum să nu mai păcătuieşti, ca să nu-ți fie ceva mai rău*." Acum Dumnezeu ți-a arătat ție milă, şi păcatul tău este iertat; de aceea, nu-L mai ispiti pe Dumnezeu, căci ai putea să simți asprimea dreptății Lui în locul milei. Dacă ai putea să-ți îndreptățeşti păcatul tău de mai înainte prin necunoaşterea îndestulată a lui Dumnezeu şi a puterii Sale, după ce ți s-a întâmplat ție aceasta, nu vei mai putea găsi nici o îndreptățire. Aceasta reprezintă o atenționare minunată şi cumplită pentru noi toți că, atunci când am simțit odată mila lui Dumnezeu față de noi, să nu mai păcătuim, ca să nu ne fie nouă mai rău decât răul acela de care ne-a slobozit mila lui Dumnezeu.

Atunci omul a plecat şi a spus iudeilor că Iisus este Cel ce l-a făcut sănătos. El spune aceasta cu bună credință şi scopul cel mai bun. El a fost întrebat despre Iisus, şi crede că trebuie să răspundă la întrebare. În acelaşi timp, el simte că îi este dator cu aceasta Binefăcătorului său, şi astfel el crede că trebuie

să-I facă cunoscut numele fiecărui om, mai ales celor care au întrebat despre El. Zăcând treizeci şi opt de ani şi gândindu-se numai la durerea sa, sărmanul om nici măcar nu putea visa cât de rele erau inimile celor care se iscodeau cele despre Iisus. Cum ar fi putut el bănui că întrebau de El, nu ca să-I aducă slavă, ca unui făcător de minuni ci ca să-L ucidă ca pe un stricător al legii sâmbetei?

Observați aceasta: el merge şi spune iudeilor că Iisus l-a făcut pe el sănătos. El este stăpânit de gândul vindecării sale şi de Vindecătorul său, pe când iudeii erau stăpâniți de ziua de sâmbătă şi de încălcarea legii sâmbetei. Poate că, în aceste clipe neobişnuite, el nu face deosebirea între ceea ce gândeşte el despre Iisus şi ceea ce gândesc iudeii despre El. El socoteşte că gândurile lui sunt şi ale lor, gândurile sale mărețe şi înflăcărate despre venirea lui Dumnezeu şi minunea pe care a lucrat-o în el, şi de aceea nu poate desluşi gândurile lor strâmte şi răutăcioase, că ei se ascund ca şerpii sub frunze. Gândurile lui sunt de slăvire a Domnului Iisus, Binefăcătorul său, şi cele ale iudeilor sunt de ucidere a Lui, căci se spune: *iudeii ... căutau să-L omoare* (Ioan 5:16). De ce vor ei să-L omoare? Pentru că El este singurul om pe care L-a văzut bolnavul de la Vitezda în aceşti treizeci şi opt de ani? Da; din această pricină, şi de asemenea pentru că El este singurul Om care pune preț mai mare pe viața unui om decât pe statuia moartă care este zeița iudeilor, adică ziua de sâmbătă.

Dar Domnul a trecut nevătămat prin toate murdăriile şi lovirile răutății iudeilor, răspândind prin cuvânt şi faptă Evanghelia Sa a iubirii de oameni, până în clipa când El a ştiut că trebuia să se dea în mâinile iudeilor; pentru a arăta adevărata Sa măreție prin umilire şi, prin moarte, pentru a birui moartea. Aşadar slavă şi laudă Lui, dimpreună cu Tatăl şi cu Duhul Sfânt - Treimea Cea deoființă şi nedespărțită, acum şi pururea, şi-n vecii vecilor. Amin.

24. DUMINICA A IV-A DUPĂ PAŞTI
EVANGHELIA DESPRE DĂTĂTORUL DE APĂ VIE ŞI FEMEIA SAMARINEANCĂ

Ioan 4:5-42

Deci a venit la o cetate a Samariei, numită Sihar, aproape de locul pe care Iacov l-a dat lui Iosif, fiul său; şi era acolo fântâna lui Iacov. Iar Iisus, fiind ostenit de călătorie, S-a aşezat lângă fântână şi era ca la al şaselea ceas. Atunci a venit o femeie din Samaria să scoată apă. Iisus i-a zis: Dă-Mi să beau. Căci ucenicii Lui se duseseră în cetate, ca să cumpere merinde. Femeia samarineancă I-a zis: Cum Tu, Care eşti iudeu, ceri să bei de la mine, care sunt femeie samarineancă? Pentru că iudeii nu au amestec cu samarinenii. Iisus

a răspuns şi i-a zis: Dacă ai fi ştiut darul lui Dumnezeu şi Cine este Cel ce-ți zice: Dă-Mi să beau, tu ai fi cerut de la El, şi ți-ar fi dat apă vie. Femeia I-a zis: Doamne, nici găleată nu ai, şi fântâna e adâncă; de unde, dar, ai apa cea vie? Nu cumva eşti Tu mai mare decât părintele nostru Iacov, care ne-a dat această fântână şi el însuşi a băut din ea şi fiii lui şi turmele lui? Iisus a răspuns şi i-a zis: Oricine bea din apa aceasta va înseta iarăşi; dar cel ce va bea din apa pe care i-o voi da Eu nu va mai înseta în veac, căci apa pe care i-o voi da Eu se va face în el izvor de apă curgătoare spre viață veşnică. Femeia a zis către El: Doamne, dă-mi această apă ca să nu mai însetez, nici să mai vin aici să scot. Iisus i-a zis: Mergi şi cheamă pe bărbatul tău şi vino aici. Femeia a răspuns şi a zis: N-am bărbat. Iisus i-a zis: Bine ai zis că nu ai bărbat, căci cinci bărbați ai avut şi cel pe care îl ai acum nu-ți este bărbat. Aceasta adevărat ai spus. Femeia I-a zis: Doamne, văd că Tu eşti prooroc. Părinții noştri s-au închinat pe acest munte, iar voi ziceți că în Ierusalim este locul unde trebuie să ne închinăm. Şi Iisus i-a zis: Femeie, crede-Mă că vine ceasul când nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim nu vă veți închina Tatălui. Voi vă închinați căruia nu ştiți; noi ne închinăm Căruia ştim, pentru că mântuirea din iudei este. Dar vine ceasul şi acum este, când adevărații închinători se vor închina Tatălui în duh şi în adevăr, că şi Tatăl astfel de închinători Îşi doreşte. Duh este Dumnezeu şi cei ce I se închină trebuie să I se închine în duh şi în adevăr. I-a zis femeia: Ştim că va veni Mesia, Care se cheamă Hristos; când va veni, Acela ne va vesti nouă toate. Iisus i-a zis: Eu sunt, Cel ce vorbesc cu tine. Dar atunci au sosit ucenicii Lui. Şi se mirau că vorbea cu o femeie. Însă nimeni n-a zis: Ce o întrebi, sau: Ce vorbeşti cu ea? Iar femeia şi-a lăsat găleata şi s-a dus în cetate şi a zis oamenilor: Veniți de vedeți un om care mi-a spus toate câte am făcut. Nu cumva acesta este Hristosul? Şi au ieşit din cetate şi veneau către El. Între timp, ucenicii Lui Îl rugau, zicând: Învățătorule, mănâncă. Iar El le-a zis: Eu am de mâncat o mâncare pe care voi nu o ştiți. Ziceau deci ucenicii între ei: Nu cumva I-a adus cineva să mănânce? Iisus le-a zis: Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis pe Mine şi să săvârşesc lucrul Lui. Nu ziceți voi că mai sunt patru luni şi vine secerişul? Iată zic vouă: Ridicați ochii voştri şi priviți holdele că sunt albe pentru seceriş. Iar cel ce seceră primeşte plată şi adună roade spre viața veşnică, ca să se bucure împreună şi cel ce seamănă şi cel ce seceră. Căci în aceasta se adevereşte cuvântul: Că unul este semănătorul şi altul secerătorul. Eu v-am trimis să secerați ceea ce voi n-ați muncit; alții au muncit şi voi ați intrat în munca lor. Şi mulți samarineni din cetatea aceea au crezut în El, pentru cuvântul femeii care mărturisea: Mi-a spus toate câte am făcut. Deci, după ce au venit la El, samarinenii Îl rugau să rămână la ei. Şi a rămas acolo două zile. Şi cu mult mai mulți au crezut pentru cuvântul Lui, iar femeii îi ziceau: Credem nu numai pentru cuvântul tău, căci noi înşine am auzit şi ştim că Acesta este cu adevărat Hristosul, Mântuitorul lumii.

"În ce chip doreşte cerbul izvoarele apelor, aşa Te doreşte sufletul meu pe Tine, Dumnezeule. Însetat-a sufletul meu de Dumnezeul cel viu; când voi veni şi mă voi arăta feței lui Dumnezeu?" (Psalm 41:1-2)

Acesta nu este strigătul omului sărac şi simplu, care nu are nici o cale ca să-şi curățească sufletul cu înțelepciunea omenească, cunoaşterea şi îndemânările lumeşti, filozofia şi arta cea lumii: cunoaşterea firelor

frumoase din care se țes viețile şi firea oamenilor. Nu este aşa; ci este strigătul trist şi curat al împăratului, bogat în bogății pământeşti, isteț la minte, nobil în mişcările inimii, şi puternic în tăria şi lucrările voii sale. Curățind sufletul cu toate astea, pe care le râvneşte sufletul care nu este liber în această lume, Împăratul David a simțit îndată că setea sa duhovnicească nu era doar de nepotolit, ci sporise la asemenea măsură, că toată această lume materialnică nu era în stare cu nici un chip să pună stăpânire pe el. Atunci El S-a simțit în această lume, *în pământ pustiu şi neumblat şi fără de apă* (Psalm 62:3), şi a strigat către Dumnezeu ca spre singurul Izvor de băutură nemuritoare, după care tânjeşte sufletul care are judecată şi s-a trezit. "*Însetat-a sufletul meu de Dumnezeul cel viu; când voi veni şi mă voi arăta feței lui Dumnezeu*?"

Nu este nevoie să dovedim că hrana cea trupească nu poate astâmpăra sufletul omului, nici că băutura trupului nu poate potoli setea sufletului. Dar până şi tot acest duh al vieții, care străluceşte prin toate lucrurile făcute, dându-le viață şi armonie, este întru neputință de a hrăni şi înviora sufletul.

Trupul primeşte hrană în chip nemijlocit, care este în esență de acelaşi fel cu trupul. Trupul este din țărână, şi hrana pentru trup este tot din țărână. De aceea trupul se simte bine în lume, unde se află cele ce sunt asemenea lui. Dar sufletul se află în suferință; el este îngrețoşat şi se împotriveşte ca să primească hrană în chip mijlocit, şi această hrană este diferită de suflet. De aceea, sufletul se simte în această lume ca într-o țară străină, printre străini.

Faptul că sufletul nu are moarte, şi că, în esența lui, îşi are sălaş în lumea cea fără de moarte, se dovedeşte prin faptul că, în lumea aceasta pământească, el se simte călător nemulțumit într-o țară străină, şi că nimic din lumea aceasta nu-l poate hrăni deplin şi nu-l poate înviora. Şi chiar dacă sufletul ar putea turna în el întreaga lume ca pe un pahar cu apă, setea lui nu numai că nu s-ar potoli ci ar spori cu siguranță. Pentru că atunci n-ar mai rămâne în el nici măcar o singură scânteie închipuită de nădejde, dincolo de dealul următor, care să lumineze un nebănuit izvor de apă.

Sufletul omului este viu; viu şi veşnic însetat de viață; şi nimic nu-i poate astâmpăra setea decât viața: viața cea dintâi, nemijlocită. Dar asemenea viață se află în Dumnezeu, în Dumnezeul Cel viu, numai în El. "*Însetat-a sufletul meu de Dumnezeul cel viu*!" Acesta nu este numai un psalm, ci este un simplu fapt, precum gâtul uscat al leului însetat care rage în deşert, şi al cărui răget poate să pară păsărilor din oaze ca un cântec, deşi pentru leu nu este cântec ci strigăt de ajutor.

"*Însetat-a sufletul meu de Dumnezeul cel viu*!" Acestea nu sunt cuvintele poetului ci ale călătorului însetat *în pământ gol şi uscat, unde nu se află apă*; nu cântărețul este cel care îşi potriveşte cuvintele acestea, ci omul care este poate cel mai pătrunzător, şi cu putere de înțelegere a sufletului omenesc în istoria lumii. Omule, dacă te gândeşti vreodată că hrana şi băutura trupească pot să-ți hrănească şi învioreze sufletul, te vei afla atunci pe treapta pe care se găsesc animalele de casă şi cele sălbatice de pe dealuri. Dacă ai trecut de această treaptă, şi nădăjduieşti ca sufletul tău să poată fi hrănit şi înviorat de înțelepciunea omului şi de frumusețea acestei lumi, atunci te vei afla pe treapta omului cu experiența şi întregimea înjumătățită. Aşa cum socoteala cea dintâi era prostească, tot la fel această nădejde este neroditoare. Căci pe treapta a doua, socotiți răgetele şi strigătele lumii însetate ca fiind cântece şi veselie, o silire de potolire a setei cuiva prin

însetarea altora. Dacă ai trecut de cea de a doua treaptă, şi ai simţit o sete de negrăit, pe care nu o poate stăvili nici un lac din lume - care nu se poate stinge nici de către întregul ocean al lumii - atunci eşti cu adevărat un om călit şi pregătit, eşti un om adevărat. Numai la această treaptă de sete duhovnicească nepotolită, vei înţelege deplin Evanghelia de astăzi.

Deci a venit Iisus la o cetate a Samariei, numită Sihar, aproape de locul pe care Iacov l-a dat lui Iosif, fiul său. Întreaga regiune dintre Iudeea şi Galileea era numită Samaria, luându-şi numele de la dealul Samariei. Drumul dintre dintre Ierusalim şi Galileea trece încă prin Sihar (numită acum Askar), lângă Sichem (Nablus). Iată, era o parte de câmp pe care o cumpărase Iacov de la fiii lui Hemor, înălţând acolo un jertfelnic şi i-a pus numele El-Elohe-Israel (Dumnezeul cel Puternic al Israelului) (Facerea 33:19-20). Mai târziu, Iacov a lăsat această parte de câmp fiului său Iosif, care, a fost îngropat aici (Iosua 24:32). Este cetatea care dă însemnătate satului din apropiere, dar în cazul acesta este invers: satul lui Iosif este mai cunoscut decât cetatea Sihar - şi de aceea Evanghelistul spune că cetatea se afla lângă sat.

Şi era acolo fântâna lui Iacov. Iar Iisus, fiind ostenit de călătorie, S-a aşezat lângă fântână şi era ca la al şaselea ceas. Pentru că strămoşul nostru Iacov trăia împreună cu vitele sale lângă această fântână - tocmai pentru că el însuşi a săpat-o şi a zidit-o - aşa şi-a aflat fântâna numele. Ostenit de urcuşul dinspre Ierusalimul râpos şi neroditor, Domnul S-a aşezat lângă această fântână ca să se odihnească. Ceasul al şaselea, în răsărit, este mijlocul zilei. Domnul ostenit fiind, a ajuns în locul acela, în cea mai mare căldură a zilei. El era *ostenit de călătorie*, săvârşind mântuirea noastră, căci mai târziu S-a aflat pe Cruce, plin de sânge de la rănile Sale, şi încovoiat de durere - tot pentru mântuirea noastră. Dar de ce nu a călătorit El noaptea, pe răcoare? Pentru El, nopţile erau pentru rugăciune. Şi dacă cu acest prilej El ar fi călătorit noaptea, Evanghelia ar fi fost mai scurtă cu o întâmplare fără de asemănare, şi cu descoperirea cea mai plină de învăţăminte, şi mai mântuitoare. El a călătorit ziua, pe jos, urcând poteci râpoase, în vremea arşiţei, obosit şi însetat, pentru că se grăbea să folosească fiecare clipă a vieţii Sale pe pământ, atât din zi cât şi din noapte, pentru binele şi mântuirea noastră.

Atunci a venit o femeie din Samaria să scoată apă. Iisus i-a zis: Dă-Mi să beau. Se observă mai ales că femeia era samarineancă, căci iudeii îi socoteau pe samarineni păgâni. "*Dă-Mi să beau*", îi spune Domnul. El era obosit şi însetat, de unde înţelegem limpede că trupul Său era trup real omenesc, iar nu cum gândeau oarecari eretici. Aşa cum din trupul Său se vărsau lacrimi de durere pentru oameni, şi aşa cum suferea durere pe Cruce, tot aşa simţea nevoia să mănânce şi să bea. Este adevărat că El putea, dacă dorea, să biruiască şi să se lepede de această nevoie, prin puterea Sa Dumnezeiască, pentru lungime de vreme mai îndelungată, şi chiar pentru vremea întreagă a vieţii Sale pământeşti; dar atunci, cum putea fi văzut El ca fiind om adevărat; *cum să fie El întru toate ... să Se asemene fraţilor, şi cum îi putea numi El fraţi* (Evrei 2:17)? Cum ne putea învăţa El suferinţa şi îndurarea răbdătoare dacă nu ar fi suferit şi îndurat El Însuşi? Şi apoi, biruinţa Lui de la urmă ar fi avut acea strălucire care ne întăreşte şi ne luminează în durerile vieţii, dacă nu le-ar fi îndurat El pe toate, şi toate acestea întru cea mai mare măsură? Desigur că vine întrebarea: "Cum se face că El, care era în stare să înmulţească pâinea şi să meargă pe apă ca pe pământ, nu putea în această

călătorie lungă, cu un singur cuvânt întru tărie - da, chiar un gând - să scoată izvor de apă din stâncă sau din nisip, şi să-Şi potolească setea?" Cu adevărat Îi stătea Lui aceasta în putere. Moise a făcut aceasta în pustie; mulți sfinți au făcut aceasta în numele Lui de-a lungul istoriei Bisericii; atunci, cum nu este aceasta cu putință la El? El putea aceasta dar nu a voit. El nu a săvârşit niciodată nici măcar o singură minune pentru El - să Se hrănească, să Se odihnească sau să Se îmbrace. Toate minunile Sale erau pentru alții. În viața Sa nu se află nici un pic de umbră de iubire de Sine. Chiar pe vremea când era Prunc, a fugit dinaintea sabiei lui Irod, dar aceasta nu a fost pentru El, ci pentru oameni. Vremea Lui nu venise. Cu toate acestea, când Îşi terminase lucrarea printre oameni, El nu a fugit de moarte, ci a mers ca să o întâmpine. Iubirea fără margini pentru oameni, nedespărțită de înțelepciunea fără margini, a insuflat şi a îndrumat toate cuvintele Domnului Iisus, toată lucrarea Lui şi fiecare faptă a Lui din viața Sa pământească.

"*Dă-Mi să beau*." Ziditorul cercetează aceasta la zidirea Sa. Aceste cuvinte răsună de-a lungul celor două mii de ani; pentru că El nu a spus aceste cuvinte numai pentru femeia samarineancă, ci tuturor neamurilor până la sfârşitul veacurilor.

"*Dă-Mi să beau*", ne spune El astăzi fiecăruia dintre noi. El - Făcătorul apei şi Orânduitorul mărilor şi oceanelor, râurilor şi izvoarelor - nu spune aceasta pentru că El este însetat de apă, ci pentru că El însetează după voirea şi iubirea noastră cea bună. Dăruind Lui, noi nu dăruim din ceea ce este al nostru, ci din al Lui. Fiecare pahar cu apă de pe pământ este al Lui, căci El l-a făcut; şi fiecare pahar cu apă bună, pe care noi îl dăm unuia dintre frații Săi mai mici, El l-plătit cu sângele Său de mare preț. Totuşi, în smerenia Sa neasemuită, El nu cere apă de la femeie precum Plăsmuitorul de la plăsmuire, ci aşa cum cere un om de la altul, arătându-Şi smerenia şi fiind mărturisitor în chipul acesta pentru firea Sa omenească strâmtorată şi săracă. În sfârşit, El face aceasta ca să ne învețe pe noi ca să slujim cu milă. Omul are dreptul să ceară de la altul, dar are şi datoria de a-l sluji pe altul şi de a avea milă de acela.

Căci ucenicii Lui se duseseră în cetate, ca să cumpere merinde. Atunci, Domnul nu era numai obosit şi însetat ci şi flămând, ca şi ucenicii Săi. Aceasta este încă o dovadă a adevăratei Sale umanități şi a păzirii Sale înțelepte de a face minuni într-o împrejurare în care minunea nu ar fi fost de vreun ajutor în lucrarea de mântuire. Evanghelistul vorbeşte despre lipsa ucenicilor pentru a lămuri de ce Domnul a cerut femeii apă. Fiindcă, dacă ucenicii ar fi fost acolo, ar fi adus ei apă şi nu s-ar mai fi pomenit de femeie. Totuşi, Dumnezeu a voit să rânduiască această împrejurare pentru a ne învăța pe noi, aşa încât atunci când vedem pe vrăjmaşul nostru, la nevoie, să-l ajutăm. Şi atunci când poporul nostru se află în vrăjmăşie cu popoarele vecine, noi să nu lărgim această vrăjmăşie la fiecare om al acelui popor, ci, este de datoria noastră ca, într-o anumită împrejurare, să ajutăm pe fiecare om care se află în nevoie, fără să ne intereseze dacă omul acela face parte din poporul nostru sau nu.

Femeia samarineancă I-a zis: Cum Tu, Care eşti iudeu, ceri să bei de la mine, care sunt femeie samarineancă? Pentru că iudeii nu au amestec cu samarinenii. Această femeie avea în vedere ceea ce era obişnuit pe vremea aceea, că omul trebuie să urască nu numai poporul vrăjmaş ci şi pe fiecare om al acelui popor. În pilda samarineanului celui bun, Domnul a arătat ura iudeilor față de samarineni, şi această

împrejurare lămureşte ura samarinenilor faţă de iudei. Pentru a rupe hotarele urii dintre un popor şi altul, trebuie mai întâi să rupem hotarele urii dintre un om şi altul. Aceasta este singura cale cu dreaptă judecată pentru tămăduirea oamenilor de marea boală a urii unora faţă de alţii.

Iisus a răspuns şi i-a zis: Dacă ai fi ştiut darul lui Dumnezeu şi Cine este Cel ce-ţi zice: Dă-Mi să beau, tu ai fi cerut de la El, şi ţi-ar fi dat apă vie. "*Darul lui Dumnezeu*" se poate înţelege în sens materialnic şi duhovnicesc. În sens materialnic, prin "*darul lui Dumnezeu*", trebuie să se înţeleagă tot ceea ce Dumnezeu, în bunătatea Sa, a făcut şi a dat omului pentru ajutor şi folos. Dacă tu, femeie, ai şti că această apă nu este samarineancă sau evreiască, ci a lui Dumnezeu; şi că, atunci când Dumnezeu a făcut această apă, El nu a numit-o "pentru samarineni" sau "pentru iudei", ci "pentru oameni", tu scoţi această apă - cu înfiorare - ca pe darul lui Dumnezeu, şi o dai unui om însetat ca să bea - cu şi mai mare înfiorare - ca pe zidirea lui Dumnezeu. Întrucât lumea întreagă este darul lui Dumnezeu pentru om, şi omul este darul lui Dumnezeu pentru lume. În sens duhovnicesc, "darul lui Dumnezeu" este Însuşi Domnul Hristos. Dând toată această lume văzută omului, Dumnezeu, în iubirea Sa, El Se dăruieşte pe Sine. Dacă tu, femeie, ai şti ce dar de mare preţ a dat Dumnezeu iudeilor şi samarinenilor, şi toate celelalte popoare fără excepţie, ţi s-ar cutremura sufletul, ai plânge de bucurie, ai rămâne fără grai la pilda cea vie, şi nu ai cuteza să te gândeşti la răutatea şi ura dintre iudei şi samarineni.

Mai mult, dacă trebuia să ţi se descopere toate tainele cele ascunse ale Celui care vorbeşte cu tine, pe care tu Îl socoteşti, pe dinafară, după înfăţişarea trupească, un om obişnuit şi, după îmbrăcămintea şi vorba Sa, ca pe un iudeu, "*tu ai fi cerut de la El, şi ţi-ar fi dat apă vie*". Prin "*apă vie*", Domnul vrea să spună puterea harică şi dătătoare de viaţă a Duhului Sfânt, pe care L-a promis El credincioşilor. "*Cel ce crede în Mine, ... râuri de apă vie vor curge din pântecele lui*" (*iar aceasta a zis-o despre Duhul pe care aveau să-L primească acei ce cred în El*) (Ioan 7:38-39). Neînţelegând nimic din aceasta, femeia spune:

"*Doamne, nici găleată nu ai, şi fântâna e adâncă; de unde, dar, ai apa cea vie? Nu cumva eşti Tu mai mare decât părintele nostru Iacov,care ne-a dat această fântână şi el însuşi a băut din ea şi fiii lui şi turmele lui*?" Tu nu ai slujitori; tu nu ai găleată - şi fântâna e adâncă; cum vei scoate Tu apa cea vie? Sub haina trupului omenesc, Domnul i Se arăta femeii ca un om obişnuit, lipsit de ajutor. "*Apa cea vie*", atunci ca şi acum, era numele dat apei de izvor, spre deosebire de apa de ploaie, strânsă în puţuri şi cisterne.

Dar există apă în fântână care se mai poate numi şi "*apă vie*", dacă fântâna primeşte apă de un izvor. Acesta se află la fundul fântânii, acolo unde curge apa ca să umple fântâna. La început femeia se gândeşte la fundul fântânii, acolo unde curge apa. Dar, într-o clipă i-a venit gândul care a îndemnat-o să întrebe: "*Nu cumva eşti Tu mai mare decât părintele nostru Iacov*?" Cu alte cuvinte: poţi face Tu un alt izvor de apă, pe lângă acesta? Strămoşul nostru Iacov nu a făcut această fântână, ci numai a zidit-o şi a îngrădit-o. Dacă Tu ai putea face un izvor, o apă curgătoare, aceea ar fi "*apă vie*" cu totul, şi atunci Tu ai fi mai mare decât părintele nostru Iacov. Eşti Tu mai mare decât el? Fântâna lui Iacov are atât de multă apă că el însuşi a băut din ea *şi fiii lui şi turmele lui*, şi noi toţi care locuim prin împrejurimi, şi toţi călătorii şi vizitatorii, şi

aceasta este de multe veacuri. Şi apa din această fântână nu a secat niciodată. Poți face Tu un lucru mai mare decât acesta?

În aceste cuvinte ale femeii samarinence se arată pe de o parte, mândria pentru strămoşul lor Iacov; şi pe de altă parte, ceva mai mult decât îndoială, chiar batjocură față de Domnul Iisus. Batjocura nu era atât de grosolană şi de largă ca la învierea fiicei lui Iair - *când ei râdeau de El* (Matei 9:24) - dar totuşi era o batjocură mijlocită şi ascunsă cu dibăcie. Dar Domnul, care Se pune pe Sine pentru a scoate pe oameni din murdăria păcatului, este pregătit să rabde batjocură atât de la oameni cât şi de la draci. El nu mustră femeia pentru această batjocură usturătoare, ci merge mai departe pentru mântuirea sufletului ei.

Iisus a răspuns şi i-a zis: Oricine bea din apa aceasta va înseta iarăşi; dar cel ce bea din apa pe care i-o voi da Eu nu va mai înseta în veac, căci apa pe care i-o voi da Eu se va face în el izvor de apă curgătoare spre viață veşnică. Domnul nu-i răspunde femeii aşa cum se aşteaptă ea. El nu îi spune ei cu cât este mai mare decât Iacov. El vede pricina înțelegerii greşite dintre El şi femeie, pe care femeia nu o vede. Această înțelegere greşită vine din aceea că El vorbeşte despre apa duhovnicească, dătătoare de viață, pe când femeia, învățată să gândească numai cu înțelegerea cea pământească, a simțurilor, are în mintea ei numai apa pe care o poate vedea, menită de Dumnezeu pentru potolirea vremelnică a setei celei trupeşti. Apa cea vie despre care vorbeşte Domnul este dătătoare de viață, har sfânt şi înviorează sufletul, ducând către viața veşnică, încă de aici de pe pământ. Când acest har dătător de viață intră în om şi îl face de mare preț, deschide în el un izvor nesecat de viață, bucurie şi tărie mare.

Femeia a zis către El: Doamne, dă-mi această apă ca să nu mai însetez, nici să mai vin aici să scot. Femeia încă nu înțelege bine, gândindu-se la izvorul de apă pământească. În cel mai bun caz, ea s-ar fi putut gândi la Hristos ca la un vrăjitor, putând face o minune prin vrăjitorie. Pentru a-i strica această socotință omenească a femeii, Domnul îndreaptă îndată discuția către altceva cu totul diferit.

Iisus i-a zis: Mergi şi cheamă pe bărbatul tău şi vino aici. Femeia a răspuns şi a zis: N-am bărbat. Iisus i-a zis: Bine ai zis că nu ai bărbat, căci cinci bărbați ai avut şi cel pe care îl ai acum nu-ți este bărbat. Aceasta adevărat ai spus. El spune aceasta pentru a o învăța pe femeie să-şi facă socotință duhovnicească, nu trupească; Domnul crede că este înțelept să nu facă nici o minune în fața femeii, ci ca să Se arate ca înainte văzător şi prooroc - acest lucru având acelaşi lucrare mare ca şi facerea de minuni. "*Mergi şi cheamă pe bărbatul tău*." Domnul ştie că ea nu are bărbat, dar vrea să audă răspunsul ei, pregătind-o pentru o zdruncinătură neaşteptată prin atotcunoaşterea şi dreapta socoteală a Lui.

"*Cinci bărbați ai avut*" - această grăire este destul de uimitoare pentru femeie, dar când aude taina ei plină de vinovăție, pe care voia să o țină ascunsă: "*şi cel pe care îl ai acum nu-ți este bărbat*" - aceasta trebuie să lucreze asupra ei precum trăsnetul din senin. Dar nu mustra pe femeia samarineancă, O, suflet Creştin; nu o mustra pe ea, ci întreabă-te pe tine: "Cine este bărbatul meu?" Nu ai avut deja cinci sute de bărbați? Bărbatul tău de acum nu este altul decât bărbatul tău în lege? Sufletul este biserică, şi capul Bisericii este Domnul Hristos; cu alte cuvinte, mirele sufletului Creştin este Domnul Însuşi. Dacă te ții numai în această lume a simțurilor, logodindu-te şi însoțindu-te cu aceasta prin cele cinci simțuri ale tale, atunci, o,

suflete, te afli cu adevărat în aceeaşi stare de păcat şi de nepizmuit ca aceea în care se afla femeia samarineancă. Dacă ai primit înşelare de la simțurile tale, de la bucuria dată de simțuri, te-ai lepădat întru adevăr de simțurile tale. Atunci, simțurile tale s-au făcut precum sunt cinci bărbați morți, în vreme ce ai plecat să trăieşti împreună cu cel de al şaselea bărbat care nu-ți este bărbat întru lege, următorul celorlalți cinci care cuprind înțelegerea simțurilor tale. Aceasta este toată minciuna şi murdăria pe care simțurile tale le-a adunat în tine, le-a strâns ca pe o grămadă de gunoi.

Vorbirea dintre Domnul şi femeia samarineancă este o vorbire între Dumnezeu, care are credință, şi sufletul care este fără credință. Această vorbire are pentru tine un înțeles. Este vorbirea între Mirele Cel ceresc şi mireasa Sa, sufletul omului. Nu vezi că tocmai pentru aceasta a avut Domnul vorbirea cu femeia samarineancă despre bărbatul ei?El putea să aibă cu ea o altă vorbire şi S-ar fi putut arăta ei ca înainte văzător şi prooroc, prin alte căi. El putea descoperi alte ascunzişuri ale ei, sau vreun lucru ascuns sau altul al părinților ei, sau al celor din preajma ei din Sihar, cunoaşterea acestora ar fi surprins-o şi uimit-o pe femeie în acelaşi chip. Dar El dinadins a avut această vorbire cu femeia despre bărbatul ei, pentru că această vorbire îți este spusă şi ție, suflete Creştin; ție şi tuturor sufletelor pe care le-a zidit Dumnezeu dintru începuturi, şi pe care le va zidi până la sfârşitul veacurilor. O, suflete, întrebarea despre bărbatul tău este cea mai însemnată pentru tine, cea mai însemnată şi cea mai hotărâtoare prin urmări. Cu oricare te însoțeşti, tu te faci una cu acela. Dacă cel ce te însoțeşte pe tine este lumea, tu vei fi dus la pierzare de lume. Dacă cel ce te însoțeşte pe tine este păcatul, împreună cu păcatul vei muri. Dacă cel ce te însoțeşte pe tine este diavolul, vei fi împreună cu el toată veşnicia. În toate aceste cazuri, zi şi noapte, tu vei bea apa care te va face şi mai însetată. Numai dacă Îl recunoşti pe Domnul Hristos ca pe Bărbatul tău întru lege, şi te logodeşti cu El cu credință şi iubire, vei bea apa cea vie, de la care nu vei mai înseta şi pe care vei pluti în Împărăția cea cerească şi în viața cea veşnică.

Femeia I-a zis: Doamne, văd că Tu eşti prooroc. Părinții noştri s-au închinat pe acest munte, iar voi ziceți că în Ierusalim este locul unde trebuie să ne închinăm. Şi Iisus i-a zis: Femeie, crede-Mă că vine ceasul când nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim nu vă veți închina Tatălui. Voi vă închinați căruia nu ştiți; noi ne închinăm Căruia ştim, pentru că mântuirea din iudei este. Domnul dinadins urmăreşte să atingă o coardă duhovnicească din sufletul femeii samarinence. El izbuteşte aceasta, atingând trecutul ei. În femeia în care mai înainte fusese lucrătoare numai înțelegerea pământească, prin simțuri, care, până acum, fusese adormită de narcoza înțelegerii prin ajutorul simțurilor ei, începe de îndată să se trezească. Şi astfel ea mai întâi Îl recunoaşte pe Hristos ca prooroc. Asta este destul pentru început. Îndată după asta, interesul ei pentru lucruri duhovniceşti sporeşte foarte grabnic. Ea pune o întrebare Domnului, care era de mare interes în acea vreme. Neînțelegerile neschimbate dintre samarineni şi iudei cu privire la locul în care trebuie să I se dea slavă lui Dumnezeu. Care loc de închinăciune este mai bine plăcut lui Dumnezeu, unde oamenii să-I aducă Lui slavă: pe muntele Samariei sau în Ierusalim? Cine este adevărat măritor şi adevărat om al rugăciunii: cel care face închinăciuni şi se roagă aici sau cel care face închinăciuni şi se roagă acolo? "Părinții noştri se închinau în acest munte." Femeia nu spune "noi", ci "părinții noştri", pentru a da prețuire mai mare acestui munte, şi

îndreptățire mai mare samarinenilor din vremea ei. E ca şi cum vrea să spună: noi nu am ales acest loc de închinăciune către Dumnezeu, ci părinții noştri, şi ei erau mai mari şi mai aproape de Dumnezeu decât noi. Şi acum, ca şi atunci, Domnul nu răspunde femeii cu "da" sau "nu". El lucrează spre trezirea şi aprinderea sufletului ei. "Femeie, crede-Mă ...". Crede-Mă pe Mine, nu pe cei care îți vorbesc despre slăvirea fie pe acest munte fie în Ierusalim. Domnul foloseşte dinadins cuvântul "Tată", în loc de "Dumnezeu", ori "zei" (samarinenii se închinau atât lui Dumnezeu cât şi zeilor) pentru ca femeia să ştie că, începând cu această înțelegere nouă a lui Dumnezeu ca Tată, va fi şi o slăvire nouă. Mărirea Tatălui nu depinde de un anume loc, şi astfel, va trebui să se lepede de această întregime crâncenă atât din partea iudeilor cât şi din partea samarinenilor. În felul acesta, Domnul prooroceşte ceva ce se va împlini foarte curând, prin venirea Sa în lume.

Chiar şi aşa El socotesc la fel de primejdioase ambele chipuri de întregime, şi prooroceşte sfârşitul ambelor, dând o anumită întâietate iudeilor față de samarineni privitor la cunoaşterea lui Dumnezeu. "*Voi vă închinați căruia nu ştiți; noi ne închinăm Căruia ştim*." Domnul este conştient că femeia Îl priveşte ca pe un iudeu, şi astfel El vorbeşte ca un iudeu. Voi samarinenii nu ştiți cui vă închinați, pentru că voi vă închinați multor zei şi idoli; voi recunoaşteți Dumnezeirea Dumnezeului lui Avraam şi al lui Iacov, dar pe lângă aceasta voi aduceți jertfă multor idoli asirieni şi babiloneni. Cel puțin iudeii ştiu că există un singur Dumnezeu, chiar dacă aceştia Îi slujesc Lui, ca şi tine, cu inimile învârtoşate, cu mințile întunecate şi cu obiceiuri care nu mai sunt bune. Totuşi, "*mântuirea din iudei este*"; cu alte cuvinte, Mesia Se va naşte din iudei, şi prin El va veni mântuirea lumii. Aceasta s-a făgăduit strămoşilor şi s-a spus mai dinainte de către prooroci, şi aceasta a pregătit Rânduiala lui Dumnezeu - şi aşa a ajuns să se împlinească.

"Dar vine ceasul şi acum este, când adevărații închinători se vor închina Tatălui în duh şi în adevăr, că şi Tatăl astfel de închinători Îşi doreşte. Duh este Dumnezeu şi cei ce I se închină trebuie să I se închine în duh şi adevăr." Închinăciunea samarinenilor către Dumnezeu este mincinoasă, pentru că ei nu ştiu cui să se închină. Cu toate acestea, închinăciunea din Ierusalim este numai o umbră a adevăratei slăviri a lui Dumnezeu, umbra bunurilor viitoare (Evrei 10:1). Dar minciuna şi umbra vor dispărea în curând, şi în locul lor se va aşeza adevărata slăvire a lui Dumnezeu. S-a născut Soarele zilei celei noi, şi această nouă zi se iveşte mai desluşit, alungând întunericul şi umbrele. Trece multă vreme şi încă mai sunt zorii. Când lumina zilei celei noi se va răspândi pretutindeni, oamenii Îl vor cunoaşte pe Dumnezeu ca Tată, şi atunci Îl vor slăvi ca fii, nu ca robi: ei nu Îl vor preamări cu cuvinte deşarte şi cu jertfe deşarte, ci "în duh şi în adevăr", cu trup şi cu suflet, cu credință şi cu faptă, cu înțelepciune şi cu iubire. Omul, în plinătatea sa, Îl va slăvi pe Dumnezeu, în plinătatea Sa. Alcătuit din suflet şi din trup, omul va închina lui Dumnezeu şi unul şi altul, şi Îl va sluji pe Dumnezeu cu suflet şi cu trup. Adevărații închinători nu se vor închina zidirilor ci Ziditorului, nu dracilor celor răi sub chipul înşelător al zeilor, ci Celui Unuia Tatălui Atotmilostiv al luminii şi al adevărului. Asemenea închinători Îl caută pe Tatăl cel ceresc. Dumnezeu este duh iar nu trup, statuie, cuvânt deşert, un loc sau altul. De aceea cei care se închină Lui trebuie să I se închine "în duh şi în adevăr". Vorbind cu lumea muritoare din jurul lui, omul se arată înaintea muritorilor cu lumea sa cea muritoare; dar vorbind cu

Dumnezeul Cel nemuritor, omul trebuie să vină înaintea Celui Unuia Fără de Moarte cu ceea ce este în el fără de moarte. Aşa cum spune Apostolul: "nu caut ale voastre, ci pe voi" (II Corinteni 12:14).

Lumea veche a slujit pe Dumnezeu cu chip de lege, şi a adus capre şi berbeci ca jertfă lui Dumnezeu, şi sărbătorea ziua de sâmbătă, săvârşind ca nişte robi spălările şi curățirile cele ce erau învățate, dar uitând mila şi iubirea. Se citeau cuvintele: "*Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită*" (Psalm 50:18), dar nici nu au fost înțelese nici nu s-au împlinit acestea. De acum înainte, vor sluji pe Dumnezeu "*în duh şi în adevăr*", deoarece Domnul Însuşi a a pogorât între oameni ca să dea pildă de astfel de slujire şi astfel de slăvire. Duhoarea caprelor şi berbecilor jertfiți, aduşi Lui de către oamenii cei cu inimile învârtoşate şi cu sufletele înnegrite, erau batjocoritoare pentru El. Odinioară, când asemenea jertfe erau aduse de către Noe, Avraam, Isaac, Iacov şi Moise, nu era duhoare ci mireasmă. Totuşi, această mireasmă nu venea de la sânge şi de la carnea animalelor, ci de la sufletele cu frică de Dumnezeu şi de la inimile iubitoare de Dumnezeu ale slujitorilor Săi credincioşi.

Mai târziu, când sufletele jertfitorilor de animale se uscaseră şi inimile lor se învârtoşaseră, nu mai era nimic care să aducă mireasmă înaintea lui Dumnezeu pentru că Dumnezeu nu caută miros de sânge şi carne ci acela al sufletelor şi inimilor oamenilor. Şi întreaga mireasmă de pe altarul jertfei s-a schimbat în duhoare înaintea Domnului; aceasta s-a întâmplat cu toate altarele de jertfă atât în Samaria cât şi în Ierusalim. Pe grămada de murdărie a lumii, acolo unde stăpânea moartea şi duhoarea, a venit Domnul Cel viu ca să semene florile duhului şi ale adevărului, care vor birui moartea şi vor alunga duhoarea, astfel încât lumea cea nouă să se arate înaintea lui Dumnezeu ca o mireasă, curată şi împodobită.

I-a zis femeia: Ştim că va veni Mesia, Care se cheamă Hristos; când va veni, Acela ne va vesti nouă toate. Iisus i-a zis: Eu sunt Cel ce vorbesc cu tine. Dar atunci au sosit ucenicii Lui. Şi se mirau că vorbea cu o femeie. Însă nimeni n-a zis: Ce o întrebi, sau: Ce vorbeşti cu ea? Iar femeia şi-a lăsat găleata şi s-a dus. Ce dramă uimitoare! Ce curgere uimitoare de împrejurări şi întâmplări! Domnul stă singur în mijloc, fără mişcare, ca veşnicia. Încurajată de cuvintele duhovniceşti ale Domnului Iisus, femeia se gândeşte îndată la Mesia cel făgăduit, pe care Îl aşteptau samarinenii ca şi iudeii. "*Când va veni, Acela ne va vesti nouă toate*", spune femeia. Pentru ea, ca şi pentru oricine altcineva, ideea despre Mesia este ceva foarte îndepărtat, ceva şi mai îndepărtat decât linia de ceață de la orizont. Spre uimirea ei, Domnul dă la iveală că El este Mesia cel aşteptat - "*Eu sunt Cel ce vorbesc cu tine*." Rămânând fără grai de uimire, femeia nu-I dă nici un răspuns. Atunci se întorc Apostolii din cetate şi se miră că Învățătorul lor vorbeşte cu femeia - necredincioasă, samarineancă. Şi ei rămân fără glas de uimire.

Femeia, neştiind ce să mai întrebe sau să vorbească, îşi lasă găleata şi se grăbeşte spre cetate, ca să spună ce aflase. Ce privelişte fără de glas, dar mai grăitoare decât toate cuvintele omeneşti! Totuşi, femeia, grăbindu-se, ajunge la cetate şi spune tuturor despre omul cel uimitor de la fântâna lui Iacov. "*Nu cumva Acesta este Hristosul*?" Ea nu îndrăzneşte să spună: "Acesta este Hristosul" cu toate că ea s-a lămurit despre înțelepciunea duhovnicească rară a Lui, ci, întreabă: "Nu cumva Acesta este Hristosul?", ca şi cum ar vrea să spună: Eu sunt femeie străină, şi nu pot spune cu siguranță; dar voi sunteți bărbați cu judecată mai multă şi

sunteți mai atenți decât mine. Atunci, "*veniți şi vedeți*". Atât prin îndemânarea ei aleasă cât şi prin modestia ei, femeia atrage atenția tuturor cetățenilor Siharului, *care au ieşit din cetate şi veneau către El*.

Tocmai atunci începe vorbirea dintre Învățător şi ucenicii Săi. Ucenicii Lui Îl rugau, zicând: Învățătorule, mănâncă, deoarece ei cumpăraseră merinde din cetate şi I-a adus Lui să mănânce. Fără îndoială că El este flămând; dar, în loc să ia să mănânce, El continuă menirea Dumnezeiască pentru care a venit în lume, neîngrijindu-se de foamea trupească. Este o clupă de foarte mare însemnătate, şi El nu vrea să-l lase să treacă. El nu va da nevoia sufletului pe o porție de mâncare. El răspunde ucenicilor Săi:

"*Eu am de mâncat o mâncare pe care voi nu o ştiți. Ziceau deci ucenicii între ei: Nu cumva I-a adus cineva să mănânce*?" Domnul vorbeşte despre hrana cea duhovnicească, iar ucenicii despre hrana trupească. Se repetă aproape aceeaşi împrejurare ca ceva mai devreme cu femeia, când El vorbea de apa cea duhovnicească iar femeia de apa de fântână. Aşadar acum, El vorbeşte despre hrana duhovnicească pe când ucenicii se gândesc la hrănirea trupului.

Iisus le-a zis: Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis pe Mine şi să săvârşesc lucrul Lui. Voia Tatălui este Voia Fiului, căci Tatăl şi Fiul împărtăşesc o singură existență de bază. Atunci, de ce vorbeşte Domnul despre Voia Tatălui, şi nu de Voia Sa proprie; şi despre lucrările Tatălui, iar nu despre lucrările Sale proprii? Nu este acelaşi lucru să vorbim despre Voia Tatălui şi Voia Fiului; despre lucrările Tatălui şi cele ale Fiului? Nu este cu totul o singură Voie? Şi nu este toată o singură lucrare? Da; într-adevăr aşa este. Dar El numeşte Voia prin care este călăuzit El: Voia Tatălui; şi lucrarea pe care El trebuie să o săvârşească: a Tatălui - pentru noi, ca să ne învețe pe noi ascultarea şi smerenia, noi cei care suntem neascultători şi mândri. Dar iată ce bucurie Îi este Lui Voia Tatălui: Fiul nu vede în Voia Tatălui datoria Sa, ci ca hrana Sa! *Mâncarea Mea este să fac voia* Tatălui. O, ce pildă Dumnezeiască şi ce mustrare blândă pentru noi toți, care vorbim în fiecare zi despre datoria noastră ca despre o povară! Într-adevăr, uitându-ne la Domnul şi la bucuria Lui de a-Şi împlini datoria grea printre oameni, trebuie să spunem cu dreaptă socoteală că nimeni din lumea asta nu-şi poate împlini datoria față de Dumnezeu dacă nu I s-a făcut lui atât de scumpă şi bine plăcută precum pâinea cea de toate zilele. Domnul Iisus spune: că El face Voia Tatălui iar nu Voia Lui - după cum mai spune şi în alt loc: "*Pentru că ... nu ca să fac voia Mea, ci ... a Tatălui*" (Ioan 6:38-39) - asta nu înseamnă că Fiul este mai mic decât Tatăl, ci arată iubirea cea mare pe care o are Fiul pentru Tatăl.

Acelaşi Evanghelist mai spune că Tatăl întotdeauna Îl ascultă pe Fiul: "*Eu ştiam că întotdeauna Mă asculți*" (Ioan 11:42). Ascultarea desăvârşită a Tatălui vine ca răspuns la ascultarea desăvârşită a Fiului, şi ascultarea desăvârşită a Duhului Sfânt vine ca răspuns la ascultarea Tatălui şi a Fiului. Şi ascultarea desăvârşită domneşte în uniune numai cu iubirea desăvârşită. De aceea, facerea Voii Tatălui este adevărata hrană a Fiului; facerea Voii Fiului este adevărata hrană a Tatălui; şi facerea Voii Tatălui şi a Fiului este adevărata hrană a Duhului Sfânt.

Domnul continuă: "*Nu ziceți voi că mai sunt patru luni şi vine secerişul? Iată zic vouă: Ridicați ochii voştri şi priviți holdele că sunt albe pentru seceriş*." Puțin mai devreme, El le vorbea despre hrana duhovnicească, şi acum El vorbeşte despre secerişul duhovnicesc. Se vede că secerişul duhovnicesc este

aproape, aşa cum este şi cel pământesc. Când spicul se îngălbeneşte sau se albeşte, toată lumea ştie că secerişul este aproape. Când mulțimile de oameni se apropie de Hristos, nu este limpede că roadele duhovniceşti sunt coapte? Auzind despre Hristos de la femeie, samarinenii nu spun că aceasta a înnebunit, ci cu toții îşi lasă lucrul degrabă şi pornesc în mulțime mare ca să-L vadă. "*Ridicați ochii voştri şi priviți*", şi vedeți această mulțime de oameni care se grăbesc spre noi! Acesta este câmpul lui Dumnezeu. Aceasta este recolta cea coaptă care îşi aşteaptă secerătorii. Cu adevărat, "*Secerişul este mult, dar lucrătorii sunt puțini*" (Luca 10:2). Voi sunteți aceşti ostenitori, voi sunteți secerătorii din câmpul lui Dumnezeu. De ce îmi dați voi Mie hrană trupească, stricăcioasă împotriva unei asemenea recolte minunate şi bogate? Nu uită bunul gospodar atât de masa de prânz cât şi de cină când este hrănit de bucuria priveliştii unei asemenea recolte şi când, foarte bucuros şi recunoscător lui Dumnezeu, el se grăbeşte să strângă recolta şi să o adăpostească în hambarele sale cât mai degrabă cu putință, înainte ca furtuna să strice recolta? Atunci, nu vă faceți griji prea mari pentru hrana cea trupească, nici pentru voi înşivă nici pentru Mine, ci grăbiți-vă la seceriş, ca să nu pierdeți răsplata, pentru că:

"*Iar cel ce seceră primeşte plată şi adună roade spre viața veşnică, ca să se bucure împreună şi cel ce seamănă şi cel ce seceră. Căci în aceasta se adevereşte cuvântul: Că unul este semănătorul şi altul secerătorul. Eu v-am trimis să secerați ceea ce voi n-ați muncit; alții au muncit şi voi ați intrat în munca lor*."

În câmpul larg al lui Dumnezeu, aceiaşi ostenitori nu izbutesc nici la semănat, nici la secerat, din pricina scurtimii vieții omului. Unii seamănă, şi nu mai au zile ca să vadă roada trudei lor; alții se nasc mai apoi, când sămânța a crescut şi s-a copt, făcându-se aurie ca pentru seceriş; şi aşa aceştia ajung să fie secerătorii, strângând grânele coapte pe care nu le-au semănat ei. Câmpul lui Dumnezeu a fost semănat de la începutul vieții pe pământ, semănătorii noştri, oamenii lui Dumnezeu, bărbați drepți şi prooroci - mai ales prooroci. Ei au semănat, dar nu au văzut această sămânță să crească şi să se coacă. Cu toții trăiau întru credință mare, şi au murit întru credință, nevăzând roadele făgăduite în vremea vieții lor, ci *văzându-le de departe* (Evrei 11:13) cu vederea lor cea duhovnicească. Iar Domnul Iisus spusese odinioară ucenicilor: *Mulți prooroci şi drepți au dorit să vadă cele ce priviți voi, şi n-au văzut* (Matei 13:17) Semănătorii nu au văzut ceea ce au văzut secerătorii: roadele şi recolta. Dar şi unul şi celălalt vor primi plata pentru osteneala lor, pentru că amândoi sunt ostenitorii lui Dumnezeu întru câmpul Lui, şi astfel "*să se bucure împreună şi cel ce seamănă şi cel ce seceră*". În felul acesta, Domnul aduce laudă ostenelilor proorocilor şi drepților Vechiului Testament, şi încurajează Apostolii în munca lor de strângere a recoltei, ca şi cum ar fi vrut să spună: ei s-au ostenit mai mult decât voi, căci, cu adevărat este mai greu să fii semănătorul, şi să nu vezi roadele pe câmp, decât să fii secerătorul recoltei celei coapte. Voi ați intrat în ostenelile lor. Ei au trudit şi au murit ca ticăloşi şi slujitori, fără să-L vadă pe Stăpânul câmpului în mijlocul lor; dar voi Îl aveți pe Stăpânul în mijlocul vostru, şi osteniți-vă ca fii, nu ca ticăloşi sau robi. De fapt, Stăpânul Însuşi trudeşte, iar voi sunteți împreună ostenitori cu El. De aceea, bucurați-vă şi grăbiți-vă cu bucurie ca să culegeți recolta coaptă.

Şi mulți samarineni din cetatea aceea au crezut în El, pentru cuvântul femeii care mărturisea: Mi-a spus toate câte am făcut. Iată cât de coaptă este recolta! Pământul uscat a supt apa cu grabă mare. Mulți samarineni au crezut în Hristos chiar înainte de a-L vedea, la cuvântul femeii. Ea nu a făcut nici o minune; ea nu era apostol. Dimpotrivă, ea era femeie păcătoasă, dar chiar şi aşa cuvintele ei au adus recoltă mare printre aceşti păgâni. Ce ruşine şi strâmtorare pentru iudei, Poporul Ales, care, rămase mut şi orb, nepocăit şi cu inima învârtoşată, cu toată puterea cuvintelor Lui, trimise în urechile lor! Femeia samarineancă nu a ținut pentru ea vestea cea bună pe care o auzise de la Domnul, ci s-a grăbit să o vestească şi altora spre lauda cea mai mare. Ea este întocmai ca şi femeia care aflase banul pierdut, şi, găsindu-l, adună prietenele şi vecinele sale, spunându-le: "*Bucurați-vă cu mine, căci am găsit drahma pe care o pierdusem*!" (Luca 15:9).

Deci după ce au venit la El, samarinenii Îl rugau să rămână la ei. Şi a rămas acolo două zile. Şi cu mult mai mulți au crezut pentru cuvântul Lui. Nazarinenii au căutat să-L arunce pe Domnul de pe sprinceana muntelui în prăpastie *pentru cuvintele Sale* (Luca 4:29); gadarenii L-au rugat să plece de la ei (Luca 8:37); cu toate acestea, aceşti samarineni *Îl rugau să rămână la ei*. Domnul a răspuns cereririi lor şi a rămas la ei două zile. Şi recolta a fost cu adevărat bogată, căci, ca şi cei care au crezut în El pentru cuvintele femeii, cu mult mai mulți au crezut pentru cuvântul Lui din preacuratele Sale buze.

Şi ei au spus femeii: "Acum credem; nu pentru spusele tale, căci noi înşine L-am auzit pe El, şi ştim că acesta este cu adevărat Hristosul, Mântuitorul lumii." Nu se ştie ce a vorbit Domnul în timpul celor două zile, celor cu sufletele flămânde şi însetate, că nu stă scris. Dar fără nici o îndoială că vorbele Sale erau "*apă vie*", din care bând, omul nu mai înseteazăă în veci. Mai întâi aceasta se vede din numărul mare al celor care au ajuns să creadă în Domnul şi, în al doilea rând, din dreapta lor mărturisire a credinței lor în El: "*Acesta este cu adevărat Hristosul, Mântuitorul lumii*."

Printre zeii cei mulți în care credeau samarinenii, ei aveau o oarecare credință în Dumnezeul lui Israel. Ei țineau această credință, nu pentru că Îl cunoşteau pe El, ci din respect pentru Israel (Iacov), care trăise odinioară printre ei. Femeia samarineancă vorbeşte despre "părintele nostru Iacov". Este neîndoios faptul că samarinenii auziseră despre proorocire, legată de numele lui Iacov, despre steaua *care răsare din Iacov* (Numerii 24:17). Când, odinioară, împăratul Balac din Moab a pornit război împotriva evreilor, el l-a chemat pe Valaam, un ghicitor, ca să proorocească izbânda asupra Israelului, şi astfel să-şi încurajeze armata. Balac i-a făgăduit lui Valaam daruri mari pentru slujba sa, şi Valaam a venit într-adevăr în tabăra lui Balac. Dar când acesta a încercat să săvârşească proorocirea pentru Balac, râvnită de inima lui de împărat, îndată a venit peste dânsul duhul lui Dumnezeu, şi a început să proorocească, dar nu după voia lui Balac, ci după Voia lui Dumnezeu, zicând: "*Cât sunt de frumoase sălaşurile tale, Iacove, corturile tale, Israele*!" Când a auzit Balac aceste cuvinte, a început să se mânie pe Valaam, dar Valaam nu s-a înfricoşat şi a continuat: "*Aşa zice Valaam, fiul lui Beor; aşa grăieşte bărbatul care îşi are ochii deschişi: Îl văd, dar acum nu este; îl privesc, dar nu de aproape; o stea răsare din Iaov; un toiag se ridică din Israel*" (Numerii 24). Şi iată, a venit Cel pe care Valaam L-a văzut de departe. Steaua din Iacov strălucea, mai luminoasă decât soarele şi

mai frumoasă decât visul cel mai frumos. Şi samarimemii au văzut steaua şi s-au bucurat. Ei au băut din plin apă vie şi au căpătat viața cea veşnică.

Dar Mântuitorul Hristos nu a dat apa cea vie numai samarinenilor şi iudeilor. El a dat-o şi o mai dă şi astăzi fiecăruia, care este conştient de setea sa duhovnicească, în deşertul vieții acesteia. Cu un prilej oarecare, Domnul se afla în Ierusalim *şi a strigat, zicând*: "*Dacă însetează cineva, să vină la Mine şi să bea*" (Ioan 7:37). Auzi bine cum se spune: *El a strigat*? Păstorul cel bun nu vorbeşte pe şoptite; El strigă, chemându-Şi turma la apă. Din iubirea Sa de oameni, El şade în dogoarea arşiței acestei lumi şi strigă tuturor călătorilor sfârşiți de sete. Binecuvântați sunt cei ce aud glasul Său şi se apropie de El cu credință. El nu-i întreabă pe ei ce limbă vorbesc sau din ce popor fac parte, nici ce vârstă au, nici despre bogățiile lor, ci le va da "*apa vie*", ca să-i întărească, să-i întinerească, să-i înnoiască, să-i aducă din nou la viață şi să-i reînsuflețească, şi să-i primească ca fii, îndrumându-i să iasă din focul înfricoşător de ispite al lumii acesteia, îndreptându-se către Grădina Raiului. O, Băutură Dumnezeiască, ce minunată eşti Tu! O, dulce Mântuitorule, Tu răcoreşti şi împrospătezi Fântâna, cât eşti de luminos, îndestulător şi dătător de viață! Duhule Sfânt, Mângâietorule, apropie de Domnul Iisus pe toți cei ale căror suflete tânjesc după viața veşnică, şi care strigă de sete: "*Sufletul meu este însetat după Dumnezeu; după Dumnezeul Cel viu*!" Slavă şi laudă Ție, Doamne Iisuse Hristoase, dimpreună cu Tatăl şi cu Duhul Sfânt - Treimea cea deoființă şi nedespărțită, acum şi pururea şi-n vecii vecilor. Amin.

25. DUMINICA A V-A DUPÃ PAŞTI
EVANGHELIA DESPRE VINDECAREA MINUNATĂ A ORBULUI DIN NAŞTERE

Ioan 9:1-38

Şi, trecând Iisus, a văzut un om orb din naştere. Şi ucenicii Lui L-au întrebat, zicând: Învățătorule, cine a păcătuit: acesta sau părinții lui, de s-a născut orb? Iisus a răspuns: Nici el n-a păcătuit, nici părinții lui, ci ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu. Trebuie să fac, până este ziuă, lucrările Celui ce M-a trimis pe Mine; că vine noaptea, când nimeni nu poate să lucreze. Atât cât sunt în lume, Lumină a lumii sunt. Acestea zicând, a scuipat jos şi a făcut tină din scuipat şi a uns cu tină ochii orbului. Şi i-a zis: Mergi de te spală în scăldătoarea Siloamului (care se tâlcuieşte: trimis). Deci s-a dus şi s-a spălat şi a venit văzând.

Iar vecinii şi cei ce-l văzuseră mai înainte că era orb ziceau: Nu este acesta cel ce şedea şi cerşea? Unii ziceau: El este. Alții ziceau: Nu este el, ci seamănă cu el. Dar acela zicea: Eu sunt. Deci îi ziceau: Cum ți s-au deschis ochii? Acela a răspuns: Omul care se numeşte Iisus a făcut tină şi a uns ochii mei; şi mi-a zis:

Mergi la scăldătoarea Siloamului şi te spală. Deci, ducându-mă şi spălându-mă, am văzut. Zis-au lui: Unde este Acela? Şi el a zis: Nu ştiu.

L-au dus la farisei pe cel ce fusese oarecând orb. Şi era sâmbătă în ziua în care Iisus a făcut tină şi i-a deschis ochii. Deci iarăşi îl întrebau şi fariseii cum a văzut. Iar el le-a zis: Tină a pus pe ochii mei şi m-am spălat şi văd. Deci ziceau unii dintre farisei: Acest om nu este de la Dumnezeu, fiindcă nu ține sâmbăta. Iar alții ziceau: Cum poate un om păcătos să facă asemenea minuni? Şi era dezbinare între ei. Au zis deci orbului iarăşi: Dar tu ce zici despre El, că ți-a deschis ochii? Iar el a zis că prooroc este. Dar iudeii n-au crezut despre el că era orb şi a văzut, până ce n-au chemat pe părinții celui ce vedea. Şi i-au întrebat, zicând: Acesta este fiul vostru, despre care ziceți că s-a născut orb? Deci cum vede el acum? Au răspuns deci părinții lui şi au zis: Ştim că acesta este fiul nostru şi că s-a născut orb. Dar cum vede el acum, noi nu ştim; sau cine i-a deschis ochii lui, noi nu ştim. Întrebați-l pe el; este în vârstă; va vorbi singur despre sine. Acestea le-au spus părinții lui, pentru că se temeau de iudei. Căci iudeii puseseră acum la cale că, dacă cineva va mărturisi că El este Hristos, să fie dat afară din sinagogă. De aceea au zis părinții lui: Este în vârstă; întrebați-l pe el. Deci au chemat a doua oară pe omul care fusese orb şi i-au zis: Dă slavă lui Dumnezeu. Noi ştim că Omul acesta e păcătos. A răspuns deci acela: Dacă este păcătos, nu ştiu. Un lucru ştiu: că fiind orb, acum văd. Deci i-au zis: Ce ți-a făcut? Cum ți-a deschis ochii? Le-a răspuns: V-am spus acum şi n-ați auzit? De ce voiți să auziți iarăşi? Nu cumva voiți şi voi să vă faceți ucenici ai Lui? Şi l-au ocărât şi i-au zis: Tu eşti ucenic al Aceluia, iar noi suntem ucenici ai lui Moise. Noi ştim că Dumnezeu a vorbit lui Moise, iar pe Acesta nu-L ştim de unde este. A răspuns omul şi le-a zis: Tocmai în aceasta stă minunea: că voi nu ştiți de unde este şi El mi-a deschis ochii. Şi noi ştim că Dumnezeu nu-i ascultă pe păcătoşi; dar de este cineva cinstitor de Dumnezeu şi face voia Lui, pe acesta îl ascultă. Din veac nu s-a auzit să fi deschis cineva ochii unui orb din naştere. De n-ar fi Acesta de la Dumnezeu, n-ar putea să facă nimic. Au răspuns şi i-au zis: În păcate te-ai născut tot, şi tu ne înveți pe noi? Şi l-au dat afară. Şi a auzit Iisus că l-au dat afară. Şi, găsindu-l, i-a zis: Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu? El a răspuns şi a zis: Dar cine este, Doamne, ca să cred în El? Şi a zis Iisus: L-ai şi văzut! Şi Cel ce vorbeşte cu tine, Acela este. Iar el a zis: Cred, Doamne. Şi s-a închinat Lui.

Cine este Dumnezeu mare ca Dumnezeul nostru? Tu eşti Dumnezeu, Care faci minuni! (cf. Psalm 76:13,14). Nu sunt ochi care să vadă toate aceste minuni, nici limbă care să le poată număra, nici minte care să le înțeleagă.

Ochii au văzut; ei au văzut şi au sfârşit în moarte. Limba a numărat şi şi-a pierdut graiul. Mintea a cugetat şi a fost cuprinsă de uitare. Cine poate cunoaşte minunile, fără să cunoască pe Făcătorul de minuni? Şi cine poate să-L vadă pe Făcătorul de minuni şi să rămână viu?

Tot focul de pe pământ a venit şi vine de la soare, ne spun cei care se ocupă de cercetarea acestor lucruri. De ce nu a coborât soarele pe pămât, în loc să se întruchipeze în parte în pământ, în parte în apă, în parte în aer, în parte în lemn şi cărbune, în parte în animale? De ce, în fiecare dintre întruchipările

împuținate, soarele s-a ascuns sub o perdea groasă şi răcoroasă? De ce nu a venit pe pământ în toată întregimea lui, împlinită de focul şi lumina lui, înveşmântat în trup şi înfrânat de trup? Pentru că dacă ar trebui să se apropie foarte mult de pământ, pământul s-ar topi şi s-ar risipi ca aburul şi nu ar mai exista de loc.

Care dintre muritori ar putea sta lângă soare şi să rămână viu? Şi soarele este numai o zidire a lui Dumnezeu; este precum întunericul înaintea luminii lui Dumnezeu. Atunci, cine L-ar putea privi pe Dumnezeu care face minuni şi să fie viu?

Nu-ți este limpede de ce Domnul Iisus a trebuit să ascundă strălucirea luminoasă a Dumnezeirii Sale sub învelişul gros , întunecat al trupului omenesc? Pentru că cine dintre oameni ar putea să rămână viu înaintea Lui?

Mai mult decât aceasta: dacă nu ar fi fost stăvilit în dezvăluirea Dumnezeirii Sale, care dintre oameni s-ar mai mântui prin voia sa proprie, şi nu prin puterea Dumnezeirii Sale? Este foarte adevărat că dacă ceva ar fi greu pentru Domnul Iisus, fără îndoială că ar fi mai greu pentru El să Se înfrâneze şi să Se stăpânească de la arătarea Dumnezeirii Sale decât să o descopere.

Aceasta este lămurit pentru că El Se înfrâna cu preamare înțelepciune să-Şi arate puterea Sa Dumnezeiască, viața Sa pe pământ se afla în armonie desăvârşită cu Dumnezeu şi cu omul.

Frații mei, Hristos ca om nu este o minune mai mică decât Hristos ca Dumnezeu. Şi unul şi altul sunt minuni, şi ei sunt împreună Minunea minunilor. Dar aceasta nu este minune lucrată prin magie, vrăjitorie sau îndemânare a mâinii; este minunea înțelepciunii lui Dumnezeu, puterea lui Dumnezeu şi iubirea lui Dumnezeu pentru oameni.

Domnul nu a făcut minuni pentru a primi laudă de la oameni. Merge vreunul dintre noi la spital, printre nebuni, surzi şi muți şi leproşi, ca să primeasc laudă? Îşi vindecă păstorul oile pentru ca acestea să behăie laude pentru el? Domnul a săvârşit minuni numai pentru a da ajutorul Său milostiv celor care se aflã în nevoi şi sunt neajutorați, şi ca să arate oamenilor că Dumnezeu, în mila şi iubirea Sa, S-a arătat printre oameni.

Pericopa Evanghelică de astăzi istoriseşte una dintre nenumăratele minuni săvârşite de Dumnezeu, prin care se arată iubirea lui Hristos pentru oamenii în suferință, şi Dumnezeirea Sa sunt descoperite încă odată.

La vremea aceea, *trecând Iisus, a văzut un om orb din naştere*. Înainte de aceasta, se spune că iudeii au luat pietre ca să arunce în Domnul chiar în Templu, pentru că El vorbise adevărul. Dar în timp ce iudeii cei răi se gândeau doar cum ar putea să se poarte cu răutate față de Domnul, El Se gândea doar cum să le facă bine oamenilor. În fața Templului şedea un om orb din naştere care cerea milă. Nici unul dintre opresorii cei răi ai lui Hristos, cârmuitorii ruşinați şi bătrânii poporului, nu era pregătit să se gândească la acest om sărman. Chiar dacă vreunul dintre ei îi arunca câțiva bănuți pe genunchi, făcea aceasta numai ca să se arate înaintea oamenilor, iar nu din iubire şi milă pentru om. Pe vremea lui Moise, Domnul zicea despre

aceşti oameni: " *Căci neam ticălos sunt ei şi copii în care nu este credincioşie*" (Deuteronom 32:20). Domnul cel milostiv S-a oprit lângă acest om, gata să-i fie de un ajutor adevărat.

Şi ucenicii Lui L-au întrebat, zicând: Învăţătorule, cine a păcătuit: acesta sau părinţii lui, de s-a născut orb? Înainte de aceasta, Domnul vindecase paraliticul de la Scăldătoarea Oilor, şi îi spusese: "*De acum să nu mai păcătuieşti, ca să nu-ţi fie ceva mai rău*" (Ioan 5:14), de unde este limpede că omul acela, care fusese bolnav ani îndelungaţi, îşi adusese suferinţa prin păcatele sale. Dar situaţia cu omul care s-a născut orb este neclară, şi ucenicii au întrebat ca să se lumineze: "*Cine a păcătuit*?" Faptul că adesea copiii suferă pentru păcatele părinţilor lor, s-a făcut lămurit încă de la începuturi. Faptul că Dumnezeu îngăduie ca suferinţa să vină asupra copiilor pentru păcatele părinţilor este de asemenea lămurit din Sfânta Scriptură (I Regi 11:12; 21;29). Acest lucru poate să pară nedrept numai celor care s-au obişnuit să privească oamenii ca pe persoane separate, cu totul despărţite una de alta. Dar celui care priveşte omenirea ca un organism întreg, aceasta nu i se va părea nici nedrept nici nefiresc. Când un om păcătos se răneşte, ceilalţi, care nu au păcătuit, suferă. Este mult mai greu de lămurit cum şi când putea să fi păcătuit omul cel născut orb, şi de a lămuri pricinele orbirii sale. Ca oameni simpli, ucenicii iau în socotinţă cea de a doua posibilitate, fără să se gândească îndelung la aceasta, sau să creadă că ar putea exista şi o a treia posibilitate. În acest caz, pentru ei era cel mai probabil că părinţii orbului păcătuiseră. Dar amintindu-ne cuvintele lui Hristos adresate slăbănogului: "*Să nu mai păcătuieşti*" - ei au făcut o legătură între o împrejurare şi cealaltă, ca şi cum ar spune: Ne este lămurit din cuvintele Tale că cel ce suferă îşi pricinuise suferinţa sa: dar este adevărat aceasta şi pentru împrejurarea de faţă? A păcătuit orbul, ori - dacă nu el - atunci părinţii lui? Dacă Domnul Şi-ar fi întrebat atunci ucenicii: "Cum credeţi voi că a putut păcătui acesta, ca să se nască orb?", ucenicii s-ar fi aflat în încurcătură, şi, ca o ultimă rezolvare, poate că ar fi invocat păcatul comun întregii omeniri prin păcatul lui Adam, după cum spune psalmistul: "*Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea*" (Psalm 50:6).

Este foarte puţin probabil ca ucenicii să fi vorbit şi despre ceea ce socoteau anumiţi cărturari şi farisei - gândind că nu era de la ei, ci venea din orientul îndepărtat - că sufletul omenesc mai trăise în vreun alt trup înainte de naşterea sa, a trăit într-un chip ce merita răsplată sau pedeapsă în această viaţă prezentă. Aceasta este o presupunere filozofică care nu era uşor de cunoscut pescarilor acelora simpli şi cu gândire dreaptă, din Galileea.

Cel mai înţelept rabi a răspuns la întrebarea ucenicilor: "*Nici el n-a păcătuit, nici părinţii lui, ci ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu*". Cu alte cuvinte, aşa cum spune Ioan Gură de Aur: "pricina orbirii lui nu se află nici în păcatul lui, nici în cel al părinţilor lui." Despre Iov nu se spune nici că a păcătuit el, nici că părinţii lui păcătuiseră, ci faptul că el a fost lovit de o boală cumplită, a fost astfel silit să strige: "*Trupul meu e plin de păduchi ... pielea mea crapă şi se zbârceşte*" (Iov 7:5). Pe lângă păcatul părinţilor şi cel propriu, trebuie să mai existe şi alte pricini ale suferinţei oamenilor pe pământ. În cazul omului născut orb, pricina stătea în aceea *ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu*. Binecuvântaţi sunt cei în care se arată lucrările lui Dumnezeu; care le simt, şi le folosesc pentru mântuirea sufletului lor. Binecuvântat este omul cel

sărac pe care mila lui Dumnezeu îl face bogat şi vestit, şi el simte această milă a lui Dumnezeu cu recunoştinţă. Binecuvântat este deznădăjduitul neputincios căruia Dumnezeu îi dă înapoi sănătatea, şi el îşi înalţă inima la Dumnezeu ca spre singurul şi neaşteptatul său Binefăcător. O, cum se văd lucrările lui Dumnezeu în fiecare zi, în fiecare dintre noi! Bucuraţi-vă pentru toţi cei cărora, prin aceste lucrări, Dumnezeu le deschide ochii cei duhovniceşti, ca să vadă vedenia lui Dumnezeu! Amar de toţi cei care, cu mâinile îmbelşugate de darurile lui Dumnezeu, Îi întorc spatele şi merg orbeşte, urmând căile lor întunecate şi pline de slavă deşartă. Lucrările lui Dumnezeu se arată în noi toţi în fiecare zi, fiindcă Dumnezeu este cu noi toţi în toate zilele vieţii noastre pe pământ. Lucrările lui Dumnezeu în noi sunt pentru mântuirea fiecăruia dintre noi în parte. Dar lucrările lui Dumnezeu în omul care s-a născut orb sunt spre mântuirea multora. Prin lucrările acestea, se vădeşte cu adevărat faptul că Dumnezeu coborâse cu adevărat între oameni. Prin lucrările acestea, se arată că printre oameni se află cu mult mai mulţi orbi în duh decât în trup. Mai mult, se arată prin acestea cum cel înţelept, dându-i-se lui un dar trupesc de la Dumnezeu, îl va folosi ca să-şi sporească sufletul cu dreaptă credinţă. Văzând mai dinainte toate aceste roade ale tămăduirii omului născut orb, Domnul spune ucenicilor Săi cu bucurie mare: "*Nici el n-a păcătuit, nici părinţii lui, ci ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu*." Ca şi cum ar spune: lasă acum întrebarea despre cine a păcătuit: el sau altul. Nu are asta însemnătate acum. Dacă el şi părinţii săi au păcătuit, aş putea în clipa aceasta să le iert păcatele luându-le asupra Mea, asigurându-i că sunt iertaţi. Toate astea au acum o însemnătate mai mică pentru ceea ce trebuie să se lucreze. Şi lucrările lui Dumnezeu - nu una, ci multe - trebuie să fie lucrătoare în el, şi se va spune în Evanghelie că sunt spre mântuirea multora. Cu adevărar, anii de suferinţă ai omului născut orb vor fi răsplătiţi însutit. Cu adevărat, răsplata pentru cei care suferă pentru Dumnezeu, măcar şi o zi, este nepieritoare. Un înţelept tălmăcitor al Evangheliei, Nichifor, spune despre omul acesta care s-a născut orb: "Omul care s-a născut orb, care nu ştiuse niciodată ce putea să însemne vederea, va simţi o mâhnire cu mai mică decât omul care văzuse odinioară, şi apoi şi-a pierdut vederea. Acesta fusese orb, şi a primit mai târziu răsplata pentru această stare de jale aproape nesimţită. Căci el a primit vederea de două ori: vederea trupească, prin care el a văzut lumea din jurul lui; şi vederea duhovnicească, prin care el L-a recunoscut pe Ziditorul lumii.

"*Trebuie să fac, până este ziuă, lucrările Celui ce M-a trimis pe Mine; că vine noaptea, nimeni nu poate să lucreze*." Astfel a vorbit Domnul ucenicilor. Cu aceste cuvinte, El le-a desluşit pricinele pentru care El urma să săvârşească minunea asupra orbului. "Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu, nu a omului", El a vrut să spună, "şi lucrările lui Dumnezeu sunt ziditoare şi minunate, ale Celui care M-a trimis pe Mine", El a vorbit cu smerenie şi iubire pentru Tatăl - "El săvârşeşte lucrările acestea pentru Mine, Fiul Său Cel Unul Născut, săvârşeşte de asemenea numai astfel de lucrări. Folosirea puterii ţine de obişnuinţa omenească; aceasta nu este de la Mine. Oamenii sunt încurajaţi de pizmă şi răzbunare, dar Eu sunt încurajat *de milă şi adevăr*. Oamenii pot arunca cu pietre în Mine, dar Eu voi continua să le dau lor pâinea vieţii." Dar pentru câtă vreme? *Până este ziuă*: altfel spus, cât ţine viaţa. Vine noaptea: adică, moartea, când *nimeni nu poate să lucreze*. Aceasta se spune ca o problemă generală, şi nu este adevărat şi pentru Domnul, căci El a săvârşit

lucrări şi în moarte, pogorându-Se în iad, biruindu-l şi eliberând pe strămoşii noştri cei drepți şi pe cei plăcuți lui Dumnezeu; şi după Înviere, din lumea cea nevăzută, El a continuat să facă minuni până în ziua de astăzi, şi va mai face aceasta până la sfârşitul veacurilor. Pentru El, nu poate veni niciodată noaptea ca să-L oprească pe El din lucrare. Ziua Lui cuprinde veacurile în toată întregimea lor, şi depăşeşte capătul lor până în veşnicie. Cu adevărat, atâta timp cât este ziua Lui, El lucrează fără încetare. Şi astfel oamenii, urmând pilda Său, trebuie să fie lucrători în toată vremea zilelor lor; de la naştere până la moarte. Căci pentru oameni va veni *noaptea* - moartea - şi atunci nimeni nu va mai putea lucra după cum doreşte. Este adevărat că sfinții sunt lucrători după moartea lor, lucrând prin Biserica lui Dumnezeu de pe pământ în felurite chipuri, şi ajutând-o; dar ei nu mai lucrează după voia lor, ci a lui Dumnezeu: Dumnezeu lucrează Voia Lui prin ei, din iubirea Sa de oameni, fiindcă aceştia L-au iubit pe Dumnezeu în timpul zilelor lor de pe pământ. După moarte, nimeni nu poate să mai săvârşească nici o lucrare care să-i fie de folos lui în lumea aceea sau, cu nici un chip, nu poate să-şi mai îmbunătățească soarta în lumea aceea. După moarte, nimeni nu poate să câştige vreun fel de prețuire de la Dumnezeu; nici măcar un sfânt nu poate dobândi prețuire mai mare decât aceea pe care o are deja, căci meritul se dobândeşte numai în această viață. Bogăția duhovnicească, ori pierzarea duhovnicească se dobândeşte numai aici pe pământ. Aşadar aceste cuvinte ale Mântuitorului: "*vine noaptea, când nimeni nu poate să lucreze*", nu trebuie tălmăcite ca o expresie a stării Sale la moarte sau după moarte, ci ca o atenționare grea şi potrivită a lumii.

"*Atât cât sunt în lume, Lumină a lumii sunt*", spune Domnul Însuşi. Prin El, prin Cuvântul lui Dumnezeu Cel veşnic, a fost zidit tot ceea ce există. Prin El, a fost dată vederea heruvimilor celor cu mulți ochi şi orbilor şi țărânei celei stricăcioase din care şi-au luat chip toate ființele zidite. El a dat lumină soarelui; El a dat vedere tuturor celor ce văd. Dar, aşa cum a dat vederea trupească, El a dat omului darul vederii lăuntrice, vederea înțelegerii. Prin lumina Lui soarele străluceşte; prin vederea Lui ochii văd; prin vederea Lui mintea omului vede. El este adevărata lumină a lumii întregi - de la începuturi până la sfârşit. Ca Mântuitor al lumii, ca Dumnezeu întrupat, El a venit ca o lumină nouă pentru lume, să sfărâme întunericul care s-a adunat în lume, să lumineze înțelegerea întunecată a oamenilor, să refacă vederea celor orbiți din pricina păcatului; altfel spus, ca să fie lumină oamenilor în viață şi în mormânt, pe pământ şi în cer, în trup şi în minte. "*Atât cât sunt în lume*" - a spus El celor ce erau pe vremea Lui pe pământ, ca ei să-L cunoască pe El ca lumina spre care năzuiseră ei, şi să nu rămână în întuneric. "*Umblați cât aveți lumină, ca să nu vă prindă întunericul*" (Ioan 12:35)!

Vai de cei care L-au văzut pe El față către față, şi nu L-au cunoscut pe El, dar nu L-au primit şi au rămas în întunericul lor aducător de moarte. Dar acest răspuns al Lui ni se spune şi nouă; noi suntem în vremea Lui, căci El este viu pentru veşnicie. Şi astăzi noi avem adeverirea cuvintelor Lui: "*Cât sunt în lume, Lumină a lumii sunt.*"Câtă vreme El este în sufletul omului, El este lumina acelui om. Câtă vreme El se află în mijlocul unui popor, El este lumina acelui popor. Câtă vreme El se află într-o şcoală, El este lumina acelei şcoli. Câtă vreme El este într-un atelier, El este lumina muncii şi muncitorilor. Oricare este locul de unde El pleacă, se aşează întunericul desăvârşit: sufletul omului fără Dumnezeu se face iad; poporul fără de

Dumnezeu se face o haită de lupi înfometaţi şi răpitori; şcoala fără de Dumnezeu se face o fabrică-otravă a prostiei; atelierul fără de Dumnezeu se face un loc al nemulţumirii şi urii. Şi gândiţi-vă la spitalele şi temniţele fără de Dumnezeu - ele se fac peşteri întunecate ale disperării! Într-adevăr, cine se gândeşte la zilele vieţii lui, la zilele fără Hristos şi zilele cu El, acest om are în el un mărturisitor al adevărului acelor cuvinte ale Domnului: "*Cât sunt în lume, Lumină a lumii sunt*."

Acestea zicând, a scuipat jos şi a făcut tină din scuipat şi a uns cu tină ochii orbului. Şi i-a zis: Mergi de te spală în scăldătoarea Siloamului (care se tâlcuieşte: trimis). De aceea el a mers pe cale, şi s-a spălat şi a văzut. Tot ceea ce spusese Domnul ucenicilor Săi până atunci, se petrecuse în faţa orbului, cu scopul precis ca orbul să audă cuvintele Lui, căci Domnul dăduse întâietate deschiderii ochilor duhovniceşti ai orbului. Este mai greu de deschis ochii duhovniceşti decât cei trupeşti; mai greu şi de mai mare preţ. Pentru a arăta că este mai uşor de dat vederea trupească, şi că aceasta este de mai mică însemnătate, Domnul a scuipat pe pământ, a făcut tină din scuipat şi a uns cu tină ochii orbului, ca şi cum ar spune: "Iată că din scuipat batjocorit şi din ţărână, din tină batjocorită, el îşi va primi vederea trupească şi va vedea. Dar cum va primi vederea duhovnicească? Gândiţi-vă mai mult la duh decât la trup, căci trupul este veşmântul şi arma duhului." În chipul acesta, Domnul a mai vrut să amintească ucenicilor despre facerea omului din ţărâna pământului. Atunci El a dovedit că El este Ziditorul care a făcut trupul omului din ţărână, atunci când a făcut ochii orbului din tină. Domnul a mai vrut să arate ucenicilor cum curge puterea Sa Dumnezeiască din duhul Lui, nu numai prin cuvintele Sale, prin care El a înviat morţi şi a dat vederea multor orbi; nici numai prin mâinile Sale, pe care le punea peste bolnavi ca să-i tămăduiască; nici numai prin atingerea veşmântului Său, prin care, femeia cu scurgere de sânge numai s-a atins de veşmântul lui, s-a vindecat de îndată - dar chiar şi prin scuipatul Său.

Dar de ce Domnul îl trimite pe orb la scăldătoarea Siloamului? De ce nu i-a redat vederea de îndată, ci l-a trimis la apă, cu ochii unşi cu tină, ca să se spele? Aceasta este singura împrejurare din Evanghelie în care Domnul Se foloseşte de lucruri făcute în facerea minunilor Sale. Poate că Domnul a voit prin aceasta să cinstească natura zidită. Poate fi bine pentru oameni, să caute ajutor pentru bolile lor folosind leacuri naturale şi ape minerale. Dar oamenii trebuie să ştie că toate leacurile naturale şi toate apele minerale sunt slujitori ai puterii lui Dumnezeu. Fără puterea lui Dumnezeu, toate leacurile sunt nimic, şi toate izvoarele de ape minerale sunt apă moartă. Câţi orbi se spălaseră în scăldătoarea Siloamului până atunci, fără să primească tămăduirea nădăjduită? De câte ori trebuie să se fi spălat orbul în scăldătoarea aceea fără nici o izbândă? Puterea lui Hristos a tămăduit pe acest orb, iar nu Scăldătoarea Siloamului; fără această putere, orbul s-ar fi putut spăla în fiecare zi în acea scăldătoare, şi să se fi întors acasă tot orb. "*Siloamul, care se tâlcuieşte: trimis*", lămureşte Evanghelistul. Numele tainic al acestei ape vindecătoare nu este simbolic al Vestitorului şi Doctorului făcător de minuni din cer, Domnul Hristos? Dacă s-ar socoti înţelesul duhovnicesc mai larg al întregii întâmplări, s-ar putea spune că omul născut orb reprezintă întreaga omenire, şi Scăldătoarea Siloamului Îl reprezintă chiar pe Domnul, care a fost **trimis** din cer, pentru a da înapoi vederea

întregii omeniri, care orbise din pricina păcatului, cu ajutorul apei vii a Duhului Sfânt, prin sfințirea Botezului.

Cât de blând şi ascultător era orbul! El nu numai că a îngăduit Domnului să ungă cu tină ochii lui, dar apoi, a şi ascultat îndată porunca de a merge la Scăldătoarea Siloamului ca să se spele. Spunând când omul acela era de față că El *este lumina lumii*, Domnul răspunde duhului orbului, ca să se nască credința în duhul lui. Acum, El îl învață ascultarea, trimițându-l la Scăldătoarea Siloamului, căci credința este nedespărțită de ascultare. Omul care crede în Dumnezeu ascultă Voia lui Dumnezeu îndată şi de bună voie. O, frații mei, credința ne ajută foarte puțin dacă facem Voia lui Dumnezeu fără ascultare şi cu cârteală! Uitați-vă la orbul acesta: el, cu credință şi ascultare, a mers îndată la Siloam, *s-a spălat şi a văzut*! Ioan Gură de Aur spune: "Dacă cineva întreabă: 'Cum a văzut el, spălându-se de tină?', acela nu va auzi de la noi nimic altceva, decât că noi nu ştim cum s-a întâmplat. 'Şi cel fel de minune este aceasta dacă noi nu ştim?' Evanghelistul nu ştia, şi nici omul cel tămăduit." Cu toate acestea, de ce se pune această întrebare numai în acest caz? Dacă aşa stau lucrurile, fraților, să se cerceteze şi sutele şi sutele de împrejurări ale vindecărilor săvârşite de Hristos. Să întrebe lumea întreagă, toate epocile istoriei omeneşti cum s-au întâmplat toate - şi nu vor primi nici un răspuns. Lucrarea cui a fost, rămâne taina cunoscută numai de El. Nici măcar Apostolul Pavel, care era cu mult mai înțelept şi mai învățat decât acest orb, nu ar putea spune cum el, ca şi Saul, a orbit, sau cum şi-a recăpătat vederea când Anania, în numele lui Hristos, şi-a pus mâinile pe el (Fapte 9:10-18), schimbându-l în Paul.

Şi de fapt, chiar omul care s-a născut orb nu cunoştea cum primise vederea ceea ce se vede din cuvintele sale. Când s-a întors de la apa Siloamului văzând, mulți se întrebau dacă era el sau altul *care semăna cu el*. Şi când el a spus "Eu sunt", ei l-au întrebat cum s-au deschis ochii lui. Ca răspuns, el a povestit pe scurt toată întâmplarea, dar nu a putut spune *cum* văzuse. "*Ducându-mă şi spălându-mă, am văzut*." Când l-au dus pe el înaintea fariseilor, şi ei l-au întrebat cum a văzut, el le-a răspuns: "*El* (Iisus) *a făcut tină şi a uns ochii mei, ... şi spălându-mă am văzut*." Asta a fost tot ce a putut spune el, dând o descriere amănunțită şi fără frică a împrejurării care a avut loc.

Lumina lui Hristos, prin care El luminează lumea şi dă pricepere oamenilor, se arată înaintea ochilor noştri în adevărata ei strălucire, numai atunci când noi o privim prin împotrivirea față de întunericul oamenilor. Şi ce a urmat după vindecarea minunată a orbului reprezintă, cu adevărat, întunericul cel mai gros şi mai înghețat al inimii şi al minții omeneşti; un întuneric care, în Evanghelia de astăzi, stă ca o umbră adâncă sub lumina aprinsă a Soarelui Hristos. Acesta este întunericul cumplit al inimilor şi minților oarbe ale fariseilor. Fariseii, nu numai că nu s-au bucurat că cerşetorul orb din fața Templului putea acum să vadă, ci ei se simțeau chiar batjocoriți şi amărâți. Templul lor fusese deja schimbat într-un păzitor al zilei de sâmbătă, în acelaşi chip în care întreaga lor credință se schimbase în slăvirea zilei de sâmbătă precum un zeu. Ei nu au întrebat orbul cu duioşie, cum trăise el atât de mulți ani în întuneric, ci l-au lovit cu îmbufnare cu întrebarea iscoditoare: cum de ai cutezat să-ți capeți vederea în zi de sâmbătă? Şi cum de a cutezat cel ce te-a vindecat să facă aceasta în zi de sâmbătă? Au zis ei: "*Acest om nu este de la Dumnezeu, fiindcă nu ține sâmbăta*."

Pentru ei, omul este "de la Dumnezeu" dacă se odihneşte în ziua de sâmbătă, fără să-şi lase cămara lui, ca să nu încalce ziua sâmbetei umblând, lucrând ori văzând cu ochii; iar nu acest om care, în ziua de sâmbătă, dă vedere orbului! Şi, potrivit judecății lor întunecate, cei dintâi țineau ziua de sâmbătă aşa cum trebuia, iar cei din urmă nu!

Dar când s-a iscat între ei o neînțelegere despre Hristos, ei l-au întrebat pe orb ce credea el: Iar *el a zis că prooroc este*. Este puțin probabil ca ei să-l fi întrebat ca să audă de la el adevărul, ci ca să dobândească de la el o osândire a lui Hristos ca încălcător al zilei de sâmbătă. Dar orbul a mărturisit cu îndrăzneală despre Hristos, folosind cuvintele după cum a priceput el, ca să grăiască cel mai bine şi cu cea mai mare tărie din lume. Cei mai buni şi cu cea mai mare tări între oameni erau proorocii, despre care el trebuie să fi auzit şi ştiut. Şi el a cugetat în chipul acesta şi a răspuns: "*Prooroc este*."

Primind un răspuns atât de neaşteptat şi nedorit, nu le-a mai rămas nimic iudeilor mânioşi în neajutorarea lor, decât să nu mărturisească minunea şi să susțină că ei nu credeau că omul fusese vreodată orb şi şi-a căpătat vederea: *Dar iudeii n-au crezut despre el că era orb şi a văzut*. Adică: ei nu puteau să nu creadă într-o asemenea lucrare săvârşită în mijlocul mulțimii, dar se făceau că nu pricep nimic, pentru a nu da nici un preț întâmplării, şi astfel să oprească într-un fel răspândirea bunului renume al Făcătorului de Minuni Hristos. Şi ei au pretins cu fățărnicie că nu credeau ce vedeau şi au mers la părinții orbului să-i întrebe pe ei. Dar ei nu au făcut aceasta ca să lămurească situația şi să afle adevărul cel adevărat, ci nădăjduind ca părinții lui să nu întărească minunea ori să aducă îndoiala sau să-i micşoreze însemnătatea. *Dar părinții lui, fiind cu mare grijă, din frica de bătrâni, au adeverit că el era fiul lor, şi că fusese orb, Dar cum vede el acum, noi nu ştim; sau cine i-a deschis ochii lui, nou nu ştim. Întrebați-l pe el; este în vârstă; va vorbi singur despre sine*. Iată încă o dezamăgire pentru bătrânii iudei urâtori de Dumnezeu! Ce pot face ei acum? Dacă omul insistă să umble în întunericul din adâncul pământului, fără să aibă nici o dorință de a ieşi la lumina soarelui, cum se poate aştepta el să treacă de pe o cale întunecată pe alta?

Primind un răspuns atât de neaşteptat şi de nedorit şi din partea părinților aceluia, fariseii cei răi îşi găsesc acum scăparea în mijloacele cele mai aspre şi cele mai însemnate: pieirea conştiinței omului. Ei au întrebat orbul din nou şi i-au dat o părere josnică şi necinstită: "*Dă slavă lui Dumnezeu. Noi ştim că omul acesta e păcătos*." Cu alte cuvinte: noi am cercetat problema în întregime, şi am aflat că noi toți avem dreptate: şi tu şi noi. Tu ai spus adevărul când ai zis că fuseseşi orb şi ți-ai căpătat vederea. Dar am avut dreptate şi noi când ne-am îndoit că acest păcătos ți-a deschis ție ochii. Noi ştim că el este păcătos, şi că el nu ar fi putut face aceasta. Dar cu privire la chipul în care s-a făcut aceasta, noi am ajuns la credința că numai lui Dumnezeu Îi stătea în putință să facă aceasta. Aşadar *dă slavă lui Dumnezeu*, şi leapădă-te de acest păcătos, neavând nici o legătură cu el.

O, iudei bolnavi! În orbirea lor, ei nu puteau să vadă că lepădându-se de Hristos, ei Îl recunoşteau, de fapt, pe El ca Dumnezeu. *Dă slavă lui Dumnezeu*! - căci numai Dumnezeu putea face aceasta. Dar Domnul Iisus a făcut aceasta - şi aceasta înseamnă că Domnul Iisus este Dumnezeu! "*Cădea-vor în mreaja lor păcătoşii* ... " (Psalm 140:10).

Orbul a dat un răspuns înțelept fariseilor fățarnici: A răspuns deci acela: Dacă este păcătos nu ştiu. Un lucru ştiu: că fiind orb acum văd. El vrea să spună: Eu sunt om simplu, fără şcoală, şi voi sunteți învățați şi cu îndemânare în vorbiri despre păcătuire şi nepăcătuire. Voi Îl prețuiți pe Tămăduitorul meu după ziua de sâmbătă, iar eu după minunea pe care a făcut-o. Dacă este păcătos, şi în ce măsură, potrivit prețuirii voastre, eu nu ştiu. Eu ştiu numai că El a făcut o minune cu mine şi asta înseamnă pentru mine cât întreaga zidire a lumii. Până când El mi-a deschis ochii, lumea era pentru mine ca şi cum nu ar fi existat.

Călătorind pe toate căile întunecate de sub pământ, fariseii nu aveau unde merge în altă parte, ci stăteau pe loc şi întrebau orbul: "*Ce ți-a făcut*? *Cum ți-a deschis ochii*? Ei au pus această întrebare cu şiretenie iscusită, nădăjduind să audă ceva nou de la om, care putea sluji pentru a da o însemnătate mai mică minunii sau pentru a-L osândi pe Hristos. Dar acest om simplu şi cinstit în judecata sa, a căpătat scârbă mare de mânuirea aceasta a bătrânilor poporului, față de care, până atunci, simțise un respect oarecare, necunoscându-i pe ei bine. De aceea el le-a răspuns scurt: "*V-am spus acum şi n-ați auzit? De ce voiți să auziți iarăşi? Nu cumva voiți şi voi să vă faceți ucenici ai Lui*?" El nu le putea da un răspuns mai răstit şi mai potrivit. După asemenea răspuns, împotrivitorii lui au luat o poziție de apărare:

Şi l-au ocărât şi i-au zis: Tu eşti ucenic al Aceluia, iar noi suntem ucenici ai lui Moise.Noi ştim că Dumnezeu a vorbit lui Moise, iar pe Acesta nu-L ştim de unde este. Ei s-au folosit de Moise ca să se îndreptățească; ei s-au folosit de Moise ca să se laude. Ei l-au recunoscut ca învățător al lor, şi că ei îi erau ucenici. Dar Domnul Îşi făcuse deja lămurită credința cu privire la această problemă: " *Cărturarii şi fariseii au şezut în scaunul lui Moise ... şi le place să stea în capul mesei la ospețe şi în băncile dintâi, în sinagogi ... că mâncați casele văduvelor şi cu fățărnicie vă rugați îndelung* (Matei 23:2, 6, 14; cf. Luca 20:47). Ce fel de ucenici ai lui Moise sunt aceştia? Iar Domnul le-a spus: "*Oare nu Moise v-a dat Legea*? *Şi nimeni dintre voi nu ține Legea*." (Ioan 7:19). Neîmplinind Legea lui Moise, şi încălcând-o prin fățărnicia şi lăcomia lor, ei nu numai că au încetat de a fi ucenici ai lui Moise, dar şi față de Moise s-au făcut trădători şi încălcători de lege. Moise a încetat de a fi învățătorul lor, şi s-a făcut osânditorul lor înaintea lui Dumnezeu. "*Să nu socotiți că Eu vă voi învinui la Tatăl; cel ce vă învinuieşte este Moise, în care voi ați nădăjduit*" (Ioan 5:45). Nădăjduirea voastră în Moise este deşartă, căci voi ați tăiat Legea lui din rădăcini. Nădejdea voastră în Moise este mincinoasă, căci voi vă încredeți numai în puterea şi bogăția voastră şi în nimic altceva. *Că dacă ați fi crezut lui Moise, ați fi crezut şi Mie, căci despre Mine a scris acela* (Ioan 5:46; cf. Deuteronom 18:15-19). Dar, cum sufletele fariseilor, legate de cele pământeşti, nu mai puteau crede în Moise, şi mai puțin decât atât erau în stare să creadă în Domnul Iisus. Vedeți cum aceşti farisei, aşa numiții ucenici ai lui Moise, se folosesc de minciuni? Cerşetorului celui simplu, neştiutor, ei îi spun despre Domnul: "... *iar pe Acesta nu-L ştim de unde este*." Ei ştiau foarte bine de unde este Domnul. Aceşti prigonitori ai Lui, aceşti împărați şi cârmuitori ai poporului, ar fi trebuit să ştie foarte bine. Locuitorii Ierusalimului au zis: "*Pe Acesta Îl ştim de unde este. Însă Hristosul, când va veni, nimeni nu ştie de unde este*" (Ioan 7:27). Poate că fariseii ştiau de unde este Domnul, poate că nu ştiau. Dacă ştiau - aşa cum ştiau alți locuitori ai Ierusalimului - atunci ei au mințit pe omul născut orb când au spus: "*Nu ştim de unde este*." Dacă nu ştiau şi, după atâta iscodire, sfădire,

prigonire şi zarvă despre El, după pogorârea Lui, cuvintele Lui şi lucrările Lui, ei se făceau că nu ştiu de unde este El, atunci asta înseamnă că El este Hristosul. Căci crescuse credinţa: "*Însă Hristosul, când va veni, nimeni nu ştie de unde este*." Iată cum aceasta întăreşte încă odată cuvintele proorocului: "*Cădea-vor în mreaja lor păcătoşii*" (Psalm 140:10).

Totuşi, toate astea au slujit ca să arate cerşetorului slăbiciunea morală deznădăjduită şi nimicnicia acestor bătrâni ticăloşi ai poporului. De aceea, acesta îi judeca tot mai tare, şi tot mai deschis mărturisindu-L pe Domnul. Ultimelor cuvinte ale lor, el le-a răspuns în chipul acesta:

"*Tocmai în aceasta stă minunea: că voi nu ştiţi de unde este şi El mi-a deschis ochii*." Adică: “Ce fel de cârmuitori şi bătrâni ai poporului sunteţi voi, că ştiţi toate mărunţişurile neînsemnate ale tipicului, şi nu ştiţi despre omul care mi-a făcut o asemenea minune? Cine ar trebui să ştie, dacă nu voi care staţi în jilţul lui Moise? Cine poate desluşi toate cele despre acest om oamenilor dacă nu voi, care în fiecare sâmbătă îl tălmăciţi pe sfântul Moise şi pe prooroci?" Şi omul acesta simplu continuă grăirile lui despre învăţătorii mincinoşi ai poporului, zicând:

"*Şi noi ştim că Dumnezeu nu-i ascultă pe păcătoşi; dar de este cineva cinstitor de Dumnezeu şi face voia Lui, pe acesta îl ascultă*." Cu aceste cuvinte răspunde omul cel simplu, cuvintelor fariseilor: "*Noi ştim că Omul acesta e păcătos*." Acum omul spune: "... Noi ştim că Dumnezeu nu-i ascultă pe păcătoşi." În Sfânta Scriptură nu se află nici o mărturisire când Dumnezeu ascultă pe vreun păcătos şi, la cererea păcătosului, să facă cea mai mică minune. "*Când ridicaţi mâinile voastre către Mine*", vorbeşte Dumnezeu prin proorocul, "*Eu Îmi întorc ochii aiurea, şi când înmulţiţi rugăciunile voastre, nu le ascult. Mâinile voastre sunt pline de sânge*" (Isaia 1:15). Şi Saul s-a rugat lui Dumnezeu în deşert pe când era păcătos: Dumnezeu nu-l asculta. Dumnezeu nu-l ascultă pe păcătos, şi cu atât mai puţin să săvârşească vreo minune printr-un păcătos, decât numai dacă păcătosul se pocăieşte cu adevărat, îşi spală păcatele sale cu lacrimi, ajungând să-şi urască păcatele sale, hotărându-se să facă Voia lui Dumnezeu şi, pocăit fiind şi hotărât, cade în rugăciune din toată inima lui, înaintea lui Dumnezeu. Dumnezeu îl iartă pe el, aşa cum a iertat pe păcătoasa, şi pe Zaheu vameşul, şi pe tâlharul de pe cruce - şi după aceea ei nu mai sunt păcătoşi. Atunci când ei nu sunt păcătoşi, Dumnezeu îi ascultă pe ei ca pe cei pocăiţi pentru păcatele lor. Dumnezeu nu-i ascultă pe păcătoşii care se roagă Lui şi rămân în păcatul lor. "*Domnul se ţine departe de cei nelegiuiţi, dar ascultă rugăciunea celor drepţi*" (Pilde 15:29).

Acest om simplu, învăţându-i pe învăţătorii cei mincinoşi, care sunt cei pe care îi ascultă Dumnezeu şi care sunt cei pe care nu-i ascultă El, strigă acum cu glas mare că Hristos este cel mai mare făcător de minuni din toată istoria lumii.

"*Din veac nu s-a auzit să fi deschis cineva ochii unui orb din naştere. De n-ar fi acesta de la Dumnezeu, n-ar putea să facă nimic*." Aşa Îl proslăvea omul pe Tămăduitorul său. Prin aceasta, se face desluşit că acesta era următor al Lui. Şi prin aceasta el le arată fariseilor că toate încercările lor de manevrare pentru a nu recunoaşte nici cea mai mică minune sau de a o suci după judecata lor, ca şi cum Domnul ar fi un păcătos, sunt deşarte.

Auzind aceste ultime cuvinte de la săracul care fusese vindecat, fariseii i-au spus lui: "*În păcate te-ai născut tot, şi tu ne înveţi pe noi*?" *Şi l-au dat afară*. Făţarnicii şi mincinoşii, în deznădejdea lor mânioasă, întotdeauna ajung la război în cele din urmă. Fariseii, văzând că au fost izgoniţi cu toate socotelile lor, şi că toate maşinaţiunile lor se dovediseră zadarnice, atunci - mânioşi şi ruşinaţi - au mustrat acest om simplu, cinstit, numindu-l păcătos înrăit şi l-au dat afară.

Până aici, Evanghelistul înfăţişează norul gros, întunecat, care s-a arătat degrabă pe feţele fariseilor după descoperirea luminii minunate a Mântuitorului Hristos şi a lucrării Sale Dumnezeiaşti. Lumina este adevărul; întunericul este minciuna. Lumina este iubire; întunericul este ură. Lumina este tărie; întunericul este lipsa de tărie.

Începând Evanghelia de astăzi cu lumină, Evanghelistul o sfârşeşte cu lumină: lumină, nu întuneric. După săvârşirea minunii, Domnul Iisus S-a îndepărtat, lăsându-l pe omul pe care îl vindecase singur o vreme, ca să ţină piept ispitelor fariseilor şi să se ridice pentru adevăr asupra minciunii, apoi S-a arătat din nou şi a mers ca să întâmpine pe cel pe care El dorea să-l mântuiască.

Şi a auzit Iisus că l-au dat afară. Şi, găsindu-l, i-a zis: Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu? Orbul care fusese tămăduit trecuse de prima încercare: el se arătase blând şi ascultător când Domnul l-a trimis cu tină pe ochi ca să se spele la Scăldătoarea Siloamului. Aceasta a fost proba de ascultare. Apoi a trecut a doua probă: el s-a arătat stăruitor pe când se afla în ispită, şi nu L-a vândut pe Domnul fariseilor mincinoşi. Aceasta este proba ispitei. Apoi Domnul a încercat proba a treia şi cea din urmă; proba cea mai mare: aceea a credinţei adevărate. "*Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu*?"

El a răspuns şi a zis: Dar cine este, Doamne, ca să cred în El? El Îl cunoscuse pe Hristos ca pe un făcător de minuni. El Îl numise prooroc faţă de farisei, dar el nu cunoştea nume mai mare cu care să-L numească. El încă nu era în stare să-L numească Fiul lui Dumnezeu. Ascultător întru toate către Domnul, ca cel mai mare binefăcător care Se afla sub soare, acesta dorea să audă de la El cine era Fiul lui Dumnezeu, ca să creadă în El.

Şi a zis Iisus: L-ai şi văzut! Şi Cel ce vorbeşte cu tine, Acela este. Iar el a zis: "*Cred, Doamne*", şi s-a închinat Lui. Domnul vorbeşte cu blândeţe şi duioşie cu cei pe care El îi mântuieşte, ca doctorul cel bun cu bolnavii pe care îi vindecă. Aşadar El nu-i porunceşte: "Crezi în Mine!", şi nici nu-l sileşte cu cuvintele: "Eu sunt Fiul lui Dumnezeu!", ci îi spune: "*L-ai şi văzut! Şi Cel ce vorbeşte cu tine, Acela este*." Fiinţei omeneşti libere şi cu judecată, Domnul îi dă locul unde să cugete şi să hotărască pentru sine. De îndată ce omul care fusese tămăduit, a auzit cât de mare este Vindecătorul, cu mult mai mare decât proorocul, el a strigat îndată cu bucurie: "*Cred, Doamne*!" El a strigat nu numai cu buzele, ci I s-a închinat Lui, ca o mărturie mai mare pentru credinţa lui. (Ioan Gură de Aur spune: "Prin aceasta el a mărturisit puterea Lui Dumnezeiască; şi că nu trebuie să se creadă că era numai vorbă simplă, mai era şi fapta.") Aşa cum ochii lui trupeşti fuseseră deschişi mai înainte, tot aşa erau acum deschişi ochii lui duhovniceşti. Şi el privea atât cu ochii săi trupeşti cât şi cu cei duhovniceşti, şi a văzut înaintea lui pe Omul-Dumnezeu, Dumnezeu în trup omenesc.

Dumnezeul nostru este cu adevărat mare, şi face minuni; şi minunile Lui nu au sfârşit. Noi credem că Domnul Iisus Hristos este Mântuitorul nostru; noi credem că Tu eşti Fiul lui Dumnezeu şi Lumina lumii. Noi, dimpreună cu cetele îngerilor şi ale sfinților din ceruri, şi cu întreagă Biserica Ta de pe pământ, Te slăvim pe Tine, Preasfinte Doamne: Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt - Treimea cea deoființă şi nedespărțită, acum şi pururea şi-n vecii vecilor. Amin.

26. DUMINICA A VI-A DUPÃ PAŞTI
(A SFINȚILOR PĂRINȚI DE LA SINODUL I ECUMENIC)

Evanghelia despre Rugăciunea Domnului şi Mântuitorului nostru pentru noi Ioan 17:1-13

Acestea a vorbit Iisus şi, ridicând ochii Săi la cer, a zis: Părinte, a venit ceasul! Preaslăveşte pe Fiul Tău, ca şi Fiul să Te preaslăvească. Precum I-ai dat stăpânire peste tot trupul, ca să dea viață veşnică tuturor acelora pe care Tu i-ai dat Lui. Şi aceasta este viața veşnică: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, şi pe Iisus Hristos, pe Care L-ai trimis. Eu Te-am preaslăvit pe Tine pe pământ; lucrul pe care Mi l-ai dat să-l fac, l-am săvârşit. Şi acum, proslăveşte-Mă Tu, Părinte, la Tine Însuți, cu slava pe care am avut-o la Tine, mai înainte de a fi lumea. Arătat-am numele Tău oamenilor pe care Mi i-ai dat Mie din lume. Ai Tăi erau şi Mie Mi i-ai dat şi cuvântul Tău l-au păzit. Acum au cunoscut că toate câte Mi-ai dat sunt de la Tine; pentru că cuvintele pe care Mi le-ai dat le-am dat lor, iar ei le-au primit şi au cunoscut cu adevărat că de la Tine am ieşit, şi au crezut că Tu M-ai trimis.

Eu pentru aceştia Mă rog; nu pentru lume Mă rog, ci pentru cei pe care Mi-ai dat, că ai Tăi sunt. Şi toate ale Mele sunt ale Tale, şi ale Tale sunt ale Mele şi M-am preaslăvit întru ei. Şi Eu nu mai sunt în lume, iar ei în lume sunt şi Eu vin la Tine. Părinte Sfinte, păzeşte-i în numele Tău, în care Mi i-ai dat, ca să fie una precum suntem şi Noi. Când eram cu ei în lume, Eu îi păzeam în numele Tău, pe cei ce Mi i-ai dat; şi i-am păzit şi n-a pierit nici unul dintre ei, decât fiul pierzării, ca să se împlinească Scriptura. Iar acum, vin la Tine şi aceasta le grăiesc în lume, ca să fie deplină bucuria Mea în ei.

Închipuiți-vă că îi vedeți pe ucenicii unui învățător despre care nu ați auzit nimic. Îi vedeți smeriți, cumpătați, înțelepți, râvnitori, ascultători şi îndestulați cu toate faptele cele bune care se află sub soare. Ce vei crede despre învățătorul lor? Fără îndoială că vei avea despre el cea mai bună părere cu putință.

Închipuiți-vă că îi vedeți pe soldații unei căpetenii de oşti, despre care nu ați prea auzit. Îi vedeți că sunt harnici, curajoşi, disciplinați, îndestulați de iubire frățească şi bucuria de a se jertfi. Cum îl veți socoti pe mai marele lor? Cu siguranță îl veți socoti vrednic de toată lauda.

Închipuiți-vă că se află înaintea voastră un fruct oarecare, pe care nu l-ați văzut niciodată nici nu l-ați gustat în viața voastră; un fruct arătos ochilor, cu gust minunat şi miros plăcut. Vă veți întreba ce fel de pom rodeşte astfel de fructe şi, dacă voi nu ați cunoscut înainte pomul acela, îl veți socoti cel mai bun pom din lume, şi îl veți lăuda până la cer.

Atunci, iată, văzând ucenici buni, veți socoti că învățătorul este bun. Văzând soldați buni veți socoti că, mai marele lor este bun. Şi văzând fructe bune, veți socoti că pomul este bun.

"*Fiecare pom se cunoaşte după roadele lui*" (Luca 6:44). Pomul bun nu face fructe rele, şi nici pomul cel rău nu face fructe bune. "*După roadele lor îi veți cunoaşte. Au doară culeg oamenii struguri din spini sau smochine din mărăcini*?" (Matei 7:16). Nu: spinii nu se culeg din vița de vie, nici scaieții din smochini. Pomul bun dă roadă bună, iar pomul rău dă roadă rea. Acest lucru este atât de lămurit pentru fiecare, încât nu este nevoie de nici un fel de dovadă. Domnul Iisus a folosit exemple atât de lămurite din natură, pentru a-i învăța pe oameni adevăruri duhovniceşti şi morale limpezi, fiindcă natura slujeşte în general ca cel mai desăvârşit chip al vieții omului duhovnicesc.

Închipuiți-vă doar o clipă că nu ştiți nimic despre Domnul Iisus Hristos; că nu ați auzit de El niciodată; că nu ai citit niciodată Evanghelia Lui. Şi închipuiți-vă în acelaşi timp că vă aflați într-o țară ai cărei singuri locuitori sunt Apostolii Lui, sfinții şi mucenicii, bărbați şi femei bine plăcuți lui Dumnezeu; toți cei care L-au urmat pe Hristos şi au viețuit după Legea şi exemplul Lui. Atunci, v-ați afla printre ucenicii unui învățător necunoscut vouă; printre soldații unei căpetenii necunoscute vouă; şi veți vedea roadele unui pom necunoscut vouă. Neştiind nimic despre Hristos, ați ajunge să-L cunoaşteți prin oamenii Săi. Prin ucenicii Săi, ați ajunge să-L cunoaşteți pe cel mai bun Învățător care se află sub soare; prin soldații şi următorii Săi, ați ajunge să-L cunoaşteți pe cel mai puternic şi mai biruitor Cârmuitor care a păşit vreodată pe pământ; prin roadele Lui, ați ajunge să cunoaşteți pomul cal mai dulce şi mai roditor, Pomul Vieții, a cărui dulceață întrece dulceața tuturor celorlalți pomi din lumea zidită.

Astăzi Biserica sărbătoreşte pomenirea unei cete mici de ucenici şi următori ai Săi. Astăzi Biserica aduce înaintea voastră numai trei sute optsprezece dintre roadele Sale dulci, înmiresmate şi nestricăcioase. O ceată mică dar aleasă. Aceştia sunt cei treisute şi optsprezece Sfinți Părinți ai Primului Sinod Ecumenic, care s-a ținut la Niceea în anul 325, în timpul împăratului Constantin cel Mare, pentru apărarea, lămurirea şi întărirea Credinței Ortodoxe. La vremea aceea, se arătaseră *lupi îngrozitori* (Fapte 20:29) sub chipul înşelător al păstorilor Bisericii, care din pricina vieților lor desfrânate, nu au putut afla un loc pentru adevărul lui Hristos în lăuntrul lor, ci au lăsat credința deoparte, învățându-i pe oameni desfrânarea pe care o trăiau ei. De aceea, Duhul Sfânt i-a adus pe aceşti sfinți ai lui Dumnezeu la un loc, la un Sinod, astfel încât, adevărații învățători ai lui Hristos să fie văzuți, ca împotrivitori ai minciunii; şi pentru ca să se vadă tăria celor care luptă pentru Hristos asupra celor care luptă împotriva Lui; pentru ca să se vadă roada adevărată, dulce a

Pomului Celui bun care este Hristos, în îmotrivindu-se roadelor putregăite şi amare ale pomului celui rău. Precum stelele care licăresc pe cer îşi primesc lumina de la soare, tot aşa Sfinții Părinți au strălucit la Niceea, primind lumina de la Domnul Hristos şi Duhul Sfânt. Aceştia erau bărbați purtători de Hristos, căci Hristos trăia şi strălucea în fiecare dintre ei. Aceştia erau mai mult sălăşluitori ai cerului decât ai pământului, mai mult ca îngerii decât oameni. Aceştia erau, întru adevăr, Biserică a Dumnezeului Celui viu, precum Dumnezeu a zis că: "*Voi locui în ei şi voi umbla în ei*" (II Corinteni 6:16). Nu este destul să pomenim doar pe trei dintre ei, pe cei pe care îi cunoaşteți cel mai bine, ca să vă faceți o idee despre felul cum erau ceilalți trei sute cincisprezece: Sfântul nostru Părinte Nicolae, Sfântul Spiridon şi Sfântul Atanasie cel Mare? Mulți dintre ei au venit înaintea Sinodului, purtând pe trupurile lor rănile primite pentru Hristos: de exemplu, Sfântul Pafnutie îşi pierduse un ochi la locurile de suferință. Toți străluceau cu o lumină lăuntrică, care venea de la Dumnezeu, şi în care adevărul era văzut şi ştiut. Ca următori ai lui Hristos care a fost răstignit, ei priveau suferințele lor ca pe nimic, care le-au adus o neînfricare nemărginită şi de negrăit prin cuvânt, în apărarea adevărului. Prin cunoaşterea adevărului cea dată lor de la Dumnezeu şi prin neînfricarea lor în apărarea adevărului, aceşti Sfinți Părinți au dovedit netemeinicia şi au dat o lovitură ereziei lui Arie celui rău, şi au alcătuit Crezul pe care îl ținem şi îl mărturisim astăzi ca pe adevărul mântuirii lui Dumnezeu.

Evanghelia de astăzi nu vorbeşte despre acest Sinod, ci despre ultima rugăciune a Domnului nostru Iisus Hristos către Tatăl Său cel Ceresc. De ce citim această rugăciune în Evanghelia de astăzi? Pentru că această rugăciune şi-a arătat lucrarea la Primul Sinod Ecumenic. Prin puterea acestei rugăciuni, Dumnezeu a făcut pe Sfinții Părinți de la acest Sinod apărători credincioşi şi neînfricați ai adevărului, şi biruitori asupra iscodirii şi răutății oamenilor şi dracilor. Aceasta este rugăciunea cea mare:

Atunci, Iisus, ridicând ochii Săi la cer, a zis: Părinte, a venit ceasul! Preaslăveşte pe Fiul Tău, ca şi Fiul să Te preaslăvească. Tot ceea ce i-a învățat Domnul pe oameni să facă, a făcut El Însuşi. El i-a învățat pe oameni să se roage aşa: "Tatăl nostru, Care eşti în ceruri" (Matei 6:9). Şi El a ridicat ochii Săi la cer, unde se sălăşluieşte Tatăl şi a zis: "Tată!" El nu spune "Tatăl nostru", cum spunem noi, ci pur şi simplu "Tată!" Numai El singur putea spune "Tatăl Meu"; El şi nimeni altcineva, nici în cer nici pe pământ, fiindcă El este Fiul Cel Unul Născut al Tatălui ceresc, cel Unul deopotrivă cu Tatăl în ființă şi în esență - Cel Unul Fiu al Cel Unuia Tată - pe când noi suntem numai fii adoptați prin mila şi harul lui Dumnezeu. Ridicând ochii Săi - nu numai ochii Săi cei trupeşti ci şi ochii Săi cei duhovniceşti - şi mai întâi aceştia din urmă. Vameşul nu voia nici ochii să-şi ridice către cer (Luca 18:13), fiindcă acesta îşi simțea starea de păcătoşenie. Cu toate astea, Domnul de bunăvoie Şi-a ridicat ochii Săi la cer, căci El era fără de păcat. A venit ceasul Lui - ceasul celei mai mari suferințe. Numai El singur a văzut lămurit acest ceas, cel mai cumplit ceas de la începuturi până la sfârşitul veacurilor. Numai El singur a văzut aceasta desluşit chiar dintru începuturi, şi dintru început El a spus aceasta mai dinainte, şi a vorbit despre aceasta ucenicilor Săi. Dar ucenicii Săi nu înțelegeau, nici inimile lor nu au simțit durerea cât mai era încă vreme de zile, ci numai când vremea era aproape.

"*Proslăveşte pe Fiul Tău*!" Proslăveşte-L în ceasul acesta cumplit aşa cum Tu L-ai proslăvit până acum. Proslăveşte-L în moarte aşa cum L-au proslăvit în viață. Proslăveşte-L în umilire şi chinuire, aşa cum

L-ai proslăvit întru tăria cuvintelor şi a faptelor. Proslăveşte-L între oameni, tot aşa cum Tu L-ai proslăvit întru îngeri dintru începuturi. Proslăveşte-L pe Fiul Tău, "*ca şi Fiul Tău să Te proslăvească*". Dacă din prima parte a propoziției pare că Fiul este mai mic decât Tatăl, din cea de a doua parte vedem desluşit că Ei sunt deopotrivă şi lucrarea Lor este dimpreună întru tăria puterii Lor, care este asemenea. Tatăl Îl proslăveşte pe Fiul, şi Fiul Îl proslăveşte pe Tatăl, cu tărie nedespărțită şi cu iubire nedespărțită. Aşa cum a văzut şi a grăit Preavăzătorul: "*Oricine tăgăduieşte pe Fiul nu are nici pe Tatăl; cine mărturiseşte pe Fiul are şi pe Tatăl*" (I Ioan 2:23). Tatăl L-a trimis pe Fiul în lume; Fiul L-a descoperit pe Tatăl lumii. Nimic nu va fi cunoscut de către Fiul fără de Tatăl, nici de către Tatăl fără de Fiul, aşa cum nu s-ar cunoaşte lumina dacă nu ar veni de la soare; nici soarele fără lumina care să-l descopere. Şi Apostolul foloseşte această asemănare, numindu-L pe Hristos *strălucirea slavei Lui* (Tatălui) (Evrei 1:3). Dar Domnul nu caută această proslăvire a Lui, de la Tatăl, pentru El, ci pentru oameni, aşa cum vedem din următoarele cuvinte:

"*Precum I-ai dat stăpânire peste tot trupul, ca să dea viață veşnică tuturor acelora pe care Tu i-ai dat Lui*." Vedeți în ce chip priveşte Domnul slava Sa, din iubirea Sa de oameni! El spune aici lămurit, ca prin aceasta să dea oamenilor viața veşnică. Aceasta cere El de la Tatăl Său. Aceasta este proslăvirea pe care o caută El de la Tatăl Său. În vreme ce oamenii Îi pregătesc paharul amar al suferinței, sudorii şi sângelui, El Se roagă ca Tatăl Său să le dea oamenilor viața veşnică. Răspunsul Lui la piatra cea mai grea este pâinea cea mai dulce. El a spus de multe ori că Tatăl I-a dat Lui *putere asupra trupului*; El a zis: "*Toate Mi-au fost date de către Tatăl Meu*" (Matei 11:27) şi "*toate câte are Tatăl ale Mele sunt*" (Ioan 16:15). Iar după Învierea Sa, El S-a descoperit ucenicilor Săi: "*Datu-Mi-s-a toată puterea în cer şi pe pământ*" (Matei 28:18). Iată deci că Lui I s-a dat puterea asupra întregii zidiri vii, şi Domnul doreşte de la Tatăl putere asupra vieții veşnice, tot cu privire la acele suflete care I-au fost date Lui: adică, să le dea viață veşnică. Fiindcă un lucru este, să existe putere asupra lumii celei muritoare, şi alt lucru să aibă viață veşnică în dar. La începuturi, când Dumnezeu a dorit să zidească omul cel viu şi fără de moarte, Sfânta Treime, în întregul Ei, a luat parte la această zidire, căci se spune: "*Să facem om după chipul nostru*" (Facerea 1:26). Şi acum, când Înnoitorul şi Mântuitorul lumii doreşte să dea viață veşnică oamenilor celor muritori, El se sfătuieşte în rugăciune cu Tatăl Său, înțelegându-se, desigur, aflarea de față a Duhului Sfânt. În cazul acesta, ca şi la facere, viața veşnică este privită numai ca dar al Duhului Sfânt. Într-un caz şi în altul, se spune că viața veşnică este cel mai mare bun pe care îl are Dumnezeu în darurile Sale. Această clipă a restaurării omului la viața veşnică, este la fel de măreț şi de fără de asemănare ca şi acela al facerii omului din țtână, văvi pentru a face dintr-un om muritor unul nemuritor este o lucrare la fel de măreață şi Dumnezeiască ca şi facerea lui din țărână.

"*Şi aceasta este viața veşnică: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, şi pe Iisus Hristos, pe Care L-ai trimis*." Cunoaşterea lui Dumnezeu în viața aceasta pământească aduce începutul şi pregustarea vieții celei veşnice. Cunoaşterea lui Dumnezeu: aceasta este semnificația vieții veşnice cât mai suntem încă pe pământ. Dar viața veşnică ce va să vină este aşa cum, *cele ce ochiul n-a văzut şi urechea n-a auzit şi la inima omului nu s-au suit* (I Corinteni 2:9). *Dumnezeu S-a descoperit prin Duhul Său* în această lume numai celor care sunt cei mai plăcuți lui Dumnezeu. Dar cea mai mare bucurie a vieții veşnice, în

Împărăția cea cerească, va sta în cunoaşterea cea mai mare a lui Dumnezeu - în vederea feței lui Dumnezeu - căci, vorbind despre copii, Domnul Însuşi spune: " *Că îngerii lor, în ceruri, pururea văd fața Tatălui Meu, Care este în ceruri*" (Matei 18:10). Vederea veşnică a lui Dumnezeu, şi viețuind neîncetat înaintea feței lui Dumnezeu, întru uimire şi bucurie de negrăit prin cuvânt, întru laudă şi bunătate neîncetată - nu este aceasta viața îngerilor şi a drepților din lumea cealaltă? Nu este viața aceasta întru cunoaşterea lui Dumnezeu? Câtă vreme ne aflăm aici, pe acest pământ, aşa cum spune Apostolul, "*căci vedem acum ca prin oglindă, în ghicitură, iar atunci, față către față*" (I Corinteni 13:12). Acum Îl cunoaştem pe Dumnezeu numai în parte, dar apoi Îl vom cunoaşte întru totul. Iată că nu ar trebui să socotim că omul ajunge la credința că Dumnezeu există undeva şi într-un anumit fel, judecând toate după mintea sa. Omul acela Îl cunoaşte pe Dumnezeu, care simte respirația vie a lui Dumnezeu în sine şi în tot ceea ce se află împrejurul său; acela care, cu inima şi cu mintea şi cu sufletul, simte prezența măreață şi înfricoşătoare a *singurului Dumnezeu adevărat*, în firea şi în viața sa personală.

De ce întăreşte Domnul cuvintele: "*singurul Dumnezeu adevărat*?" Pentru că El vrea să țină pe ucenicii Săi la adăpost de panteism şi de închinarea la idoli, şi să adeverească încă odată cuvintele pe care le-a rostit El prin Moise: "*Eu sunt Domnul Dumnezeul tău*, ... *să nu ai alți dumnezei afară de Mine*" (Ieşire 20:2,3). Şi de ce întăreşte El faptul că viața veşnică este cunoaşterea Lui Însuşi - *Iisus Hristos*? Pentru că Dumnezeu este descoperit prin El în chip atât de întreg, cât poate fi El descoperit oamenilor celor muritori, şi pentru că numai prin El oamenii pot ajunge la cunoaşterea cea mai deplină a lui Dumnezeu, la care se poate ajunge în lumea aceasta. Aşa cum a spus Domnul Însuşi iudeilor: "*Dacă M-ați şti pe Mine, ați şti şi pe Tatăl Meu*" (Ioan 8:19), de unde este clar că Tatăl poate fi cunoscut numai prin Fiul, Domnul nostru Iisus Hristos.

"*Eu Te-am preaslăvit pe Tine pe pământ; lucrul pe care Mi l-ai dat să-l fac, l-am săvârşit*." Ce înseamnă cuvintele "pe pământ"? Acestea înseamnă: în trup, printre oameni. Lucrarea pe care a săvârşit-o Domnul pe când Se afla în trup printre oameni este lucrarea de mântuire a oamenilor. Până la moartea Sa pe Cruce, lucrarea a stat în cuvinte dătătoare de viață, din cele care nu mai fuseseră auzite niciodată mai înainte pe pământ, şi în minuni fără de număr, din cele care nu se mai văzuseră niciodată. Dar Domnul a dat asigurare atât pentru cuvintele Sale cât şi pentru minunile Sale, Tatălui ceresc, învățând pe oameni smerenia dimpreună cu ascultarea.

"*Şi acum, proslăveşte-Mă Tu, Părinte, la Tine Însuți, cu slava pe care am avut-o la Tine, mai înainte de a fi lumea*." Cum pot înțelege aceste cuvinte cei care spun că Hristos era un om obişnuit şi o zidire a lui Dumnezeu ca şi celelalte zidiri ale lui Dumnezeu? Iată, Domnul vorbeşte de slava pe care a avut-o El la Tatăl mai înainte de facerea lumii! Domnul a spus despre Sine: "*Eu sunt mai înainte de a fi fost Avraam*" (Ioan 8:58). El este mai înainte de Avraam: atât a socotit El să spună iudeilor strâmtorați la minte, dar faptul că El exista şi Se afla întru slavă mai înainte de facerea lumii, El nu a avut de gând să le descopere lor. Prin această rugăciune, Domnul descopere acum aceasta lumii întregi. De ce doar acum? Pentru că El ştie de mai înainte că această rugăciune va ajunge la urechile oamenilor numai după Învierea Sa întru slavă mare, după care va fi mai uşor pentru oameni să creadă întru slava Sa de dinaintea veşniciei. Slava Lui este deopotrivă

cu aceea a Tatălui, întrucât este slava *Unuia-Născut din Tatăl* (Ioan 1:14). Nu a mărturisit chiar Domnul: "*Toate câte are Tatăl ale Mele sunt*" (Ioan 16:15)? Aşadar slava Tatălui este slava Fiului. Atât întru slavă, cât şi întru tărie, Fiul este deopotrivă cu Tatăl. Atunci, de ce Se roagă El ca Tatăl să-L proslăvească pe El? Fiul nu Se roagă pentru proslăvirea firii Sale Dumnezeieşti, ci a umanității Sale. Firea Sa omenească este lucrul cel nou pentru lumea zidită, iar nu Dumnezeirea Sa. Firea Sa omenească trebuie proslăvitătă şi adusă întru slavă Dumnezeiască, pentru ca şi noi oamenii să-I aducem această slavă. Aceasta este încununarea a toate câte a făcut Mântuitorul lumii. Aceasta este marea taină a păcii oamenilor cu Dumnezeu şi a primirii binecuvântate a lor ca fii, prin slava Omului-Dumnezeu.

Mai socotiți şi împrejurarea de foarte mare însemnătate, în care Domnul Se roagă Tatălui să-L proslăvească pe El pentru că, spune El, El a săvârşit lucrarea care I-a fost încredințată Lui să o facă. Această învățătură ne arată nouă desluşit că numai atunci când împlinim Voia lui Dumnezeu putem aştepta răsplată de la Dumnezeu. Amintiți-vă proorocia lui Hristos că, la sfârşitul veacurilor, când *Fiul Omului va să vină întru slava Tatălui Său, atunci El va răsplăti fiecăruia după faptele sale* (Matei 16:27). Fericiți vor fi drepții în ziua aceea, căci vor fi răsplătiți însutit pentru faptele lor cele bune, şi vor străluci ca soarele cu lumina slavei lui Hristos înaintea tronului Celui Preaînalt.

"*Arătat-am numele Tău oamenilor pe care Mi i-ai dat Mie din lume. Ai Tăi erau şi Mie Mi i-ai dat şi cuvântul Tău l-au păzit*." Care este acest nume al lui Dumnezeu pe care Domnul Iisus l-a arătat oamenilor? Numele "*Tată*". Acest nume este deopotrivă de necunoscut atât păgânilor cât şi iudeilor. Aceasta este o descoperire cu totul nouă pentru oameni. Proorocii şi drepții Vechiului Testament Îl cunoşteau pe Dumnezeu sub numele de "Dumnezeu", "Ziditor", "Domnul", "Împăratul" şi "Judecătorul", dar niciodată de "Tatăl". De-a lungul vremii, acest nume al lui Dumnezeu a fost necunoscut oamenilor. Nici un om muritor n-ar fi putut descoperi acest nume tainic al lui Dumnezeu căci, sub jugul întunericului plin de păcate şi înfricoşare, nici un om muritor nu putea simți paternitatea Ziditorului său. Şi ceea ce nu se poate simți chiar dacă se întâmplă să se rostească cu buzele, nu are un înțeles mare. Numai Cel Unul Născut din Dumnezeu Îl poate numi pe Dumnezeu "Tată"; numai *Fiul cel Unul-Născut, Care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut* (Ioan 1:18).

Cui a descoperit Domnul acest nume preadulce al "Tatălui"? "*Oamenilor*", spune El, "*pe care Mi i-ai dat Mie din lume*". Unii socotesc că El a spus precis: "*oamenilor ... din lume*" aşa încât nu pot fi îngerii, "bărbații cei cereşti", la care Se gândeşte El, ci oameni obişnuiți, de pe pământ. Dar, fără îndoială că este mai cu dreptate să socotim că Domnul Se gândea aici la ucenicii Săi, atât în sens restrâns cât şi în sens mai larg. Aceasta se face lămurit din cuvintele care urmează în această rugăciune, când Domnul spune: "*Dar nu numai pentru aceştia Mă rog, ci şi pentru cei ce vor crede în Mine, prin cuvântul lor*" (Ioan 17:20). Cei care susțin predestinarea, care văd în aceste cuvinte predeterminarea lui Dumnezeu pentru mântuirea unora şi osândirea altora, este cu totul neîntemeiată.

"*Ai Tăi erau şi Mie Mi i-ai dat*." Aceasta înseamnă: ei erau ai Tăi ca zidiri şi robi, cunoscându-Te numai ca Ziditor şi Judecător, dar acum ei au învățat de la Mine numele Tău mai dulce şi mai drag, şi sunt

adoptați prin Mine ca fii. Tu Mi i-ai dat pe ei ca robi, ca Eu să Ți-i aduc Ție ca fii. Aceştia s-au arătat vrednici de cinstea aceasta, căci ei "*cuvântul Tău l-au păzit*". Din iubirea Sa de oameni, Domnul îi laudă aici foarte pe ucenicii Săi Tatălui Său Celui ceresc. Şi El continuă lăudarea lor:

"*Acum au cunoscut că toate câte Mi-ai dat sunt de la Tine*." Iudeii cei răi nu voiau să înțeleagă aceasta, ci Îl cleveteau pe Domnul, spunând că El avea o putere minunată de la Belzebul, împăratul diavolilor. Trebuie să amintim că era tulburare şi împotriviri despre Hristos printre bătrânii iudei: era de la Dumnezeu sau nu? De aceea putem înțelege de ce Domnul îi laudă aici pe ucenicii Săi pentru a înțelege că El este Dumnezeu. "*Toate câte Mi-ai dat sunt de la Tine*;" adică: toate cuvintele şi toate faptele.

"*Pentru că cuvintele pe care Mi le-ai dat le-am dat lor, iar ei le-au primit şi au cunoscut cu adevărat că de la Tine am ieşit, şi au crezut că Tu M-ai trimis*." Prin "cuvinte" trebuie să înțelegem toată înțelepciunea şi puterea pe care le-a dat Domnul ucenicilor Săi, şi nu numai cuvintele. Lucrarea acestei înțelepciuni şi puteri a fost deja încercată de ucenici în timpul vieții pe pământ a Mântuitorului, şi aceştia s-au lămurit că este cu adevărat înțelepciune Dumnezeiască şi putere Dumnezeiască.

"*Eu pentru aceştia Mă rog; nu pentru lume Mă rog, ci pentru cei pe care Mi-ai dat, că ai Tăi sunt*." Înseamnă aceasta că Domnul nu Se roagă pentru toată lumea, ci numai pentru ucenici? Ucenicii sunt pământul cel bun în care Sămănătorul Cel ceresc a semănat sămânța Lui mântuitoare. Atunci, pentru acest câmp, în care a lucrat şi semănat Semănătorul Însuşi, El Se roagă în primul rând. Domnul face aceasta pentru a ne învăța să ne rugăm Lui cu modestie, şi să cerem numai ceea ce este cel mai de preț. În mijlocul pământurilor pustii, necultivate, ale lumii acesteia, El a împrejmuit un câmp mic, în care El a semănat sămânță de mare preț. De cum sămânța aceasta creşte şi aduce roadă, câmpul se va lărgi şi se va semăna sămânță mai bogată. Atunci, nu este firesc pentru Lucrătorul, ca să Se roage numai pentru câmpul împrejmuit, lucrat şi semănat, iar nu pentru toate pământurile pustii, necultivate? Lăudându-se cu propria lor măreție - mulți reformatori din întreaga istorie au încercat prin teoriile lor, să aducă fericire omenirii dintr-odată, chemând de îndată întreaga omenire. Dar încercările lor au fost grabnic nimicite întru totul, lăsând lumea înşelată, într-o nefericire şi mai mare. Lucrările Domnului Iisus au un început nevăzut şi adânc, ca o sămânță de muştar care se află în pământ, care creşte încet dar, atunci când s-a dezvoltat şi a ajuns pom, nici un vânt nu-l poate zdruncina. Când vine cutremurul, acesta distruge turnurile înalte care au fost zidite de mâinile oamenilor, dar nu distruge pomul. În orice caz, Domnul nu S-a rugat Tatălui Său numai pentru ucenici, ci - aşa cum vom vedea mai târziu - "*şi pentru cei care cred în Mine prin cuvântul lor*". Totuşi, nu pentru toate pământurile pustii şi necultivate ale lumii, ci numai pentru câmpul acela lărgit pe care ucenicii vor semăna semințele de mare preț ale Evangheliei.

"*Şi toate ale Mele sunt ale Tale, şi ale Tale sunt ale Mele şi M-am preaslăvit întru ei*." În afară de însuşirile Sale personale, Fiul este cu totul deopotrivă cu Tatăl şi cu Duhul Sfânt; deopotrivă întru veşnicie şi nemurire; deopotrivă întru putere şi tărie; deopotrivă întru înțelepciune şi dreptate. Cu toate acestea, privitor la însuşirile lor personale, Tatăl este nenăscut, Fiul este născut iar Duhul purcede de la Tatăl. Legătura Tatălui cu Fiul este aceea de Părinte, şi cu Duhul Sfânt este aceea de Izvor. Stăpânirea şi tăria asupra tuturor

zidirilor, lumii celei văzute şi a celei nevăzute, aparțin deopotrivă şi nedespărțit Tatălui, Fiului şi Duhului Sfânt. Esența şi ființa acestor Trei este o unitate nedespărțită, şi prin ipostaze formează Treimea cea neamestecată. De aici toate cele ce sunt ale Tatălui, sunt şi ale Fiului şi ale Duhului Sfânt - "*şi toate ale Mele sunt ale Tale, şi ale Tale sunt ale Mele*." Acestea sunt adevărate şi pentru următorii lui Hristos. Ei sunt ai Tatălui tot aşa cum sunt şi ai Fiului şi ai Duhului Sfânt. De ce spune Domnul puțin mai devreme: "*Ai Tăi erau şi Mie Mi i-ai dat*," iar acum: "*şi toate ale Mele sunt ale Tale, şi ale Tale sunt ale Mele*"? Pentru că, fiind Trimisul Tatălui, El le-a primit pe ele de la Tatăl ca materie primă, şi le-a înnobilat şi le-a răscumpărat din păcat, şi acum, din iubire, El le dă din nou, înnobilate şi răscumpărate, ca să fie ale Tatălui. Iată deci că ceea ce este a Tatălui, este şi a Lui; şi ceea ce este a Lui este şi a Tatălui. Căci este greu să împarți iubirea a doi oameni care se iubesc unul pe celălalt, aşa cum este la fel de greu să împarți ceea ce este a unuia şi ceea ce este a celuilalt. Domnul mai spune: "*şi M-am preaslăvit întru ei*". Ca Dumnezeu, El este preaslăvit înaintea oamenilor; şi ca om El este preaslăvit înaintea Sfintei Treimi şi a îngerilor. Prin ce este preaslăvit pomul dacă nu prin roadele lui? Domnul nu caută slavă deşartă, ci caută slavă întru roadele Sale - în ucenicii Săi - cei care L-au urmat cu credință şi cu fapte bune, cu iubire şi cu râvnă. Caută părinții slavă mai mare decât aceea pe care le-o dau copiii lor? Şi cea mai mare bucurie a Domnului este aceea de a fi slăvit întru copiii Săi, următorii Săi credincioşi.

"*Şi Eu nu mai sunt în lume, iar ei în lume sunt şi Eu vin la Tine. Părinte Sfinte, păzeşte-i în numele Tău, în care Mi i-ai dat, ca să fie una precum suntem şi Noi*." De ce spune Domnul că El nu mai este în lume? Pentru că lucrarea Lui este săvârşită şi El mai aşteaptă numai să treacă prin ultimele şi cele mai mari suferințe, şi să pecetluiască lucrarea săvârşită cu sângele Său nevinovat. Vedeți cu câtă gingăşie Se roagă El pentru ucenicii Săi! Nici măcar mama nu s-ar ruga astfel pentru copiii ei. "*Părinte Sfinte, păzeşte-i*!" Domnul îi lasă pe ei ca pe miei în mijlocul lupilor. Dacă nu ar veghea asupra lor ochiul părintesc cel din cer, ar fi cu toții sfârtecați de lupi. "*Păzeşte-i în numele Tău*" - ca Părinte, ca Tată. Fii tată lor, aşa cum eşti Tu pentru Mine şi, în iubirea Ta părintească, păzeşte-i şi apără-i de lupii cei răi, şi îndrumă-i să "fie unul, aşa cum Noi suntem Unul". În această unitate desăvârşită se va vedea nu numai puterea atotbiruitoare a credincioşilor, ci şi slava lui Dumnezeu; da, şi chiar ființa lui Dumnezeu. Aşa cum Tatăl este în esență asemenea cu Fiul, fiind deoființă, fiind deosebiți numai în Persoană, tot la fel să fie şi între credincioşi: mulți şi deosebiți în persoană, dar în esență să fie unul în iubire, voință şi minte.

Domnul continuă: "Când eram cu ei în lume, Eu îi păzeam în numele Tău;" Eu îi păzeam pe ei ca pe copii în numele Tatălui; "pe cei ce Mi i-ai dat; şi i-am păzit şi n-a pierit nici unul dintre ei, decât fiul pierzării, ca să se împlinească Scriptura." Nici unul dintre aleşii Domnului nu va pieri decât numai Iuda, vânzătorul, după cum este scris în Sfânta Scriptură. Cu toate astea, Iuda nu este pierdut pentru că aşa este scris, ci pentru că el este necredincios lui Dumnezeu şi închinător arginților. Se prooroceşte în Scripturi despre Iuda: "Chiar omul care a mâncat pâinea mea, a ridicat împotriva mea călcâiul" (Psalm 40:9; Ioan 13:18). Şi se mai scrie: "Şi dregătoria lui să o ia altul" (Psalm 108:7; cf. Fapte 1:20). Amândouă proorocirile s-au împlinit în Iuda. El a mâncat pâine împreună cu Domnul Iisus, şi a ridicat călcâiul asupra Lui. După

vinderea Domnului, Iuda s-a spânzurat, şi în locul lui, Matia se numără împreună cu Apostolii, primind putere Apostolică.

"*Şi acum, vin la Tine*," încheie Domnul, "*şi aceasta le grăiesc în lume, ca să fie deplină bucuria Mea în ei*." Înainte de a se despărți de ucenicii Săi şi de lumea aceasta, Domnul face această rugăciune către Tatăl Său Cel ceresc. Domnul ştie că Îl aşteaptă moartea şi mormântul, dar nu vorbeşte despre aceasta Tatălui fără de moarte, căci moartea şi mormântul sunt de nimic în ochii lui Dumnezeu. El vorbeşte despre întoarcerea la Tatăl Său - "*şi acum vin la Tine*", la slava cea veşnică "*pe care am avut-o la Tine mai înainte de întemeierea lumii*". Apoi El Se roagă pentru ca ucenicii Săi să aibă bucuria Lui în ei. Ce fel de bucurie este aceasta? Aceasta este bucuria pe care o are fiul cel ascultător atunci când împlineşte voia tatălui său. Aceasta este bucuria făcătorului de pace, a cărui pace lăuntrică, Dumnezeiască, nu poate fi tulburată de nebuniile acestei lumi. Este bucuria gospodarului care a curățit câmpul, l-a arat şi l-a semănat, şi care se uită cum creşte recolta şi se coace şi se bucură. Este bucuria biruitorului care şi-a doborât toți vrăjmaşii şi a dat putere biruitoare prietenilor săi, ca să fie biruitori până la sfârşitul veacurilor. În cele din urmă, este bucuria inimii curate şi cu frică de Dumnezeu - bucuria aceasta este viață, iubire şi tărie. În plinătatea ei, asemenea bucurie a dorit Domnul pentru ucenicii Săi înainte de a pleca din lumea.

Această rugăciune pe care a rostit-o Domnul Iisus înaintea morții Sale, a fost ascultată de Tatăl cu toată purtarea de grijă, şi roadele s-au văzut îndată. La vremea muceniciei Sale, întâiul mucenic pentru credința Creştină, Sfântul Arhidiacon Ştefan, a văzut *slava lui Dumnezeu şi pe Iisus stând de-a dreapta lui Dumnezeu* (Fapte 7:55). Şi înțeleptul Apostol Pavel scrie că Dumnezeu *L-a aşezat pe El* (pe Hristos) *de-a dreapta Sa, în ceruri, mai presus decât toată începătoria şi stăpânia şi puterea şi domnia şi decât tot numele ce se numeşte, nu numai în veacul acesta, ci şi în cel viitor. Şi toate le-a supus sub picioarele Lui* (Efeseni 1:20-22). Aceasta este despre slăvirea Domnului Iisus. Cu privire la unitatea duhovnicească a următorilor Săi, aceasta s-a întâmplat chiar atunci când El se rugase Tatălui Său. În Fapte se spune despre Apostoli că *toți aceştia, într-un cuget, stăruiau* (1:14), *iar inima şi sufletul mulțimii celor ce au crezut erau una* (4:32).

După cum am mai spus, rugăciunea lui Iisus nu este numai pentru Apostoli - deşi în primul rând pentru ei este - ci este şi pentru toți cei care au venit şi vor veni la credința în Hristos *prin cuvântul lor*. Deci, această rugăciune mai era şi pentru Sfinții Părinți ai Primului Sinod Ecumenic, pe care îl sărbătorim astăzi. "*Păzeşte-i*!" - S-a rugat Domnul Tatălui Său. Şi Tatăl i-a păzit pe ei de ereziile lui Arie, şi i-a insuflat, luminat şi întărit prin Duhul Sfânt ca să apere şi să întărească credința Ortodoxă. Această rugăciune este pentru noi toți care suntem botezați în Biserica apostolească şi care, de la Apostoli şi urmaşii lor, am ajuns să cunoaştem numele mântuitor al Mântuitorului Hristos. O, frații mei, gândiți-vă cum Domnul Iisus, chiar înainte de moartea Sa, cu două mii de ani în urmă, S-a gândit la voi, şi S-a rugat lui Dumnezeu pentru voi! O, această rugăciune atotputernică să vă păzească şi să vă curățească de toate păcatele, să vă umple de bucurie şi să vă unească inimile şi sufletele! Să fim cu toții una în slăvirea Tatălui, şi Fiului şi Duhului Sfânt - Treimea cea deoființă şi nedespărțită, acum şi pururea, şi-n vecii vecilor. Amin.

27. ÎNĂLȚAREA DOMNULUI
EVANGHELIA DESPRE ÎNĂLȚAREA DOMNULUI

Luca 24:36-53 / Fapte 1:3-14

Şi pe când vorbeau ei acestea, El a stat în mijlocul lor şi le-a zis: Pace vouă. Iar ei, înspăimântându-se şi înfricoşându-se, credeau că văd duh. Şi Iisus le-a zis: De ce sunteți tulburați şi pentru ce se ridică astfel de gânduri în inima voastră? Vedeți mâinile Mele şi picioarele Mele, că Eu Însumi sunt; pipăiți-Mă şi vedeți că duhul nu are carne şi oase, precum Mă vedeți pe Mine că am. Şi zicând acestea, le-a arătat mâinile şi picioarele Sale. Iar ei încă necrezând de bucurie şi minunându-se, El le-a zis: Aveți aici ceva de mâncare? Iar ei i-au dat o bucată de peşte fript şi dintr-un fagure de miere. Şi luând, a mâncat înaintea lor. Şi le-a zis: Acestea sunt cuvintele pe care le-am grăit către voi, fiind încă împreună cu voi, că trebuie să se împlinească toate cele scrise despre Mine în Legea lui Moise, în prooroci şi în psalmi. Atunci le-a deschis mintea ca să priceapă Scripturile. Şi le-a spus că aşa este scris şi aşa trebuie să pătimească Hristos şi să învieze din morți a treia zi, şi să se propovăduiască în numele Său pocăința spre iertarea păcatelor la toate neamurile, începând de la Ierusalim. Voi sunteți martorii acestora. Şi iată, Eu trimit peste voi făgăduința Tatălui Meu; voi însă şedeți în cetate, până ce vă veți îmbrăca cu putere de sus.

Şi i-a dus afară până spre Betania şi, ridicându-Şi mâinile, i-a binecuvântat. Şi pe când îi binecuvânta, S-a despărțit de ei şi S-a înălțat la cer. Iar ei, închinându-se Lui, s-au întors în Ierusalim cu bucurie mare. Şi erau în toată vremea în templu, lăudând şi binecuvântând pe Dumnezeu. Amin.

Cărora S-a şi înfățişat pe Sine viu, după patima Sa, prin multe semne doveditoare, arătându-li-Se timp de patruzeci de zile şi vorbind cele despre împărăția lui Dumnezeu. Şi cu ei petrecând, le-a poruncit să nu se depărteze de Ierusalim, ci să aştepte făgăduința Tatălui, pe care (a zis El) ați auzit-o de la Mine: Că Ioan a botezat cu apă, iar voi veți fi botezați cu Duhul Sfânt, nu mult după aceste zile. Iar ei, adunându-se, Îl întrebau, zicând: Doamne, oare în acest timp vei aşeza Tu, la loc, împărăția lui Israel? El a zis către ei: Nu este al vostru a şti anii sau vremile pe care Tatăl le-a pus în stăpânirea Sa. Ci veți lua putere, venind Duhul Sfânt peste voi, şi Îmi veți fi Mie martori în Ierusalim şi în toată Iudeea şi în Samaria şi până la marginea pământului. Şi acestea zicând, pe când ei priveau, S-a înălțat şi un nor L-a luat de la ochii lor. Şi privind ei, pe când El mergea la cer, iată doi bărbați au stat lângă ei, îmbrăcați în haine albe, care au şi zis: Bărbați galileeni, de ce stați privind la cer? Acest Iisus care S-a înălțat de la voi la cer, astfel va şi veni, precum L-ați văzut mergând la cer.

Atunci ei s-au întors la Ierusalim de la muntele ce se cheamă al Măslinilor, care este aproape de Ierusalim, cale de o sâmbătă. Şi când au intrat, s-au suit în încăperea de sus, unde se adunau de obicei: Petru şi Ioan şi Iacov şi Andrei, Filip şi Toma, Bartolomeu şi Matei, Iacov al lui Alfeu şi Simon Zelotul şi Iuda al lui Iacov. Toți aceştia, într-un cuget, stăruiau în rugăciune împreună cu femeile şi cu Maria, mama lui Iisus, şi cu frații Lui.

Când rândunelele nu prea mai au mâncare şi vine vremea rece, ele se duc în țările calde, unde este mult soare şi multă hrană. O rândunică zboară pe sus, cercetând aerul şi arătând calea, şi restul stolului o urmează.

Când sufletele noastre nu prea mai au hrană în lumea materialnică, şi când se apropie frigul morții - o, se află vreo rândunică ca aceea, ca să ne ducă într-un loc cald, unde să fie multă căldură duhovnicească şi hrană duhovnicească? Există vreun asemenea loc? O, există vreo astfel de rândunică?

În afara Bisericii Creştine, nu se află nimeni care să ne poată da la aceasta, nici un fel de răspuns demn de încredere. Biserica singură cunoaşte aceasta, şi cunoaşte cu adevărat. Ea a văzut acea parte a Raiului după care tânjesc sufletele noastre în amurgul înghețat al acestei vieți pământeşti. Ea a văzut şi această rândunică binecuvântată, cea dintâi care să zboare către acel loc mult dorit, risipind întunericul, croind drum prin văzduhul greoi dintre pământ şi cer, cu aripile ei puternice, deschizând calea pentru stolul din spatele ei. În afară de aceasta, Biserica de pe pământ îți poate mărturisi despre stoluri de rândunele fără de număr care au urmat prima Rândunea, şi au plecat împreună cu ea spre țara binecuvântată, țara îmbelşugată de toate lucrurile cele bune - țara primăverii celei veşnice.

Veți vedea de aici că, prin această Rândunică mântuitoare, mă gândesc la Domnul nostru Iisus Hristos Cel înălțat. Nu a spus El Însuşi că El este Calea? Nu a spus El Însuşi Apostolilor: "*Mă duc să vă gătesc loc ... şi vă voi ... lua la Mine*" (Ioan 14:2-3)? Şi nu le-a spus El înainte de aceasta: "*Iar Eu, când Mă voi înălța de pe pământ, îi voi trage pe toți la Mine*" (Ioan 12:32)? Ceea ce a spus El Însuşi a început să se împlinească câteva săptămâni mai târziu, şi a continuat să se împlinească până în zilele noastre, şi se va împlini până la sfârşitul veacurilor. Adică: fiind începătorul primei zidiri a lumii, El este şi începătorul celei de a doua zidiri, sau reînnoirea binecuvântată a celei vechi. Păcatul a tăiat aripile lui Adam şi cele ale tuturor urmaşilor săi, şi toți s-au îndepărtat de Dumnezeu, au slăbit în credință şi au fost orbiți de țărâna din care au fost zidite trupurile lor. Hristos, ca Adam cel Nou, primul Om, Întâiul Născut între oameni, a fost cel dintâi care să Se înalțe la cer pe aripi duhovniceşti, către tronul slavei şi puterii veşnice, despicând calea spre cer şi deschizând toate porțile cerului următorilor Lui cu aripile lor duhovniceşti - aşa cum vulturul deschide calea puilor săi; precum rândunica merge înainte, arătând stolului calea şi tăind rezistența mare a aerului.

"*Cine-mi va da mie aripi ca de porumbel, ca să zbor şi să mă odihnesc*" (Psalm 54:6), a strigat psalmistul la necaz înaintea venirii lui Hristos. De ce? El însuşi explică: "*Inima mea s-a tulburat întru mine şi frica morții a căzut peste mine; teamă şi cutremur au venit asupra mea şi m-a acoperit întunericul*" (Psalm 54:4-5). Un asemenea înțeles cumplit al fricii de moarte şi groază de existență în pustiurile vieții acesteia trebuie, ca un coşmar greu, să apese întreaga lume care are judecată, lumea cinstită înaintea lui Hristos.

"Cine-mi va da mie aripi de porumbel ca să zbor din viața aceasta?" - aceasta trebuie să fie întrebarea pusă de multe suflete nobile şi sensibile. Dar încotro vei zbura, o, suflete păcătos? Mai poți, ca într-un vis, să mai simți locul acela de căldură şi lumină de unde ai fost izgonit? Iată, porțile s-au închis după plecarea voastră, şi acolo au fost aşezați heruvimi cu săbii de foc, ca să vă oprească venirea voastră. Iată, păcatul v-a tăiat aripile voastre - nu aripile de pasăre ci aripile Dumnezeiaşti - şi v-a trimis cu hotărâre spre pământ. Este nevoie de cineva, care mai întâi să vă slobozească de greutatea păcatului, să vă spele şi să vă facă să stați drept. Şi apoi cineva trebuie să vă sădească şi să vă hrănească aripi noi în voi, ca să puteți zbura. Apoi aveți nevoie de cineva, de cineva foarte puternic, care să-i țină deoparte pe îngerii cu săbii de foc, ca să vă lase pe voi să treceți spre țara voastră slăvită. În cele din urmă, aveți nevoie de cineva care să afle milă pentru voi de la Ziditorul vostru îndurerat, pentru ca El să vă primească din nou în pământurile țării Sale fără de moarte. Acest "cineva" nu era cunoscut lumii pre-creştine. El S-a arătat ca Domnul şi Mântuitorul nostru Iisus Hristos, Fiul Dumnezeului Celui viu. Din iubire pentru voi, El S-a pogorât din cer şi a venit pe pământ, luând haină trupească, a fost prins de dragul vostru, întemnițaților, a suferit sudoare şi îngheț, a îndurat foame şi sete, Şi-a dat fața ca să fie scuipată şi trupul Său ca să fie bătut în cuie pe Cruce, S-a aşezat în mormânt ca leş, a coborât în iad ca să strice o închisoare mai rea decât viața aceasta, care vă aştepta pe voi după plecarea din trup - şi toate astea pentru a vă mântui pe voi din mrdăria păcatului, şi v-a aşezat pe picioarele voastre. El a înviat din morți, ca prin aceasta să vă dea aripi pentru zborul la cer, şi în cele din urmă S-a înălțat la cer pentru a vă deschide calea şi a vă duce în locaşul îngerilor. Nu trebuie acum să oftați cu, cutremur şi groază ca Împăratul David, nici nu trebuie să doriți *aripi de porumbel*, căci a venit Vulturul, şi a arătat şi despărțit drumul în două. Voi trebuie numai să creşteți aripile duhovniceşti care vi s-au dat la botez întru numele Lui, şi să doriți cu toată tăria să vă urcați acolo unde S-a urcat El. El a făcut nouăzeci şi nouă la sută din tot ceea ce vă trebuie pentru mântuirea voastră; nu vă veți osteni să faceți unu la sută cât a rămas pentru mântuirea voastră; şi aceasta când, pentru voi, *vi se va da cu bogăție intrarea în veşnica împărăție a Domnului nostru şi Mântuitorului Iisus Hristos* (II Petru 1:11)?

Înălțarea Domnului de la pământ la cer este la fel de neaşteptată pentru oameni ca şi pogorârea Lui din cer pe pământ şi naşterea Lui în trup care s-a săvârşit spre a Se întoarce la îngeri. Care întâmplare din viața Sa nu reprezintă ceva fără de asemănare şi neaşteptat de neasemuit pentru lume? Aşa cum îngerii urmăreau cu uimire cum Dumnezeu, la prima zidire, a despărțit lumina de întuneric şi apa de uscat, cum El a aşezat stelele pe tăria cerului, şi cum a făcut plantele şi animalele din țărână şi la urmă a făcut omul, dându-i suflet viu, tot aşa fiecare dintre noi trebuie să privim cu uimire faptele vieții Mântuitorului, începând cu minunata Bunavestire a Preasfintei Fecioare de către Arhanghelul Gavriil în Nazaret, şi până la capăt, cu scopul Înălțării Sale minunate pe Muntele Măslinilor. La prima vedere, totul este neaşteptat, dar, când se fac conştienți de planul pentru rânduirea mântuirii noastre, toți oamenii cu judecată trebuie să strige de bucurie şi să aducă slavă puterii lui Dumnezeu, înțelepciunii Sale şi iubirii Sale pentru oameni. Nu poți desprinde nici măcar o singură întâmplare mare din viața lui Hristos fără să strice întregul, aşa cum nu poți tăia brațul sau piciorul omului fără să-l mutilezi, sau să muți luna de pe bolta cerească sau să distrugi o parte a miriadelor de

stele, fără să aduci stricăciune rânduielii şi frumuseţii cerurilor. Aşa că nu te gândi să spui: "Nu era necesar ca Domnul să Se înalţe la cer!" Când unii dintre iudei au fost siliţi să recunoască adevărul şi să strige: "*Toate le-a făcut bine*!" (Marcu 7:37), cum putem noi, care suntem botezaţi în numele Lui, să nu credem că tot ceea ce a făcut El, a făcut bine: plănuind şi rânduind cu mare înţelepciune. Şi Înălţarea Lui este de asemenea bună, a plănuit şi a rânduit cu mare înţelepciune, aşa cum sunt şi Întruparea Lui, Botezul, Schimbarea la Faţă şi Învierea. "*Vă este de folos ca să Mă duc Eu*" (Ioan 16:7), a spus Domnul ucenicilor Săi. Vedeţi cum El rânduieşte şi face tot ce este cel mai bine pentru oameni? Fiecare cuvânt şi lucrare a Lui are ca scop binele nostru. Înălţarea Lui este bunul nemărginit pentru noi toţi. Dacă nu ar fi aşa, El nu S-ar fi înălţat. Dar să ne oprim asupra Înălţării însăşi, aşa cum o istoriseşte Evanghelistul Luca în cele două cărţi: Evanghelia sa şi Faptele Apostolilor.

Domnul a spus ucenicilor Săi: "*Aşa este scris şi aşa trebuie să pătimească Hristos şi să învieze din morţi a treia zi*." Cine a scris aceasta? Duhul Sfânt a scris aceasta, în sfătuirea din lăuntrul Sfintei Treimi şi prin prooroci şi înainte văzători, *în Legea lui Moise, şi în prooroci, şi în psalmi*. Domnul socoteşte că aceste cărţi sunt de preţ în măsura în care acestea spuseseră mai dinainte ce urma să I se întâmple Lui. Acolo s-a proorocit şi aici s-a împlinit. Acolo erau duhuri şi lucruri de mare preţ; aici e viaţă şi adevăr. *Apoi El le-a deschis mintea ca să poată pricepe Scripturile*. Deschiderea minţii lor este o minune la fel ca şi învierea din morţi, căci sub vălul gros al păcatului înţelegerea omenească se află în întunericul mormântului: citeşte şi nu înţelege; se uită dar nu vede; aude dar nu înţelege. Cine se uitase şi citise cuvintele Scripturii mai mult decât cărturarii din Ierusalim - dar cine a văzut cel mai puţin în cuvintele pe care le citeau? De aceea, de ce nu a ridicat Domnul vălul gros de pe minţile lor, ca să înţeleagă şi ei ca şi Apostolii? De ce aceştia doreau aceasta pe când aceia nu? Pentru că, în timp ce cărturarii şi bătrânii spuneau despre El: "*Omul acesta este păcătos*", şi aşteptau un prilej ca să-L omoare, Apostolii au spus: "*Doamne la cine ne vom duce? Tu ai cuvintele vieţii celei veşnice*" (Ioan 6:68). Domnul deschide mintea pentru înţelegere numai acelora care doresc aceasta; El dă apa vieţii numai celor însetaţi, şi El Se arată numai celor care Îl caută cu dorinţă arzătoare.

"*Aşa este scris şi aşa trebuie să pătimească* ..." Dacă Scripturile ar fi fost scrise de oameni obişnuiţi, din înţelegerea lor omenească, nu s-ar fi făcut referiri la Fiul lui Dumnezeu în aceste scrieri, nici nu s-ar fi grăbit să se împlinească. Dar scrierile proorocilor au fost lucrarea Duhului Sfânt, şi Dumnezeu, credincios lui Însuşi şi făgăduinţelor Sale, L-a trimis pe Fiul Său, Cel Unul Născut să împlinească aceste făgăduinţe. "*Aşa trebuie să pătimească*", a spus Cel Care vede întreaga lume zidită de la un capăt la celălalt, tot aşa cum omul vede o pagină scrisă, care se află în faţa lui. Apoi, când Înţeleptul spune că trebuia să se întâmple, nu sunt orbii de râs când ei spun că nu era nevoie să se întâmple? Trebuia să se întâmple: Domnul trebuia să sufere în vremelnicie, ca să se bucure în veşnicie. Şi El a trebuit să învie din nou, pentru ca noi să înviem prin El la viaţa cea veşnică.

"Şi să se propovăduiască în numele Său pocăinţa spre iertarea păcatelor la toate neamurile, începând de la Ierusalim." (Sf. Marcu, în Evanghelia sa, spune aceasta cu alte cuvinte: "Propovăduiţi Evanghelia la toată făptura." "Toată făptura" înseamnă "toţi oamenii". Grigorie Dialogul spune într-o omilie

(XXIX, despre Marcu 16:14-20): "Omul are ceva asemenea cu toată zidirea. Cu piatra el are aceeaşi fiinţă; cu lemnul, viaţa; cu animalele, simţurile; cu îngerii, priceperea ... Aşadar, prin "Toată făptura" noi trebuie să înţelegem "omul".) Dacă Domnul Iisus nu ar fi suferit şi nu ar fi murit pentru păcatele noastre, cine dintre noi ar fi ştiut că păcatul este o otravă aducătoare de moarte? Şi dacă El nu ar fi înviat, cine dintre noi, ar mai avea nădejde, descoperind cât de cumplit este păcatul? Pocăinţa nu ar fi de nici un folos, nici iertarea nu ar fi cu putinţă. Căci pocăinţa este legată de suferinţă, şi iertarea cu învierea prin puterea Dumnezeiască. Prin pocăinţă, omul cel vechi, îmbolnăvit de păcat moare şi coboară în mormânt, şi prin iertare, omul cel nou se naşte la viaţă nouă. Iată, cele mai minunate veşti pentru toate popoarele pământului, încep la Ierusalim. Ceea ce Arhanghelul Gavriil, slujitorul Atotvăzătorului, a spus dreptului Iosif în cuvintele proorocului: "El va mântui poporul Său de păcatele lor" (Matei 1:21), este întărit de către Stăpânul Însuşi, cu experienţa celui în suferinţă şi dreptatea biruitorului. Dar de ce se spune: "începând de la Ierusalim"? Pentru că marea Jertfă a fost adusă în Ierusalim pentru întreaga omenire, şi pentru că acolo a strălucit lumina Învierii deasupra mormântului. Atunci, în sens tainic - dacă Ierusalimul reprezintă mintea omului - este limpede că pocăinţa şi smerenia trebuie să înceapă cu înţelegerea, şi de aici să cuprindă lăuntrul omului în întregime. Mândria minţii l-a aruncat pe Satan în iad; mândria minţii i-a îndepărtat pe Adam şi Eva de Dumnezeu; mândria minţii i-a împins pe farisei şi pe cărturari să-L ucidă pe Domnul. Mândria minţii este cel mai mare câmp al păcatului până în ziua de astăzi. Dacă mintea omului nu îngenunchează înaintea lui Hristos, atunci genunchii lui nu se vor pleca. Cel care a început să-şi liniştească mintea cu pocăinţa, a început să-şi tămăduiască şi rana cea mai adâncă.

"*Voi sunteţi martorii acestora*." Martorii căror lucruri? Martorii suferinţelor Domnului, martorii slăvitei Sale Învieri, martorii trebuinţei pocăinţei, martorii adevărului iertării păcatelor. Domnul a spus Apostolului Pavel, când acesta îl schimbase din prigonitor în Apostolul Său: "*Căci spre aceasta M-am arătat ţie: ca să te rânduiesc slujitor şi martor, şi al celor ce ai văzut*" (Fapte 26:16). Şi Apostolul Petru spune oamenilor, în prima sa predică, după pogorârea Duhului Sfânt: "*Dumnezeu a înviat pe Acest Iisus, Căruia noi toţi suntem martori*" (Fapte 2:32). Apostolul Ioan spune de asemenea: "*Ce ... am auzit, ce am văzut cu ochii noştri, ce am privit şi mâinile noastre au pipăit ... vă vestim şi vouă*" (I Ioan 1:1,3). Apostolii au fost atunci, martori cu ochii lor ai predicilor însufleţite ale lui Hristos, ai minunilor Sale şi a toate cele ce s-au întâmplat în timpul vieţii Sale pământeşti - ale tuturor acestora pe care se întemeiază mântuirea noastră. Ei au auzit şi au văzut şi au împărtăşit Adevărul. Aceştia au fost cei dintâi care au fost luaţi în vasul mântuirii din potopul păcatului, astfel încât şi aceştia să ia şi pe alţii la bord şi să se mântuiască. Minţile lor au fost scuturate de mândrie, şi inimile lor au fost curăţate de patimi. Domnul Însuşi le-a arătat aceasta: "*Acum voi sunteţi curaţi, pentru cuvântul pe care vi l-am spus*" (Ioan 15:3). Deci, ei nu au fost numai martori ai tuturor faptelor celor ce puteau fi văzute, auzite, cercetate şi pipăite, referitor la Cuvântul lui Dumnezeu, ci au fost şi martorii regenerării şi reînnoirii omului prin pocăinţă şi curăţirii de păcat. Evanghelia s-a desfăşurat nu numai înaintea ochilor şi urechilor lor, ci şi în lăuntrul lor, în inimile şi minţile lor. O întreagă revoluţie a inimii şi a minţii s-a înfăptuit în ei în vremea celor trei ani de ucenicie pe lângă Hristos. Această revoluţie

stătea în moartea dureroasă a omului celui vechi din ei, şi naşterea şi mai dureroasă a omului celui nou. Câte dureri de moarte au răbdat sufletele lor până când în sfârşit, regenerate şi strălucitoare de lumină, au putut striga: "*Ştim că am trecut de la moarte la viață*" (I Ioan 3:14)? Câtă vreme a trebuit, câtă osteneală, şovăială, frică, chinuire, rătăcire, cugetare şi cercetare - până ce ei s-au făcut mărturisitori credincioşi ai suferinței morții şi Învierii trupeşti ai Domnului Iisus, ca şi ai suferinței, morții şi învierii lor duhovniceşti? Totuşi, la vremea aceea, Apostolii nu erau destul de sporiți şi statorniciți duhovniceşte. Şi aşa Domnul continua să-i îndrume ca ucenici, încurajându-i în clipa plecării cu cuvintele: "*Nu vă voi lăsa orfani*" (Ioan 14:18). De aceea El a rămas cu ei vreme de patruzeci de zile după Învierea Sa, arătându-Se viu prin multe *semne doveditoare ... şi vorbind cele despre împărăția lui Dumnezeu*. Şi de aceea, El a făgăduit în cele din urmă să trimită pe Duhul Sfânt, tăria din cer.

Şi i-a dus afară până spre Betania şi, ridicându-Şi mâinile, i-a binecuvântat. Şi pe când îi binecuvânta, S-a despărțit de ei şi S-a înălțat la cer. Ce despărțire de pământ măreață şi emoționantă! De pe Muntele Măslinilor, de sub care fusese adus iarăşi la viața aceasta vremelnică, Domnul cel Înviat S-a înălțat spre înălțimile nesfârşite ale vieții veşnice. El nu S-a înălțat la stele, ci deasupra lor; El nu S-a înălțat la îngeri, ci deasupra lor; nu la puterile cereşti, ci deasupra lor; deasupra tuturor cetelor nemuritoare, cereşti, deasupra tuturor sălaşurilor cereşti ale îngerilor şi ale celor drepți; sus, mult mai sus de ochii heruvimilor, chiar către tronul Tatălui ceresc, către altarul tainic al Sfintei şi de Viață Dătătoarei Treimi. Măsura acestor înălțimi nu există în lumea zidită; poate că singurul lucru cu care se poate asemăna în direcția opusă, stă în adâncurile în care l-a aruncat mândria pe Lucifer, cel lepădat de Dumnezeu; sunt adâncimile în care Lucifer a dorit să arunce întreaga omenire. Domnul Iisus ne-a mântuit din această stricăciune fără de sfârşit şi, în locul adâncimilor acestei prăpăstii, El ne-a ne-a ridicat pe noi la înălțimile Dumnezeieşti ale cerului. El ne-a înviat pe noi pentru două pricini : mai întâi, pentru că El a înviat ca om în trup, aşa cum suntem noi; şi în al doilea rând, pentru că El nu a înviat pentru El ci pentru noi, ca să ne deschidă calea spre pacea cu Dumnezeu. Înălțându-Se în trupul Său cel înviat, pe care oamenii l-au ucis şi l-au îngropat în mormânt, El a binecuvântat cu mâinile care purtau rănile cuielor. O Doamne prea binecuvântate, cât de mare este mila Ta! Istoria venirii Tale în lume a început cu binecuvântare, şi se sfârşeşte cu binecuvântare. Vestind venirea Ta în lume, Arhanghelul Gavriil a intrat la Preasfânta Născătoare de Dumnezeu cu cuvintele: "*Bucură-ta, ceea ce eşti plină de har ... Binecuvântată eşti tu între femei*!" (Luca 1:28). Şi acum, când Tu Îți iei rămas bun de la cei care Te-au primit pe Tine, Tu Îți întinzi mâinile binecuvântându-i îmbelşugat. O, Preabinecuvântatule între oameni! O Izvorule haric de binecuvântări! Binecuvântează-ne şi pe noi, aşa cum i-ai binecuvântat pe Apostolii Tăi!

Şi privind ei, pe când El mergea la cer, iată doi bărbați au stat lângă ei, îmbrăcați în haine albe, care au şi zis: "Bărbați galileieni, de ce stați privind la cer? Acest Iisus care S-a înălțat de la voi la cer, astfel va şi veni, precum L-ați văzut mergând la cer." Cei doi bărbați în veşminte albe sunt doi din cetele îngerilor nevăzuți care L-au însoțit pe Domnul lor de la pământ la cer, aşa cum odinioară L-au însoțit din cer pe pământ la zămislirea Sa în Nazaret şi la naşterea Sa în Betleem. La Înălțarea Sa, doi dintre ei, după

rânduiala lui Dumnezeu, s-au făct văzuți privirii omenești, ca să dea vestire ucenicilor. Această vestire era foarte trebuincioasă pentru ei, căci aceştia s-ar fi putut simți singuri şi părăsiți după plecarea Mântuitorului. "*Acest Iisus care S-a înălțat de la noi la cer, astfel va și veni*." Aceasta este vestirea lui Hristos prin cei doi îngeri ai Săi. Vedeți lărgimea iubirii Domnului pentru oameni? Chiar la vremea Înălțării Sale la cer, către tronul slavei Dumnezeului Celui în Treime, El nu Se gândeşte la Sine, nici la slava Sa după toată umilirea, nici la odihna după muncile Sale cele grele de pe pământ, ci la ucenicii Săi care au rămas în urmă pe pământ. Deşi El Însuşi le-a dat lor sfătuire şi încurajare îmbelşugată, El le trimite îngerii Lui, ca să le dea lor mai multă mângâiere şi bucurie. Deşi El făgăduise să trimită Duhul, Mângâietorul, şi deşi El Însuşi le spusese: "*Nu vă voi lăsa orfani; voi veni la voi*" (Ioan 14:18). De fapt El face mai mult decât făgăduise: El le arată îngeri din cer, vestitorii şi slujitorii Săi, mai întâi ca să-i lămurească de puterea Sa şi, apoi, ca să reînnoiască, prin buzele îngerilor, făgăduința că El va veni din nou la ei. El face tot ce este cu putință ca să ia de la ei frica şi durerea, şi ca să-i sporească cu îndrăzneală şi bucurie.

Atunci ei s-au închinat Lui şi s-au întors la Ierusalim cu bucurie mare. Ei s-au închinat Domnului Atotputernic cu duhul şi cu trupul, ca semn al smereniei şi ascultării lor. Această închinăciune a lor înseamnă: Facă-se voia Ta, O Doamne Atotputernic! Şi ei s-au întors de la Munrele Măslinilor la Ierusalim, aşa cum li se poruncise. Ei nu s-au întors cu tristețe, ci *cu bucurie mare*. Ei ar fi fost mâhniți dacă Domnul ar fi plecat de la ei în vreun alt chip. Dar această plecare era o nouă şi măreață arătare pentru ei. El nu a dispărut din priveliştea lor în oricare chip, ca să meargă oriunde, ci S-a înălțat la cer întru slavă şi putere. Astfel s-au împlinit în chip desluşit cuvintele Sale proorocești despre această întâmplare, tot aşa cum s-au împlinit acelea despre pătimirea şi Învierea Sa. Şi mintea Apostolilor s-a deschis, ca să priceapă ceea ce spusese El: "*Şi nimeni nu s-a suit în cer, decât Cel ce S-a coborât din cer, Fiul Omului, Care este în cer*" (Ioan 3:13); şi încă ceva ce spusese El ucenicilor în chip de întrebare (când se miraseră ei de cuvintele Lui despre pâinea care va veni din cer): "*Dacă veți vedea pe Fiul Omului suindu-Se acolo unde era mai înainte*?" (Ioan 6:62). - şi iarăşi: "*Ieşit-am de la Tatăl şi am venit în lume; iarăşi las lumea şi Mă duc la Tatăl*" (Ioan 16:28). Întunericul neştiinței toarnă frică şi tulburare în suflet, dar lumina cunoaşterii adevărului toarnă în suflet bucurie, şi dă putere şi încredere. Ucenicii se aflaseră în frică şi tulburare când Domnul le-a vorbit despre moartea şi Învierea Sa. Dar când ei L-au văzut înviat şi viu, *s-au bucurat*. Ucenicii trebuie să fi fost iarăşi cu frică şi tulburare când Domnul le-a vorbit despre Înălțarea Sa la cer şi despărțirea de ei. Dar când aceasta se petrecea înaintea ochilor lor, după cum fusese proorocit, ei s-au umplut de *bucurie mare*. Frica lor s-a destrămat, şovăiala lor a dispărut, tulburarea lor a zburat de la ei, şi în locul acestora toate s-a aflat adeverirea - o adeverire frumoasă, luminoasă; şi din adeverire au căpătat putere şi bucurie. Acum ei ştiau precis că Domnul şi Învățătorul lor Se pogorâse din cer, pentru că acum El Se înălțase la cer; şi că El a fost trimis de către Tatăl, pentru că El Se întorsese acum la Tatăl; şi că El este Atotputernic în cer aşa cum a fost şi pe pământ, căci îngerii Îl înconjoară şi fac Voia Lui. De această cunoaştere sigură era acum legată credința sigură că El va veni din nou, nu oricum, ci întru putere şi slavă, aşa cum le spusese El de multe ori, şi îngerii Lui repetau acum făgăduința. Deci, pentru ei nu rămăsese nimic altceva decât să-I împlinească poruncile cu

râvnă. El le poruncise să rămână în Ierusalim şi să aştepte *putere de sus*.Cu bucurie mare şi deplin îndreptăţită, şi cu credinţa mare că această *putere de sus* va coborî peste ei, aceştia s-au întors în Ierusalim.

Şi erau toată vremea în templu, lăudând şi binecuvântând pe Dumnezeu. În altă parte se spune că toţi aceştia, într-un cuget, stăruiau în rugăciune (Fapte 1:14). În cele din urmă ei văzuseră şi aflaseră că nu-şi puteau abate inimile şi minţile de la Domnul care se depărtase din priveliştea lor, dar care era, din pricina aceasta, sădit cu şi mai multă hotărâre în sufletele lor. El s-a sălăşluit în inimile lor cu putere şi slavă, şi strigau lăudându-L şi binecuvântându-L pe Domnul. Şi aşa El a fost din nou cu ei mai degrabă decât se aşteptaseră ei. El nu S-a întors în chip văzut ochilor lor, ci ca să Se sălăşluiască în sufletele lor. El nu a venit singur în sufletele lor, ci a venit împreună cu Tatăl, căci spusese celor care Îl iubeau pe El: "*Eu şi Tatăl Meu ... vom veni la el şi vom face locaş la el*" (Ioan 14:23). Numai Duhul Sfânt trebuia să Se pogoare şi să-Şi facă locaş în ei, ca ei să fie bărbaţi desăvârşiţi, în care să fie reînnoit chipul şi asemănarea Dumnezeului Celui în Treime. Aceasta trebuiau aştepte ei în Ierusalim. Şi au aşteptat până a venit. Zece zile mai târziu, Duhul Sfânt S-a pogorât, *putere de sus*, peste această cea dintâi biserică Creştină, ca să nu plece din Biserica lui Hristos până în zilele noastre, şi până la sfârşitul veacurilor.

Îl lăudăm şi-L binecuvântăm pe Domnul care, prin Înălţarea Sa, ne-a deschis mintea ca să pricepem şi să vedem calea şi scopul vieţii noastre. Lăudăm şi binecuvântăm pe Tatăl, care răspunde iubirii noastre pentru Fiul cu iubirea Lui, şi Îşi face locaşul său, împreună cu Fiul, întru toţi cei care ţin şi mărturisesc poruncile Domnului. Şi în toată vremea Îl păstrăm în minte pe Tatăl şi pe Fiul, lăudându-I şi binecuvântându-I - întocmai ca Apostolii din cetatea Ierusalimului - aşteptând putere de sus: Duhul, Mângâietorul - ca să vină peste noi: Cel Care vine peste noi toţi la Botezul nostru, dar care pleacă de la noi pentru păcatele noastre. Fie ca să se reînnoiască în noi omul cel întreg, cel ceresc; să ne învrednicim, întocmai ca Apostolii, să primim binecuvântarea Domnului nostru Iisus Hristos Cel slăvit şi înălţat, căruia I Se cuvine slava şi lauda, dimpreună cu Tatăl şi cu Duhul Sfânt - Treimea cea deofiinţă şi nedespărţită, acum şi pururea şi-n vecii vecilor. Amin.

28. RUSALIILE
EVANGHELIA DESPRE POGORÂREA DUHULUI SFÂNT

Ioan 7:47-53; 8:1-2 / Fapte 2:1-1

În ziua cea din urmă - ziua cea mare a sărbătorii - Iisus a stat între ei şi a strigat, zicând: Dacă însetează cineva, să vină la Mine şi să bea. Cel ce crede în Mine, precum a zis Scriptura: râuri de apă vie vor

curge din pântecele lui. Iar aceasta a zis-o despre Duhul pe Care aveau să-L primească acei ce cred în El. Căci încă nu era (dat) Duhul, pentru că Iisus încă nu fusese preaslăvit.

Deci din mulțime, auzind cuvintele acestea, ziceau: Cu adevărat, Acesta este Proorocul. Iar alții ziceau: Acesta este Hristosul. Iar alții ziceau: Nu cumva din Galileea va să vină Hristos? N-a zis, oare, Scriptura că Hristos va să vină din sămânța lui David şi din Betleem, cetatea lui David? Şi s-a făcut dezbinare în mulțime pentru El. Şi unii dintre ei voiau să-L prindă, dar nimeni n-a pus mâinile pe El. Deci slugile au venit la arhierei şi farisei, şi le-au zis aceia: De ce nu L-ați adus? Slugile au răspuns: Niciodată n-a vorbit un om aşa cum vorbeşte Acest Om.

Şi le-au răspuns deci fariseii: Nu cumva ați fost şi voi amăgiți? Nu cumva a crezut în El cineva dintre căpetenii sau dintre farisei? Dar mulțimea aceasta, care nu cunoştea Legea, este blestemată! A zis către ei Nicodim, cel ce venise mai înainte la El, noaptea, fiind unul dintre ei: Nu cumva Legea noastră judecă pe om, dacă nu-l ascultă mai întâi şi nu ştie ce a făcut? Ei au răspuns şi i-au zis: Nu cumva şi tu eşti din Galileea? Cercetează şi vezi că din Galileea nu s-a ridicat prooroc. Iar Iisus S-a dus la Muntele Măslinilor. Dar dimineața iarăşi a venit la templu, şi tot poporul venea la El; şi El, şezând, îi învăța.

Şi când a sosit ziua Cincizecimii, erau toți împreună în acelaşi loc. Şi din cer, fără de veste, s-a făcut un vuiet, ca de suflare de vânt ce vine repede, şi a umplut toată casa unde şedeau ei. Şi li s-au arătat, împărțite, limbi de foc şi au şezut pe fiecare dintre ei. Şi s-au umplut toți de Duhul Sfânt şi au început să vorbească în alte limbi, precum le dădea lor Duhul a grăi. Şi erau în Ierusalim locuitorii iudei, bărbați cucernici, din toate neamurile care sunt sub cer. Şi iscându-se vuietul acela, s-a adunat mulțimea şi s-a tulburat, căci fiecare îi auzea pe ei vorbind în limba sa. Şi erau uimiți toți şi se minunau, zicând: Iată, nu sunt aceştia care vorbesc toți galileieni? Şi cum auzim noi fiecare limba noastră în care ne-am născut? Parți şi mezi şi elamiți şi cei ce locuiesc în Mesopotamia, în Iudeea şi în Capadocia, în Pont şi în Asia, în Frigia şi în Pamfilia, în Egipt şi în părțile Libiei cea de lângă Cirene, şi romanii în treacăt, iudei şi prozeliți, cretani şi arabi, îi auzim pe ei vorbind în limbile noastre despre faptele minunate ale lui Dumnezeu!

Când se seamănă sămânța, puterea căldurii şi a luminii trebuie să pătrundă înăuntru ca s-o facă crească.

Când se plantează pomul, puterea vântului trebuie să vină ca să-l facă puternic şi să-şi întărească rădăcina.

Când gospodarul îşi construieşte casa, el caută puterea rugăciunii, ca să-i sfințească casa.

Domnul nostru Iisus Hristos a semănat sămânță de cel mai mare preț în câmpul lumii acesteia. Trebuia să vină puterea Sfântului Duh, ca să-i dea căldură şi lumină, şi să o facă să crească.

Dumnezeu Fiul a semănat Pomul Vieții în câmpurile deşerte şi necultivate ale morții. Trebuia ca vârtejul puternic al Duhului să respire în el, ca să întemeieze Pomul Vieții.

Înțelepciunea lui Dumnezeu de dinaintea veşniciei se făcuse sălaşuri de suflete alese ale oamenilor. Puterea şi înțelepciunea Duhului lui Dumnezeu trebuia să pogoare în acest sălaş şi să-l sfințească.

Mirele Dumnezeiesc Îşi alesese Mireasa Sa, Biserica sufletelor curate, şi Duhul bucuriei veşnice trebuia să pogoare ca să unească cerul şi pământul cu un inel, şi să înveşmânteze Mireasa în haină de nuntă.

Toate urmau să se întâmple aşa cum au fost proorocite. Duhul Sfânt a fost făgăduit şi Duhul Sfânt a venit. Cine putea să făgăduiască venirea pe pământ a Duhului Atotputernic afară numai de Cel care ştia că Duhul va face ascultare şi va veni? Şi cui va putea să dea asemenea ascultare grabnică dacă nu Celui Unuia față de care El are iubire desăvârşită?

O, cât de desăvârşită este iubirea binevoitoare, ca să arate ascultare desăvârşită! Această iubire desăvârşită nu se poate arăta desăvârşit în nici un alt chip decât numai în ascultare desăvârşită. Iubirea este cu grijă mare în toată vremea şi în tot ceasul, şi cu dorință şi grabă de a asculta pe cel iubit. Şi din ascultare desăvârşită vine, ca un izvor de lapte şi miere, bucurie desăvârşită, care face iubirea un lucru frumos.

Tatăl are iubire desăvârşită pentru Fiul şi Duhul Sfânt; Fiul are iubire desăvârşită pentru Tatăl şi pentru Duhul; şi Duhul are iubire desăvârşită pentru Tatăl şi pentru Fiul. Datorită acestei iubiri desăvârşite, Tatăl este Slujitorul grabnic al Fiului şi al Duhului, tot aşa cum este Fiul față de Tatăl şi de Duhul, şi Duhul față de Tatăl şi de Fiul. Iubirea desăvârşită Îl face pe Tatăl slujitor desăvârşit al Fiului şi al Duhului; aşa cum face Fiul Tatălui şi Duhului, şi Duhul Tatălui şi Fiului. Precum nici un fel de iubire din lumea zidită nu se poate asemăna cu iubirea împărtăşită de către fiecare dintre Persoanele Dumnezeieşti, tot aşa nici o ascultare nu poate fi asemenea ascultarii lor, Una de Cealaltă Persoană.

"*Lucrul pe care Mi L-ai dat să-l fac, l-am săvârşit*" (Ioan 17:4); "*Facă-se voia Ta*" (Matei 6:10). Nu arată aceste cuvinte ascultarea desăvârşită a Fiului față de Tatăl?

"*Părinte ... Eu ştiam că întotdeauna Mă asculți*" (Ioan 11:41-42), a spus Domnul când l-a înviat pe Lazăr; şi mai târziu, El a strigat cu un prilej oarecare: "*Părinte, preaslăveşte-Ți numele*!" Atunci a venit glas din cer: "*Şi L-am preaslăvit şi iarăşi Îl voi preaslăvi*" (Ioan 12:28). Nu arată toate astea ascultarea desăvârşită a Tatălui față de Fiul?

"*Şi Eu voi ruga pe Tatăl şi alt Mângâietor vă va da vouă, ca să fie cu voi în veac*" (Ioan 14:16); "*Iar când va veni Mângâietorul, ... Care de la Tatăl purcede, Acela va mărturisi despre Mine*" (15:26). Şi într-adevăr, în a cincizecea zi după Înviere, Mângâietorul, Duhul adevărului, S-a pogorât peste cei cărora El le făgăduise. Nu arată aceasta, ascultare desăvârşită față de Fiul?

Porunca mântuitoare pe care Apostolul Pavel o rânduieşte tuturor credincioşilor: "*în cinste, unii altora dați-vă întâietate*" (Romani 12:10), se săvârşeşte întru desăvârşirea ei între Persoanele Sfintei Treimi. Fiecare Persoană Se sârguieşte să dea cinste mai mare celorlalte două decât Sieşi; aşa cum fiecare doreşte, prin ascultare, să Se facă pe Sine mai mic decât celelalte două. Şi dacă nu s-ar arăta această năzuință dulce şi sfântă prin fiecare dintre aceste Persoane Dumnezeiaşti cinstind pe celelalte două şi micşorându-Se pe Sine prin ascultare, pornind din iubirea nemărginită pe care o are fiecare Persoană față de celelalte două, atunci Dumnezeirea Treimică ar ajunge o Persoană fără identitate.

Deci, din iubirea nemărginită pe care Duhul Sfânt o are pentru Fiul, Duhul S-a grăbit să pogoare la vremea potrivită peste Apostoli. Fiul ştia cu siguranță că Sfântul Duh Îl va asculta pe El, şi de aceea El a făcut făgăduință sigură de pogorâre a Duhului peste Apostoli. "*Voi însă şedeți în cetate, până ce vă veți îmbrăca cu putere de sus*" (Luca 24:49), a poruncit Domnul Apostolilor Săi. Să nu întrebați cum a cunoscut Domnul nostru Iisus Hristos de mai înainte că această putere de sus, Duhul Sfânt, voia să Se pogoare peste ucenicii Săi. Domnul nu numai că ştia de mai înainte aceasta, dar El ştie toate celelalte care urmează să se întâmple până la sfârşitul veacurilor şi după acest sfârşit. Dar dacă pătrunzi mai adânc cu osebire în lăuntrul acestei întâmplări, veți vedea că această cunoaştere mai dinainte şi proorocire a Domnului despre pogorârea Duhului Sfânt este o cunoaştere mai dinainte şi o proorocire numai în măsura în care se referă la fapta din afară a acelei pogorâri: nu se referă la acceptarea şi voința Duhului de a face Voia Fiului, şi de a Se pogorî. Căci înainte de a vorbi Domnul de pogorârea Duhului, El deja avea învoirea grabnică şi de bună voie a Duhului la aceasta. De fapt, Duhul Sfânt vorbise prin Domnul despre pogorârea Sa. Căci nu se spune în Evanghelie că Iisus era *plin de Duh Sfânt* (Luca 4:1)? Iar în Nazaret, Domnul nostru Iisus Hristos nu a adeverit că se împlinise în El proorocia lui Isaia: "*Duhul Domnului este peste Mine, pentru care M-a uns să binevestesc săracilor*" (Luca 4:18)? Iată că este lămurit că Fiul se află în unime nedespărțită cu Duhul Sfânt şi cu Tatăl, în împărtăşire desăvârşită de iubire, ascultare şi bucurie. Ungerea cu mir de către Duhul dovedeşte prezența reală şi vie a Duhului într-o persoană. Atunci, de unde putea Cel Uns cu Mir să spună ceva despre Duhul Însuşi, şi Duhul să nu ştie; sau să făgăduiască împreună lucrare cu acest Duh, şi Duhul să nu fie de acord dinainte? Evanghelia de astăzi arată şi faptul că Duhul Sfânt se afla în Domnul Iisus, precum şi faptul că El se afla în împărtăşire desăvârşită cu Domnul Iisus, referitor la fiecare cuvânt, fiecare lucrare şi fiecare făgăduință a Domnului.

Iar în ziua cea din urmă - ziua cea mare a sărbătorii - Iisus a stat între ei şi a strigat zicând: Dacă însetează cineva, să vină la Mine şi să bea. Această sărbătoare este Sărbătoarea Cortului, care se sărbătoreşte toamna spre pomenirea zidirii corturilor din pustie din timpul călătoriei iudeilor prin pustiu. Această sărbătoare era sărbătorită în luna a şaptea potrivit socotelii iudaice, corespunzător lunii noastre septembrie, şi era sărbătoare a bucuriei (Levitic 23:24; Deuteronom 16:13-14). S-a sărbătorit vreme de şapte zile, şi ultima zi trebuie să fi fost cu totul măreață, fiind numită "mare". "*Dacă însetează cineva*", a strigat Domnul, "*să vină la Mine şi să bea*". În Ierusalimul cel deşert, era greu să găseşti apă pentru mulțimile de oameni obişnuiți. Sacagiii cărau apă de la fântâna Siloamului de la care gospodarii luau apă în vasele lor. Ce L-a îndemnat pe Domnul să vorbească despre sete şi apă? Probabil că oamenii se plângeau de sete; probabil că El Se uita la sacagiii care cărau cu mare osteneală cobilițele lor grele cu apă din dealul Siloamului până pe dealul Moriah, unde se afla Templul; sau probabil situația că era ziua cea din urmă, şi Domnul a vrut să folosească timpul ca să aducă ideea setei duhovniceşti oamenilor cu inimi învârtoşate, şi ca să le dea lor băutură duhovnicească. Domnul spusese femeii samarinence: "*Dar cel ce va bea din apa pe care i-o voi da Eu nu va înseta în veac*" (Ioan 4:14). Şi El Se gândeşte acum la aceeaşi apă dătătoare de viață, duhovnicească, întrucât El cheamă pe fiecare om însetat: "*să vină la Mine şi să bea*!"

"*Cel care crede în Mine, precum a zis Scriptura, râuri de apă vie vor curge din pântecele lui*." (*Iar aceasta a zis-o despre Duhul pe Care aveau să-L primească acei ce cred în El. Căci încă nu era (dat) Duhul, pentru că Iisus încă nu fusese preaslăvit*.) Mai presus de toate Domnul arată nevoia credinței în El. El a făgăduit răsplată numai celor care au o credință în El, şi asta înseamnă numai precum *a scris Scriptura*. Oamenii nu vor crede în El ca într-unul dintre prooroci; căci iată, toți proorocii au proorocit despre El. Nici nu va fi privit ca un al doilea Ilie sau Ioan Botezătorul. Ilie şi Ioan Botezătorul au fost numai slujitori ai lui Dumnezeu şi înaintemergători ai Domnului. Sfânta Scriptură vorbeşte despre El ca Fiu al lui Dumnezeu, născut din Tatăl din veşnicie şi din Preasfânta Fecioară Maria în vremelnicie. Când Apostolul Petru a mărturisit o asemenea credință în El, spunând: "*Tu eşti Hristosul, Fiul lui Dumnezeu celui viu*" (Matei 16:16), El a lăudat asemenea credință. Când cârmuitorii şi cărturarii au încercat să-L pună pe El în încurcătură prin felurite întrebări fără limpezime, El i-a pus pe ei în încurcătură şi le-a povestit citând din Sfânta Scriptură că Mesia cel aşteptat nu era numai Fiul lui David ci şi Fiul lui Dumnezeu (Matei 22:42-45). Voia lui este să se creadă în El ca în cea mai mare descoperire a lui Dumnezeu, prin care toate celelalte descoperiri au fost înlăturate, de la prima la ultima. În afară de El, credința este deşartă, nădejdea este deşartă şi iubirea este fără de folos. Dar credința adevărată în El duce la mântuire - fapt ce poate fi adeverit de către cei care au credință adevărată. Cum se poate întări aceasta? Din trupurile lor *râuri de apă vie vor curge*. Prin "apă vie" se înțelege aici Duhul Sfânt, după cum explică Evanghelistul: *Aceasta a zis-o despre Duhul*. Deci, cel care crede în Fiul lui Dumnezeu va primi Duhul lui Dumnezeu, care va veni să se sălăşluiască în el, şi râul duhovnicesc, de viață dătător va curge din trupul lui. Dar de ce *din pântecele (trupul) lui*? Pentru că trupul este sălaşul Duhului Sfânt, în sfinți, după cum spune Apostolul: "*Sau nu ştiți că trupul vostru este templu al Duhului Sfânt, Care este în voi*" (I Corinteni 6:19)? Astfel Apostolul Pavel vorbeşte credincioşilor, peste care Duhul Sfânt Se pogorâse deja prin credința în Fiul lui Dumnezeu. Prin "trup" în sens mai restrâns, se înțelege inima omului ca centru al vieții, atât trupeşti cât şi duhovniceşti. "*Fiul meu*", spune înțeleptul împărat, "*păzeşte-ți inima mai mult decât orice, căci din ea țâşneşte viața*" (Pilde 4:20,23). Iar proorocul David s-a rugat lui Dumnezeu: "*Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinăuntru ale mele*" (Psalm 50:11). Şi iarăşi spune Apostolul Pavel: "*A trimis Dumnezeu pe Duhul Fiului Său în inimile voastre*" (Galateni 4:6). Şi astfel din inimă, ca din cel mai mare altar al Duhului Sfânt, curge curent de viață dătător prin omul, în tot întregul lui, atât trupeşte cât şi duhovniceşte. Urmează de aici faptul că trupul credinciosului se va face o armă pentru duhul omului, şi duhul omului o armă pentru Duhul Sfânt. Omul întreg va fi curățit, luminat, întărit şi va fi făcut fără de moarte prin aceşti curenți ai Duhului, aşa încât toate gândurile sale, întreaga iubire şi lucrare se vor îndrepta către viața veşnică. Curentul vieții sale va curge în veşnicie, şi acela al veşniciei în viața sa.

Dar la vremea când Domnul Iisus spunea aceasta, *încă nu era (dat) Duhul, pentru că Iisus încă nu fusese preaslăvit*. Adică: Duhul Sfânt încă nu fusese dat credincioşilor, cu toate că El era cu Iisus. Duhul Sfânt încă nu-Şi începuse lucrarea Sa în lume, întru toată plinătatea Sa şi întru toată puterea Sa. Căci Domnul Iisus încă nu fusese preaslăvit: jertfa Lui pentru omenire încă nu se sfârşise, şi lucrarea Lui ca Mântuitor al

oamenilor încă nu se sfârşise. În rânduiala mântuirii omului, Tatăl este pe deplin lucrător în lume când El Îşi trimite Fiul pentru lucrarea mântuirii oamenilor; Fiul este pe deplin lucrător în săvârşirea mântuirii ca Om-Dumnezeu, şi Duhul Sfânt este pe deplin lucrător în întemeierea, sfințirea şi continuarea lucrării Fiului. Dar aceasta nu înseamnă că, atunci când Tatăl este lucrător, Fiul şi Duhul nu sunt; că atunci când Fiul este lucrător, Tatăl şi Duhul nu sunt; şi atunci când Duhul este lucrător, Tatăl şi Fiul nu sunt. În vreme ce Fiul se afla în toată plinătatea lucrării Sale pe pământ, Tatăl şi Duhul erau împreună lucrători cu El, aşa cum se vede la Botezul din apa Iordanului, şi aşa cum spunea Domnul Însuşi: "*Tatăl Meu lucrează ... şi Eu lucrez*" (Ioan 5:17). Tatăl şi Fiul lucrează împreună şi în acelaşi timp. Duhul Sfânt face la fel, aşa cum se vede din făgăduința Domnului Iisus că El va trimite Duhul, Mângâietorul ucenicilor Săi, şi că El Însuşi va rămâne cu ei "*în toată vremea până la sfârşitul lumii*". Dumnezeirea Treimică este deoființă şi nedespărțită dar, în raport cu lumea zidită, Dumnezeirea Îşi săvârşeşte lucrarea Sa uneori în chip mai remarcabil printr-o Ipostază Dumnezeiască şi alteori printr-o alta. Deci, atunci când Domnul Iisus a făgăduit pogorârea Duhului Sfânt peste Apostoli, Duhul Sfânt se afla în El, aşa încât se poate spune că făgăduința a venit atât de la Duhul Sfânt cât şi de la Fiul.

Să vedem acum în ce chip s-a împlinit această făgăduință, şi cum a avut loc pogorârea Duhului Sfânt, căruia Îi închinăm noi astăzi această sărbătoare sfântă.

Şi când a sosit ziua Cincizecimii, erau toți împreună în acelaşi loc. La porunca Domnului lor, Apostolii au rămas în Ierusalim, şi au aşteptat *putere de sus* care să le spună ce vor urma să facă. Ei erau uniți în suflet şi în rugăciune, toți ca un singur om, ca un singur suflet. Chipul în care este mulțumit sufletul îi deosebeşte sau îi face pe oameni asemănători; şi mulțumirea sufletelor tuturor Apostolilor la vremea aceea era una şi aceeaşi lucrare; sufletele lor erau pline de laudă a lui Dumnezeu pentru toate cele ce se întâmplaseră, şi cu aşteptarea celor ce urmau să se întâmple.

Şi din cer, fără de veste, s-a făcut un vuiet, ca de suflare de vânt ce vine repede, şi a umplut toată casa unde şedeau ei. Şi li s-au arătat, împărțite, limbi de foc şi au şezut pe fiecare dintre ei. Şi s-au umplut toți de Duhul Sfânt. Ce zgomot este acesta? Nu este zgomotul cetelor îngereşti? Nu este vuietul aripilor heruvimilor, pe care l-a auzit proorocul Iezechiel (1:24)? Oricare ar fi el, nu vine de pe pământ, ci din cer; nu din vânturile pământeşti ci de la puterile cereşti. Acest zgomot arată pogorârea Împăratului ceresc, Sfântul Duh Mângâietorul. Duhul nu este foc, după cum nici porumbel nu este. El S-a arătat la Iordan *în chip de porumbel*, şi acum Se arată ca un *foc*; în primul caz pentru a semnifica întreaga înțelepciune şi curăția Domnului Iisus, peste care S-a pogorât, şi aici pentru a semnifica putere ca de foc, căldură şi lumină: o putere care arde păcatul, o căldură care aprinde inima şi o lumină care luminează mintea. Duhul nu are trup, şi nu primeşte nici un fel de trup, ci Se arată, potrivit trebuinței, în chip materialnic, care simbolizează cel mai bine sensul momentului. De ce, în această împrejurare, Duhul Sfânt S-a descoperitt în chipul limbilor de foc, astfel că s-a aşezat câte o limbă de foc pe fiecare dintre Apostoli, se face lesne lămurit din ceea ce urmează:

Şi au început să vorbească în alte limbi, precum le dădea lor Duhul a grăi. Iată cum se lămureşte faptul că Duhul S-a descoperit în limbi ca de foc. Prima Sa lucrare a fost să dea Apostolilor putere de a vorbi în limbi. De aici este limpede faptul că, de la întemeierea Bisericii lui Hristos, Evanghelia mântuirii se adresa tuturor popoarelor pământului, aşa cum a arătat lămurit Domnul după Învierea Sa, poruncind ucenicilor Săi: "*Mergând, învățați toate neamurile*" (Matei 28:19). Pentru că iudeii, poporul ales, Îl prigonise pe Domnul şi Îl răstignise pe Cruce, Domnul cel biruitor Însuşi a făcut o nouă alegere dintre toate popoarele de pe pământ, zidind un nou popor ales, nu care să aibă o singură limbă ci un singur duh, un *popor sfânt, Biserica lui Dumnezeu*. Cum ar fi putut Apostolii lui Hristos să fi mers să învețe toate neamurile dacă nu ar fi cunoscut limbile lor? Deci, aceşti misionari ai Evangheliei, au folosit la începutul misiunii lor prima putere, aceea de a înțelege şi vorbi în limbi străine. Ca oameni simpli, ei cunoşteau numai limba aramaică, limba lor maternă, şi nici o altă limbă. Dacă aceştia ar fi învățat multe alte limbi în chip obişnuit, când le-ar fi învățat? Nu le-ar fi trebuit viața întreagă ca să învețe atât de multe limbi câte i-a învățat pe ei într-o clipă Duhul Sfânt? Căci iată cât de multe popoare diferite erau atunci adunate în Ierusalim: *Parți şi mezi şi elamiți şi cei ce locuiesc în Mesopotamia, în Iudeea şi în Capadocia, în Pont şi în Asia, în Frigia şi în Pamfilia, în Egipt şi în părțile Libiei cea de lângă Cirene, şi romanii în treacăt, iudei şi prozeliți, cretani şi arabi*!

Îi auzim pe ei vorbind în limbile noastre despre faptele minunate ale lui Dumnezeu! Şi toți erau uimiți şi nu se dumireau. Vedeau înaintea lor oameni simpli, oameni cu purtare simplă, cu căutătura simplă şi cu haine simple, şi fiecare Îl auzea pe Dumnezeu slăvit în limba sa! Cum puteau să nu se minuneze? Cum puteau să nu fie uimiți? Unii dintre ei, neştiind cum să desluşească ceea ce se întâmpla, au început să spună că Apostolii erau beți. Dar, aşa cum se întâmplă adesea, oamenii cinstiți par beți celor beți, şi oamenii cu gândire dreaptă par nebuni celor nebuni. Legați de pământ şi beți cu de-ale pământului - cum ar putea judeca ei altfel pe oamenii care fuseseră umpluți de Duh Sfânt, şi care, ca purtători de Duh, au spus ceea ce le-a dat lor Duhul să spună? Oamenilor obişnuiți nu le plac surprizele, şi atunci când vin surprizele aceştia le întâmpină fie cu mânie fie cu batjocură. Dar Duhul Sfânt nu este ca omul cel războinic, care dă buzna în casa altui om. El intră în casa a cărei uşă se deschide de bunăvoie, şi acolo unde El este aşteptat ca Oaspete drag şi îndelung aşteptat. Apostolii L-au aşteptat cu mult dor, şi Acesta S-a pogorât peste ei şi Şi-a făcut sălaş în ei. El nu S-a pogorât peste ei cu răcnet de amenințare, ci cu strigăt de bucurie.

O, frații mei, cât Se bucură de tare Duhul Sfânt, cu bucurie de negrăit prin cuvânt, când află suflete curate care sunt deschise Lui şi ard de dorul Lui! Cu strigăt de bucurie, El Se sălăşluieşte în ei şi le dă lor darurile Lui cele bogate. El intră în ei ca un foc, ca să ardă de tot ultimele rămăşițe ale seminței păcatului; pentru ca lumina să-i lumineze pe ei cu lumina cea cerească care nu apune niciodată; pentru ca fierbințeala să-i încălzească pe ei cu căldura sfântă a iubirii, cu care se încălzesc cetele îngerilor în Împărăția lui Dumnezeu. Sf. Simeon Noul Teolog spune: "Precum lampa, deşi este plină cu ulei şi are fitil, rămâne în întuneric dacă nu este aprinsă cu foc, tot aşa şi sufletul este stins şi întunecat până când este atins de lumina şi de harul Duhului Sfânt" (*Tratate mistice* 59). El a dat Apostolilor darul limbilor ca cel dintâi dar al Lui, acesta fiindu-le lor de cea mai mare trebuință la vremea aceea. Dar mai târziu, tot ca răspuns la nevoile

misionare ale Apostolilor, El a turnat în ei şi alte daruri: darul facerii de minuni, darul proorocirii, darul înțelepciunii, darul vorbirii, darul îndurării, darul păcii lăuntrice, darul statorniciei în credință şi în nădejde, darul iubirii de Dumnezeu şi de aproapele. Duhul Sfânt a dat aceste daruri cu îmbelşugare şi cu bucurie mare, nu numai Apostolilor ci şi urmaşilor lor şi tuturor sfinților din Biserica lui Hristos până în ziua de astăzi, toate astea după nevoia şi curăția oamenilor. Prin lucrările Sale pe pământ, Domnul Iisus a adus bucurie mare atât Tatălui cât şi Duhului Sfânt. De la primele zile ale viețuirii lui Adam în Rai, Duhul Sfânt nu mai cunoscuse această bucurie pe care a simțit-o în ziua Cincizecimii, când Dumnezeu Fiul a făcut pentru Acesta prilejul de a fi lucrător printre oameni în toată plinătatea puterii Sale. Cu adevărat, El era lucrător în toată vremea şi în tot ceasul asupra oamenilor, care erau încătuşați de păcat de la căderea lui Adam în păcat până la Învierea lui Hristos. Dar lucrarea Lui era atunci stăvilită şi stingherită de păcatele oamenilor. El urma o cale strâmtă printre oameni, turnând ulei din destul în lampa vieții pentru ca acesta să nu se isprăvească cu totul. El a lucrat şi prin legile firii, şi prin legile oamenilor, prin prooroci şi împărați, prin artişti şi înțelepți - în măsura în care puteau, şi voiau, ca să se lepede de ei pentru lucrarea Lui. Oriunde cădeau lacrimi de dor pentru dreptatea lui Dumnezeu în țărâna pământului, aceasta era din căldura cu care El înflăcăra inimile oamenilor. Oricând un om înțelept avea o străfulgerare a cunoaşterii Celuia Unul, Dumnezeu Cel Fără de Moarte, aceasta era scânteia Lui în sufletul omului. Oricând un artist cânta, ori cioplea ori picta, vreo alegorie a vieții care, în vreun chip, deschidea ochii omenirii oarbe ca să vadă adevărul Dumnezeiesc, acolo El atingea duhul omului cu suflarea Lui dătătoare de viață. Ori de câte ori omul care este cu adevărat demn, cu credință în Dumnezeu şi jertfelnic, a apărat dreptatea şi adevărul prigonit, acolo El a turnat puterea Sa în inima omului. Dar aceasta se întâmpla fără însuflețire ori bucurie mare. Acestea fuseseră numai fărâmituri aruncate întemnițaților celor flămânzi. Cu toate acestea, atunci când Domnul Iisus a nimicit iadul păcatului şi al morții, şi a adus pe cei doisprezece Apostoli ai Săi înaintea Duhului Sfânt ca doisprezece slujitori minunați, împărăteşti, atunci Dumnezeu Duhul, cu un strigăt de bucurie şi în plinătatea puterii Sale, Şi-a făcut sălaş în ei. Duhul Sfânt, care era încă mâhnit de păcatul lui Adam, a început încă o dată lucrarea Lui nestrâmtorată a puterii şi însuflețirii între oameni.

Pentru o mai bună înțelegere, vă poate ajuta această asemănare: soarele străluceşte iarna şi primăvara, dar lumina şi căldura lui nu poate face să crească nimic prin zăpada iernii. Cu toate acestea, acelaşi soare, care trimite aceeaşi căldură şi lumină, face să încolțească şi să crească toate semințele semănate. Oamenii de ştiință ne spun că partea pământului, acolo unde este iarnă, se îndepărtează de soare, că zonele acoperite cu zăpadă sunt aşezate mai departe de soare, şi că acestea primesc lumina soarelui în plan înclinat, şi razele nu ajung nemijlocit. Primăvara, acea parte a pământului se întoarce înspre soare, zonele acoperite cu zăpadă se apropie de soare, şi lumina şi căldura soarelui ajung ca raze directe. De la Adam până la Hristos, sufletele oamenilor erau ca pământul iarna. Duhul Sfânt dădea lumină şi căldură dar, din pricina răsucirii păcătoase a sufletului omului, şi a îndepărtării lui de Dumnezeu, acesta a rămas înghețat, şi nici un fel de roadă nu putea înmuguri şi creşte din acesta. Domnul Iisus a îndreptat sufletul omului şi l-a adus aproape de Dumnezeu, a curățit gheața şi zăpada de pe el, l-a arat şi a semănat în el sămânță sfântă. Şi atunci

Duhul Sfânt a început, precum soarele primăvara, să nască şi să pună în privelişte, prin puterea Lui, roade dulci şi minunate în câmpul sufletului omenesc. Iarna nu poate niciodată să facă minunile cu care primăvara împodobeşte pământul. Şi în acelaşi chip, oamenii se sucesc dinspre Duhul Sfânt, vieţuind cu sufletele păcălite de gheaţa şi zăpada înşelării de sine, nu pot crede niciodată darurile minunate cu care Duhul Sfânt împodobeşte pe cei care se apropie de El, şi se aşează sub razele nemijlocite ale luminii şi căldurii Lui Dumnezeieşti. Cum ar putea un eschimos, care s-a născut şi a trăit toată viaţa în gheaţă şi zăpadă, să creadă călătorul din pământurile sudice, când acesta îi vorbeşte despre copaci şi pomi în floare, şi pajişti acoperite cu flori multicolore, şi despre coline verzi?

Tot la fel nici oamenii dintr-o ţară îndepărtată de Dumnezeu, îngheţată şi întunecată de păcat, nu-i credeau pe Apostoli atunci când aceştia începeau să anunţe veştile de bucurie despre Dumnezeul Cel viu din cer: despre Tatăl care cheamă la El pe toţi cei care vor să se numească fiii Lui; despre Fiul lui Dumnezeu, care a venit în lume ca om, a trăit printre oameni, a suferit pentru oameni, a înviat din morţi întru putere şi S-a înălţat întru slavă; despre Duhul Sfânt, care S-a pogorât peste ei, şi le-a dat lor daruri cereşti; despre ţara plină de lumină, fără de moarte, din cer, de care ne desparte numai păcatul; despre curăţia vieţii care este căutată la noi pentru ca să ne putem întoarce în ţara noastră cea cerească şi să ne facem însoţitori şi fraţi ai îngerilor în viaţa veşnică. Unii credeau în aceste veşti pline de bucurie; alţii nu. De la sfinţii Apostoli au curs râuri de apă vie prin toată lumea. Unii s-au apropiat şi au băut din destul din această apă vie; alţii nu au băut. Apostolii umblau printre oameni ca nişte dumnezei, făcând minuni, alinând fiecare întristare şi tămăduind fiecare slăbiciune, propovăduind pocăinţa şi iertarea de păcate. Unii i-au primit cu bucurie, dar alţii i-au prigonit cu mânie şi batjocură. Cei care i-au primit au simţit împărtăşirea lor cu Duhul Sfânt, şi lucrarea Lui în ei. Şi aşa Poporul Sfânt sporea ca număr, şi Biserica lui Dumnezeu se lăţea şi se întemeia în lume. Aşadar sămânţa a încolţit şi a dat roadă. Aşadar casa adevărului, a cărei piatră de temelie era Domnul Iisus, a fost sfinţită de către Duhul Sfânt, şi s-a întins în toate cele patru colţuri ale pământului, turnurile sale ajungând până la cele mai mari înălţimi ale cerului.

Sărbătorind astăzi Praznicul Sfântului Duh, care, din iubire nesfârşită pentru Dumnezeu Fiul, cu bucurie şi ascultare nesfârşită, dorea să coboare pe pământ şi să ia în mâinile Sale atotputernice lucrarea mântuirii omului, să pomenim în laude de înălţare pe Preasfânta Fecioară Maria, peste care Duhul Sfânt S-a pogorât mai devreme decât S-a pogorât peste Apostoli. Duhul S-a pogorât peste Apostoli ca Biserică, ca şi împărtăşirea de un singur gând, a sfinţilor, în vreme ce Duhul S-a pogorât peste Maica Domnului ca prea-aleasa. "*Duhul Sfânt se va pogorî peste tine şi puterea Celui Preaînalt te va umbri*" (Luca 1:35), Arhanghelul Gavriil a vestit-o pe Preasfânta Fecioară. Şi ea, prin puterea Duhului Sfânt, a dat naştere Rodului Celui Preaslăvit, mireasma căruia străbate cerul şi pământul, şi prin care toţi credincioşii sunt hrăniţi de la primul până la ultimul. O, Preasfânta şi Preacurata Maica Domnului, tu, zorii şi leagănul mântuirii noastre, chipul nostru de smerenie şi ascultare, ocrotitoarea şi mijlocitoarea noastră înaintea tronului lui Dumnezeu, roagă-te neîncetat pentru noi, dimpreună cu sfinţii Apostoli!

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul adevărului, vino peste noi, şi Te sălăşluieşte întru noi, şi vieţuieşte întru noi ca putere, lumină şi căldură, ca viaţă a noastră şi bucurie a noastră! Curăţeşte-ne pe noi de toată întinăciunea, şi Bunule, mântuieşte sufletele noastre! Umple inimile noastre de bucurie şi gurile noastre de laude, ca să Te slăvim dimpreună cu Tatăl şi cu Fiul - Treimea cea deofiinţă şi nedespărţită, acum şi pururea şi-n vecii vecilor. Amin.

Slavă, cinste şi închinăciune Dumnezeule celui în trei străluciri, Care ai îngăduit să trec prin focul vrăjmaşilor mei şi ai Tăi, de unde Tu m-ai aruncat în scăldătoarea harului Tău, ca să mă desfătez de bunătăţile Tale cele nevăzute cu ochiul trupului, ci numai cu ochiul duhului celui întru viaţa cea veşnică. Rămâi Doamne întru mine, şi eu întru Tine, acum şi pururea şi în vecii vecilor, amin.

MULŢUMIRI: Aduc adânca mea evlavie, recunoştinţă şi mulţumire Preacuviosului Părinte Protosinghel Teodosie Paraschiv, celui care, de-a lungul multor ani, mi-a dăruit dulceaţă duhovnicească din belşug, dimpreună cu mireasma îngerilor şi a Sfinţilor, următori ai Cuvântului!

DEDICAŢIE: Întreaga mea osteneală şi bucurie duhovnicească cu care m-a hrănit Bunul Dumnezeu pe parcursul traducerii acestei cărţi le dedic fiului meu Camil Ştefan! Dumnezeu să-i dea mântuire!

Profesor, sora Graţia Lavinia Constantineanu - Lungu